

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN !

KOMÜNİST

KÖZ

AYLIK KOMÜNİST GAZETE FİYATI: 1 TL (KDV DAHİL) SAYI: 28 ARALIK 2012 WWW.KOZONLINE.ORG

YDİ Çağrı'nın KÖZ'e Yönelik Eleştirileri ve 'Yarı-Troçkist' İthamı Hakkında

KÖZ sayfalarında 'Troçkizm Dosyası'nı açarken, esas amacımız 'Troçki'ye ve onun adıyla anılan akıma 'sataşarak' bir polemigi tetiklemek değildi. Bununla birlikte bu hareket içinde yer alan ve kendini Troçkist olarak tanımlamaktan kaçınmayıp bunu bir nevi gururla taşıyan akımların temsilcilerinin tamamen sessiz ve ilgisiz kalmalarını da beklemiyorduk doğrusu. Bununla birlikte, 'Troçkizm Dosyası'nın yayını bittikten sonra, yıllardır güncel ve gündemimizde öne çıkan konularla bağlantısını kurarak düzenleyegeldiğimiz Ekim Devrimi panellerini tasarlarken bir başlığı da Ekim Devrimi ve Troçkizm olarak düşündük. Bu panelde gerek Troçki ve Troçkizm'e sahip çıkanlarla gerekse de anti-Troçkist olanlarla Troçki'nin Ekim Devrimi'ndeki rolünü ve Ekim Devrimi'nin Troçki'nin sürekli devrim teorisi bakımından nerede durduğunu irdeleyip tartışmayı düşündük.

devamı s. 11-12'de

Açlık Grevcileri Tetikledi

SÖZ SOKAKTA KİTLELERDE

Erdoğan çok yönlü sıkışıyor. Gazze saldırısında görüldüğü üzere, liderlik etmek istediği Arap dünyasında nal topluyor. Türkiye içinde ise Amerika'nın destek verdiği Abdullah Gül ve CHP muhalefeti Erdoğan'ın tekerine giderek daha fazla çomak sokuyor. Başkanlık seçimleri yaklaşırken Erdoğan'ın karşısındaki düzen muhalefeti daha da aktifleşecek.

Düzen muhalefeti Erdoğan'ın hırçınlaşıp, saldırganlaşmasına yol açsa da, Erdoğan'ını sıkıştıran ve sonunu hazırlayacak olan asıl gelişme, son açlık grevlerinde bir kez daha görüldüğü üzere emekçilerin hiçbir düzen partisine yedeklenmemesi gereken, hiçbir düzen partisinin yanına yaklaşamayacağı hareketidir. Açlık grevlerinde hükümetin sıkışmasına yol açan, grevlerin kendisinden çok kitlesel bir mücadeleyi tetiklemesi ve bu mücadelenin büyüme olasılığı olmuştur.

Açlık grevlerinde hükümet geri adım atmış olsa da açlık grevlerinin taleplerinden hiçbirine yerine gelmiş değildir. Bilakis, Erdoğan fezleke hamlesiyle yeni bir saldırının peşindedir. Tam da bu nedenle açlık grevlerinde dile getirilen talepleri ezilenlerin kitlesel ve birleşik mücadelesiyle sokakta ve alanlarda büyümek gereklidir. Açlık grevleri ancak böyle bir mücadeleyi tetikleyip büyümesine hizmet ettiği takdirde amacına ulaşmış kabul edilebilir.

İSTANBUL VE İZMİR'DE TEZKERE KARŞITI EYLEMLER

AKP'nin Akçakale'deki saldırısı fırsatılarak savaş tezkeresini aniden Meclis'in gündemine sokmasının ardından İstanbul'da ve İzmir'de savaş karşıtı kitlesel eylemler düzenlendi.

Batı Kürdistan'dan Söz Etmeden AKP'ye Karşı Olunmaz
Emperyalist Müdahale ve İşgallere Karşı Eylem Birliği
"Savaşı Değil, Kardeşliği Paylaşalım"
Savaş Tezkeresine Eylemli Yanıt

İSTANBUL VE İZMİR'DE 1 EYLÜL ve 12 EYLÜL MİTİNGLERİ

İstanbul ve İzmir'deki Dünya Barış Günü mitinglerine Batı Kürdistan'daki gelişmeler ve 'Kürt sorununa çözüm' damgasını vurdu. KÖZ olarak 1 Eylül mitinglerinde Kürtlerin savaşın haklı tarafı ve onurlu bir barışın tek muhatabı olduğunu vurguladık. İzmir'deki 12 Eylül mitingi ise geçen senelerde olduğu gibi yine bölündü.

İstanbul'da 1 Eylül Mitingi

İzmir'de 1 Eylül Mitingi

İzmir'de 12 Eylül Mitingi

Saldırıılara Karşı Eylemler

Düzen güçlerinin DHF'ye yönelik saldırıları İzmir ve İstanbul'da eylemlerle protesto edildi.

İzmir KESK'ten Gözaltılara Karşı Açıklama
DHF'ye Yönelik Saldırıya Protesto
Taksim'de İki Protesto

sayfa 10'de

Kentsel Dönüşüme Karşı Mücadele

İstanbul'da kentsel dönüşüme karşı mücadele güçlenerek devam ediyor.

HDK İstanbul 1.Bölge Kentsel Dönüşüm Çalıştayı
1 Mayıs Mahallesi'nde Dernekleşme
1 Mayıs Mahallesi'nde Kentsel Dönüşüm Paneli

sayfa 14'te

Diyarbakır'da Cenazeye Polis Saldırısı

sayfa 10'da

AÇLIK GREVLERİNE DESTEK EYLEMLERİ

İSTANBUL'DA AÇLIK GREVLERİYLE DAYANIŞMA	3
1 MAYIS MAHALLESİ'NDE AÇLIK GREVLERİNE DESTEK	4
ESENYURT'TA BASIN AÇIKLAMALARI	4
MALTEPE'DE DESTEK EYLEMİ	4
GÜLSUYU'NDAN AÇLIK GREVLERİNE DESTEK	5
İZMİR'DE AÇLIK GREVLERİNE DESTEK EYLEMLERİ	5
İZMİR VAROŞLARINDA AÇLIK GREVİ EYLEMLERİ	5

1 Mayıs Mahallesi Kuruluş Festivali

sayfa 15'te

İzmir Geleneksel Limontepe Festivali

sayfa 15'te

Okur/Yazar

Mektupları

Beyazıt'ta YÖK eylemi

12 Eylül 1980 askeri darbesinin bir ürünü olan YÖK'ün kuruluş yıldönümü olan 6 Kasım'da Beyazıt Meydanı'nda YÖK, İstanbul Üniversitesi öğrencilerinin ve eğitim emekçilerinin ağırlıkta olduğu bir grup tarafından protesto edildi. YÖK Karşıtı İnişiyatf'in "YÖK'e reform değil, üniversitelere özgürlük! Savaş değil halkların kardeşliği!" şianıyla düzenlediği eyleme KöZ olarak biz de destek verdik. Eylem YÖK Karşıtı İnişiyatf'in İstanbul Üniversitesi Havuzlu Bahçe'de öğrencileri kendilerine destek olmaya çağırmasıyla başladı. Bahçeden sloganlar eşliğinde Rektörlük Binası önüne geçen grup, burada Eğitim-Senli öğretim görevlileri ile birleşti. Buradan ana kapıya doğru hareket eden grup; "Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim", "Üniversiteler bizimdir, bizimle özgürleşecek", "YÖK gitsin, biz kalıyoruz", "Üniversite A.Ş. istemiyoruz", "Yaşasın zindan direnişimiz", "Biji biratiya gelan", "Ölüm değil çözüm istiyoruz", "İçeride dışarıda, hücreleri parçala", "Yaşasın halkların kardeşliği" gibi sloganlar attı.

Ana kapıdan çıkışımızın ardından dışarıda Çapa'dan hareket eden diğer grupla birleştik. Burada İstanbul Üniversitesi'nin yanısıra İTÜ, YTÜ, Mimar Sinan Üniversitesi gibi üniversitelerden öğrencilerin de eylem için alana geldiği görüldü. Yaklaşık iki yüz kişiden oluşan grup, yapılan basın açıklamalarının ardından bir süre daha slogan atıp dağıldı. Bu aşamada eylemin ciddiyetten yoksunluğu ve dağınık oluşu göze çarptı. Yapılan açıklamalar esnasında grubu oluşturan kişilerin dikkati çekilemedi ve konuşmalar dar bir grup tarafından takip edilebildi. Açıklamalarda genel hatlarıyla 4+4+4 sisteminin çocuk gelinlerin artması ve dindar nesil hedefine ulaşılması yolunda atılmış bir adım olduğu, yine bu sistemle emekçi çocuklarına üniversite kapılarının kapanacağı söylendi. Bunun yanında akademik alanda bilimsellikten uzaklaşıldığı ve öğrencilerin ırkçı, ayrımcı, cinsiyetçi uygulamalara maruz kaldıkları belirtildi. Kürtlere yönelik imha ve inkar politikalarının üniversite ortamında ayyuka çıktığı dile getirilirken tüm duyarlı kesimler Kürt halkına yönelik bu politikalara karşın anadilde eğitim hakkı için ve halkların kardeşliği yolunda yapılan mücadeleyi yükseltmeye çağrıldı.

Grubun alanı terk etmesinin hemen ardından daha önce bu eyleme katılmayacağını bildirmiş olan Gençlik Muhalefeti, TKP, Öğrenci Kolektifleri ve Genç-Sen, 9 Kasım'da Ankara'da yapacakları mitingin duyurusu için alana geldi. Bu noktada dikkati çeken, YÖK Karşıtı İnişiyatf'in bir bileşeni olan HDK İstanbul Gençlik Meclisi ile yine üç farklı HDK bileşeni siyaseti içeren Genç-Sen'in eylem birlikteliği konusunda gösterdikleri zaaf olmuştur. Zira Türkiye solu üzerinde bir çatı partisi olma iddiası taşıyan HDK'nın bu yolda benimsediği yöntem eylem birliklerinden bir çatı partisi oluşturmak iken onun bileşenleri olan eylem birlikleri, eylem birlikteliği yapma noktasında sınıfta kalmıştır. Neticede bu yolla kurulan bir çatı partisinin politik alanda dışı karşı tek sesli olamayışı bir kez daha göze çarpmıştır.

Paralı Parasız Burjuva Eğitime Hayır!

İstanbul Üniversitesi'nden Komünistler

İstanbul Üniversitesi'nde açlık grevi eylemi

İstanbul Üniversitesi devrimci demokrat, yurtsever öğrencileri açlık grevlerine destek vermek ve bu desteği kamuoyuna duyurmak için açlık grevlerinin 52. gününde saat 12:52'de 52 dakikalık oturma eylemi gerçekleştirmek üzere Beyazıt Anaparı'da bulundu. Öğrencilerin bir kısmı Edebiyat fakültesinden gelirken bir kısmı da Merkez Kampüsten geldi. "Ölüm Değil Çözüm – Talepler Kabul Edilsin" pankartıyla alanda bulunuldu. Yürüyüş esnasında "İçeride dışarıda hücreleri parçala", "Yaşasın zindan direnişimiz", "Biji berxwedane zindana", "Kürt halkına inkar dayatılmaz", "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur", "Kürdistan faşizme mezar olacak / Kurdistan goristan ji bo faşistan", "Yaşasın halkların kardeşliği / Biji biratiya gelan", "Katil devlet hesap verecek", "Ölüm değil çözüm istiyoruz", "Yaşasın devrimci dayanışma" gibi sloganlar atıldı.

Alanda bulunduğunda öğrenciler adına basın açıklaması okunduktan ve HDK adına Ferhat Tunç konuşma yaptıktan sonra oturma eylemine geçildi. Oturma eylemi

sırasında sık sık sloganlar atılırken Türkçe ve Kürtçe marşlar, şarkılar söylendi. Oturma eyleminin 40.dakikasında müdahale için polis hazırlıklara başladı. Bizler de bunun üzerine ayağa kalktık. Gerçi biz gözaltına alınsak da şaşımayacaktık çünkü hem çeşitli yerlerde açlık grevlerine destek eylemlerinde kolluk kuvvetleri saldırıyordu hem de polis tam teçhizat gelmişti. Meydanda 18 çevik kuvvet aracı ve 3 TOMA vardı. Nereye gideceğimize dair bir kararsızlık vardı, bir oraya bir buraya savrulurken sonunda Aksaray'da tramvaya binilmeye karar verildi. Polisler de peşimizden gelmeye başladı. Fen Edebiyat Fakültesi önünde önümüze barikat kuruldu ama barikat aşıldı. Sonra tekrar engellendik ve Laleli'den tramvaya binildi.

Tramvaydan Taksim'e geçilecekti ama güvenlik nedeniyle Karaköy'de inmeye karar verdik. Tramvayda açlık greviyle ilgili sloganların yanısıra Abdullah Öcalan'la ilgili sloganlar da atıldı; bu sebeple küçük tartışmalar ve yumruklaşmalar yaşandı. Karaköy'de tekrar buluşulduktan sonra Galata Kulesi üzerinden İstiklal Caddesi'ne çıkıldı. "Ölüyorlar", "Açlık Grevleri 52.g

ününde" gibi sloganlar sık sık atıldı. Galatasaray Lisesi'nin önünde "Ölüm haberi yapmak istemiyoruz" diyen ve açlık grevine giren basın emekçileri ziyaret edildi. Daha sonra direnişteki BEDAŞ işçileri de destek konuşması yaptı. Konuşma sırasında "Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği", "BEDAŞ işçisi yalnız değildir" gibi sloganlar atıldı. Daha sonra Enerji-Sen üyesi olan taşeron BEDAŞ işçilerinin her Cuma yapılan yürüyüşüne katılarak 3.5 saatlik eylemlilik sona erdi.

Tutsaklara Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek

İstanbul Üniversitesi'nden Komünistler

İstanbul Üniversitesi'nde başarısız boykot deneyimi

İstanbul Üniversitesi'nde yemek fiyatlarına gelen yaklaşık %75 zam sonucunda 1 TL olan kahvaltı 1.60, öğle yemeği 1.85 olmuş; akşam yemeği ise 1,25 TL iken 2 TL olmuştu. A4'lere yazılmak suretiyle gizlenmeye çalışılan zamdan öğrencilerde ancak 1 Ekim'de haberdar olabilmisti. Bunun üzerine okulda görece kalabalık olan belli başlı siyasetler toplantı alıp "İstanbul Üniversitesi Öğrencileri" imzalı 9 Ekim Salı gününe uyarı boykotu koymuşlardı.

Devrimci siyasetlerin dışında kaldığı veya daha sonra çağırıldığı toplantılarda usulen bir hata vardı. Toplantılar için belirlenen saat Öğrenci Kolektifleri, Gençlik Muhalefeti (ÖDP) ve TKPlilerin kendi ihtiyaçlarına göre değiştirilebiliyordu ve iletişim sorunu yaşıyorlardı. Genel olarak toplantı saati için mesai harcanıyordu.

9 Ekim günü neredeyse tüm siyasetlerin olduğu bir çalışmayla merkez kampüs yemekhanesinde %98'lik bir boykot gerçekleştirildi. Boykotun başlamasından yarım saat sonra rektör yardımcısı geldi, öğrenciler ilk kez rektör yardımcısını görüyorlardı. Yemek saatinin bitmesinden sonra Merkez Kampüs'ten, Çapa'dan, Avcılar'dan, Fen-Edebiyat ve Orman Fakültesi'nden gelen öğrenciler basın açıklaması için Beyazıt Ana Kapi'da bulundu. Biz de basın açıklamasına merkez kampüs içinden yürüyüş yapan koldan "Bu Yemekhanede Boykot Var - İstanbul Üniversitesi Öğrencileri" parkartı arkasında katıldık. Sloganların net olarak belirlenmediği şekilsiz bir yürüyüşte beslenmenin hak olup satılamayacağına dair sloganlar varken, aynı zamanda zamların geri çekilmesini ifade eden sloganlar da vardı. Sloganlar içeriği üniversiteye öğrenci odaklı bakıp üniversitede çalışan işçileri görmezden gelen, solun geneline hakim öğrenci odaklı, reformizmin ağzına pelesenk olan sloganlardı. Ana kapıya gelmeden rektörlük önünde ajitasyonlar çekildi, sloganlar atıldı; rektör yardımcısının zamları düşürürsek oradan buradan ödenekleri kısarız tehditleri teşhir edildi. Eğitim-Sen Üniversiteler Şubesi'nin destek verdiği eylemde Şube adına konuşan Levent Dölek eylemliliği desteklerken, mücadeleyi büyütmek gerektiğini, üniversiteyi döndürenlerin emekçilerin olduğunu, onları

da katmak gerektiğinden bahsetti. Basın açıklaması gerçekleştikten sonra eylem sonlandırıldı.

Daha sonra 12 Ekim Cuma günü boykottaki öğrencilerin temsilcisi sıfatıyla bir grup öğrenci rektör yardımcısıyla bir görüşme gerçekleştirdi. Görüşme esnasında 'ödenek gelecek, sponsor arıyoruz' gibi bahaneler öne sürüldü. Bunun yanı sıra sosyal-kültürel faaliyetlere, sağlık harcamalarına, burslara ayrılan ödenekler kısılır tehditi tekrarlanırken, kimseye sorulmadan insanların kimlik bilgilerini bankaya vererek banka kartı sahibi yapacak olan KampüsCard uygulamasının propagandası yönetim tarafından yapıldı.

Bulunabildiğimiz, daha doğrusu 'haberimizin olduğu' boykot toplantılarında Cuma günü yapılan görüşmeye kadar boykotun askıya alınması yönündeki tavrı eleştirdik. Hem Cuma gününe görüşme kesen yönetimin oyalama taktiği istismar edilmiş olurdu hem de boykot anlaşılmıyordu. Birtakım siyasetlerin kendi aralarında kestiği ilk boykot toplantısında Salı günü uyarı boykotu kararı alınmıştı ve bir haftalık süreç hiçbir şey yapılmadan geçirilmişti. Sonrasında yapılan yüksek katılımlı iki toplantı sonucunda öğrenci forumu düzenlenmesi kararı alındı. Öğrenci forumuna ortak karar alınıp gidilmesi kararlaştırıldı ve bayramdan sonrası için sürekli boykot kararı alındı. 18 Ekim günü yemekhane üzerine yapılan forum sonucu bayramdan sonra sürekli boykot kararı değişmedi. 9 Ekim uyarı boykotundan bayram dönüşüne kadar forum ve imza kampanyası dışında bir şey yapılmadı. Buna gerekçe olarak boykotun bayrama kadar uzatılması halinde öğrencilerin yılacağı ve bayram dönüşü boykota olan ilgilerini kaybedecekleri düşünceleri gösterildi.

Bayram dönüşü çarşamba günü merkez kampüste %70 oranında boykot gerçekleşti. Boykot sırasında TKPlilerin boykottan çekildiğini öğrendik. Gerekçe olarak 'başarılı olamayız, geç kaldık, YÖK eylemi var, iç gündemlerimiz var' gibi sebepler gösterildi. Boykot sonrasında kesilen toplantıda ÖDP'iler de ayrılmaya yönelik mesajlar verdi, konuşurken yalpalayan açıklamalar gerçekleştirdi. Toplantıdan sonra ÖDP de çekildiğini belirtti. Biz de Çarşamba günü yapılan değerlendirme toplantısında boykotu bitirmeye niyetli bazı siyasetlere karşı forumda bir karar aldığımızı, aldığımız karara uymamızın, söylediklerini yapan yaptıklarının da arkasında duran bir görüntü çizmemiz gerektiğini, boykotu İÜ Öğrencileri adıyla

yapsak da süreci kontrol edenlerin solcu olduğunu öğrencilerin bildiğini, forumda biz bize olsak da aldığımız karara uymazsak genel olarak solculara olan güvenin azalacağını ve bu durumun daha sonraki çalışmalarımızı olumsuz yönde etkileyeceğini belirttik. Toplantı sonucu en azından Cuma'ya kadar boykotu devam ettirip daha sonrasında değerlendirme yapmak gerektiği yönünde karar aldık. Boykot sönümlene sönümlene Cuma gününe dek sürdü.

Ertesi hafta Merkez Kampüs'te bir daha boykot olmadı, Fen-Edebiyat Fakültesi'nde boykot devam ediyordu ama katılım azdı ve orada da boykot süreci hiçbir kazanım elde edilemeksizin sona erdi. 'AKP Kaybedecek Üniversite Kazanacak' diyenler tüm kalabalıklarına rağmen yemekhane boykotu yapmayı beceremediler. Bizim okuldaki varlığımızın, boykotu organize edecek ve yönlendirecek bir gücü yoktu, zaten devrimci siyasetler toplantılara zor ulaşıyordu, bir nevi reformistler devrimcilerin dışında kalmalarını istiyordu. Bunu yaparken de sayıca üstünlüklerini kullandılar. Hergele Gazetesi adıyla çıkan yerel bir fanzin Edebiyat Fakültesi'nde daha önce ortak sofrı kurmuştu ve platformun iradesine uymamakla eleştirilmişti. Hatta bir takım siyasetler tarafından bu gazeteyi çıkarırlarına bir iradeye uymamaları halinde çekilmeleri gerektiği fikri dayatılırken bu dayatmayı yapanların bir kısmı daha sonra boykot sürecinden çekildiler. Biz ise fanzini çıkarırlarını zorlayanlara karşı daha önceki toplantılarda bu tavırın yanlış olduğunu, yapılan çalışmanın boykotu güçlendirdiğini ve bundan bahsedilmesinin engellenmesinin sansürçülük olacağını söylemiştik.

Bizler biliyoruz ki üniversiteler 'bilim yuvası' değil, burjuvazinin ihtiyaçlarını karşılamak üzere kendilerine kalifiye eleman yetiştirdiği, kendi uşaklarını yarattığı kurumlardır. Öğrencilerin üniversitelerde dışarıya göre daha ucuz yemek yiyebilmelerini sağlayan; üniversiteye girme yolunda sınıfsal, ulusal ve cinsel elemelere tabi tutulan, ve bu nedenle üniversitelere girişleri çok zor yahut imkansız olan işçilerin cebinden çıkan dolaylı yahut dolaysız vergilerdir. Bunların farkında olmamıza rağmen boykota katılmamızın sebebi %85 zammın meşru olmadığını teşhir ederek okuldaki hareketliliği arttırmak ve bu yolla ilişkiler kurabilecekti.

İstanbul Üniversitesi'nden Komünistler

İstanbul'da açlık grevleriyle dayanışma

Açlık grevleri boyunca İstanbul'da merkezi olarak birçok dayanışma ve protesto eylemi gerçekleştirildi.

Okmeydanı'nda Eylem

30 Ekim tarihinde, açlık grevcilerle dayanışma için AKP İl Başkanlığı'na bir yürüyüş düzenlenecekti. AKP İl Başkanlığı'na yürümek için kitle toparlanırken polis tarafından yoğun gaz bombalı müdahale gerçekleşti. Blok vekillerinin de maruz kaldığı yoğun gaz bombalarının vücuduna isabet etmesi sonucu ciddi yaralanmalar olmakla birlikte tüm saldırılara karşı eyleme katılan kitle yeniden yeniden grev ve eylemlerin merkezi durumunda bulunan çadırın kurulu bulunduğu Sibel Yalçın Parkı'nda toplandı. Bu müdahaleler sırasında polis mahallenin dört tarafını tutmakla kalmadı, bu tarihe kadar görülmemiş oranda gaz bombası kullanarak üç mahalleye yayılan bir kirlilik yarattı.

Mahallelerde yaşayan emekçilerden eyleme katılmayanlar bu tutumlarıyla saldırıların etkisinden kurtulamamakla birlikte gün boyu süren yoğun saldırı ve buna cevaben gerçekleşen mücadelenin sıcaklığını gece yarlarına kadar hissetti.

Eylemci kitlenin hoşgörüsünü istismar eden bazı şahısların eylemcilerin üzerine kaynar su dökme, hakaret etme, laf atma, bayrak asma ve sallandırma vb saldırgan tarzları yer yer cevap buldu. Bununla birlikte; eylemcilerin aksine kendilerini ezen, sömüren, çocuklarının eğitim hakkına saldıran, demokratik tüm hakları gasp eden, farklı görüş, farklı kimlik, farklı inanç kesimlerini baskı altında tutan, emekçilerin sınıf düşmanı olan ve aslında tüm özgürlüklere karşı olanlara tepki vermeyenlerin bu tutumu ibret vericidir. Düşmanına ses çıkaramayan, hakkını aramaya cesaret bulamayanlar hakkını aramak için, en temel demokratik haklar için mücadele edenlerin yanında değil karşısında yer alacak kadar Kürtler başta olmak üzere bu tür demokrasi mücadelesi verenlerin demokratik teamüllerinin sınırlarını zorlamakla; yer yer karşı çıkageldikleri AKP ve ABD iç ve dış politikasıyla aynı hatta buluşmaktadırlar. Bu tür tutumlar teşhir edilmeli ve gerektiğinde layık oldukları cevap, kitlesel ve birleşik mücadele anlayışıyla verilmelidir.

Polisin saldırısından dolayı geri çekilmek zorunda kalan kitlenin bir kısmı bölgeyi bilmediklerinden Talatpaşa'da çoğunluğu Kastamonulu olan mahalleli faşist bir kitle tarafından linç girişimine maruz kaldı. Şark Kahvesi'ndeki toplanma yerinden saldırı nedeniyle uzaklaşanların bir kısmı yine aynı sebeple bu sefer Çeşme Durağı (Dört Yol) güzergahında polis ve faşistlerin bıçaklı saldırılarına maruz kalmıştır. Koordinasyon eksikliği ve mahallenin içinden katılanların kitle içerisinde ağırlık oluşturmamasından kaynaklı olarak fırsatçı faşist güçlerin bu saldırıları bertaraf edilememiştir; sonraki kitle eylemlerinde zaaf ve eksiklerin derslerini çıkararak hareket etmelidir.

Okmeydanı'ndaki çatışmaların gösterdiği başka bir sonuç ise; emekçi semtleri dediğimiz varoşlardaki eylemler buralardaki devrimci dinamiklerle yeterince buluşamadığı koşullarda dahi devletin saldırı mekanizmasının bekledikleri kadar başarılı olmasını engellemekte, mevziler çatışmalarla yeniden yeniden ele geçirilebilmekte ve düşman geri püskürtülerek eylemler devam ettirilebilmekte ve bu sayfalardan sıkça belirtildiği üzere devrimci dinamikler her fırsatta kendini göstermektedir.

Aksaray'daki Eylem de Müdahale

4 Kasım'da ise Aksaray'da erken saatlerden itibaren kitleye müdahale edildi; tıpkı Okmeydanı'nda olduğu üzere Blok milletvekilleri yine gazlı saldırılara maruz kaldı. Vekillerden yaralananlar oldu. Ancak en ufak her toplanmaya dahi müdahale eden polise rağmen tüm gün boyunca kitle toplanmaya devam etti. Ancak Okmeydanı'nın aksine alanın kontrolünün büyük ölçüde güvenlik güçlerinin elinde oluşu ve bölgenin çok geniş açıklıklardan oluşması protestoyu gerçekleştirmek isteyenler için güçlük oluşturdu. Bununla birlikte gazlı müdahalelere rağmen kitlenin dağılmamakta ısrar etmesi sonucu polis coplu ve gözaltına alma saldırıların gerçekleştirildi.

Bunun üzerine BDP İl Binası önünde toplanma inisiyatifi de gösterildi. Bu durumdan haberdar olan/olmayan kitlenin bir kısmı Aksaray Meydanı'nın farklı mecralarında toplanarak slogan atarak tepkilerini göstermeye devam etti. Bu durum karşısında müdahale etmekten yorulan polis uzaktan gaz atarak kitleyi dağıtmaya çalıştı. Ancak önemli oranda kitle eylemlerin akabinde BDP İl Binasının olduğu Beyoğlu'na gitmek üzere yola çıktı.

Beyoğlu İlçe Emniyet Müdürlüğü'nün önünden geçerek ulaşılabilen BDP İstanbul İl Başkanlığı önünde önemli sayıda kitle toplanabildi. Bunun üzerine binanın içinde eylem yapan kitle ve milletvekillerinin binadan çıkmasının ardından basın açıklaması ve protestolar gerçekleştirildi. Kitlenin coşkusu ve sloganlar üzerine 'emniyet' güçleri tarafından tazyikli su saldırısı ve gaz bombasından aşağıda pazar alışverişi yapmakta olan halk da nasibini aldı. Polisin gözaltına almak için sarı, kırmızı, yeşil fularlar sallayıp slogan atarak çevresine kitleyi toparlayıp ardından saldırdığı bilgisi edinildi.

Polisin çatışma esnasında mevki olarak yüksekte oluşu atılan gaz bombalarının Kürtlerin nüfus ağırlığını oluşturduğu Çukur Mahallesi'nin tamamının gaza boğulması sonucunu yarattı. Gaz bombasından aşağıda pazar alışverişi yapmakta olan halk da nasibini aldı. Polisin gözaltına almak için sarı, kırmızı, yeşil fularlar sallayıp slogan atarak çevresine kitleyi toparlayıp ardından saldırdığı bilgisi edinildi.

Saldırlara karşı İstiklal Caddesi'nden Taksim Tramvay Durağı'na 40-50 kişilik kitleyle slogan atarak gelen gençlerin bir kısmı da o esnada Taksim'de eylem yapan Emekli-Sen kortejinin hemen yanında gözaltına alındı. Emekli-Sen kitlesinden yuhalama ve protestolar aynı zamanda 'Faşizme Karşı Omuz Omuza' sloganları yükseldi. Emekli-Sen'de basın açıklaması esnasında cezaevlerindeki eylemlere ve taleplere sahip çıkan mesajlar verdi. Bu müdahaleler gerçekleşirken Tarlabası tarafından slogan sesleri ve gaz bombası gürültüleri gelmeye devam ediyordu ve artık akşam olmuştu.

Taksim'deki Eylemler

Taksim'de kadın örgütleri de kadın tutsaklarla bir dayanışma eylemi gerçekleştirdi. Tutsak kadınların isminin anıldığı eylemde kadın tutsaklara özgürlük sloganı atılırken böyle bir eylemde dahi diğer tutsaklara özgürlük istenmemesi manidardır.

Halkevleri, TKP ve ÖDP tarafından gerçekleştirilen Taksim'deki eylem ise kitleselliğiyle göz doldurulurken eylemde 'Ölümler durdurulsun, görüşmeler başlasın' talebi öne çıktı. Ancak eylemcilerin taleplerine hiç değinilmemesi dikkat çekiciydi.

Üç siyasi ekibin yaptığı destek eylemiyle aynı gün ve saatte eylem yapacak olan PSAKD ise basın açıklamasının ardından Taksim'e yürüdü. Diğerlerinden farklı olarak bu eylemde açlık grevcilerinin taleplerine değinilmekle birlikte bu taleplerin niye önemli olduğu ayrıca vurgulandı. Parti ve siyasal yapıların böylesi kritik bir konuda kekeme tutum takınmalarına karşılık PSAKD çok daha siyasal bir tutum göstererek olumlu bir görüntü çizdi.

KÖZ tarafından düzenlenen 'Ekim Devrimi, Orta Doğu ve Savaş' başlıklı paneller aynı gün (11 Kasım) gerçekleşen yürüyüş ise İstiklal Caddesi'nde uzun zamandır gerçekleşen en kitlesel eylem oldu.

Tünel'den başlayarak Taksim Tramvay Durağı güzergahında gerçekleşen yürüyüş tüm eylemlere müdahale eden polisin aldığı 'yoğun güvenlik' önlemlerine karşı 'müdahalede' bulunmadığı ilk açlık grevi eylemi oldu. Aynı zamanda da Okmeydanı'ndan sonraki en kitlesel ikinci eylem oldu. Eylemde Kürtçe ve Türkçe sloganlarla açlık grevlerinin taleplerine sahip çıkıldı, dayanışma ve birlikte mücadele vurgusu içeren sloganlar atıldı. Eylemin coşkusu panelimizde de taşındı.

Açlık grevlerinin sona ermesinin ardından ise kadın örgütleri çeşitli eylemler gerçekleştirdi. Kadın Tutsaklarla Dayanışma Platformu, açlık grevlerinin bitirilmesinin ardından dışarıda yapılan ilk eylem oldu. Bu eylemde erkekler korteje sokulmamakla birlikte kortejin her iki tarafında destek olmak için gelen neredeyse tamamı BDP'li erkeklerden oluşan bir kitle mevcuttu. Kortejde Gülsuyu'ndaki cenaze taziye evinden yetişen Sebahat Tuncel ve BDP İl Eş Başkanı da yerini aldı. Yürüyüş esnasında sık sık 'Biji Serok Apo' ve 'Kadını Özgürleştiren Öcalan'a Bin Selam' sloganları atıldı.

Son olarak bu sefer HDKli kadınların da dahil olduğu, tüm kadın örgütlerinin katıldığı kitlesel bir yürüyüş gerçekleştirildi. Bu eylemlere katılan BDP'lilerin her iki tür eyleme katıldığını bildiğimizden diğer kadın örgütlerinin erkeklerle bir araya gelmekten çekindikleri için mi yoksa açlık grevlerindeki demokratik taleplere duyarsız oldukları için mi tutsaklarla dayanışma eylemlerine katılmadıklarını kendimize sormadan edemedik.

Açlık Grevlerinin Son Günü ve Gazi Mahallesi'nde Müdahale

Polisin Kürdistan'da yaptığı gibi 'Abdullah Öcalan eylemlerin bitirilmesini istedi' anonslarına rağmen Gazi Mahallesi'ndeki kitle eylemi sonlandırmadı.

Gazi Mahallesi'nde yapılan her eyleme müdahale eden polis, Abdullah Öcalan'ın açlık grevi eyleminin bitirilerek dışardaki eylemlere ağırlık verilmesi açıklaması yaptığı gün, sabah erken saatlerden itibaren sobalar yakarak Gazi Mahallesi'nde parkta toplanmaya başlayan kitleye yoğun gaz bombalı saldırılarda bulunuldu. Yaralanan bir arkadaşa Okmeydanı'nda pansuman yapılırken, daha önce tedavisine yardımcı olunan bazı kişilere ilaç ve giyecek vb. yardım malzemesi temin edildi. Okmeydanı ve Gazi Mahallesi'nde gaz bombasına maruz kalanlarla birlikte çatışma esnasında yapılan işbirliklerinde gazdan etkilenenlere ilk müdahaleler yapılırken deneyimli arkadaşlar tarafından gaz bombasını uzaklaştırma yöntemleri pratik olarak gösterildi.

Akşam saatlerinde Gazi Mahallesi'nde çatışmalar devam etmekle birlikte Kürt gençlerinin yanı sıra orta yaşlı devrimcilerin bir kısmının yüzlerini sararak veya sarmadan çatışmalara katılması eylemin sürekliliğinin sağlanmasında manevi bir güç de oluşturdu. Gazi Mahallesi'ndeki eylem ile aynı gün Taksim'de gerçekleşen Ölümlere Karşı Sen de Ses Ver eylemi gürültü arasında sloganların dahi duyulmadığı bir görüntü oluşturdu. Ancak KÖZ'ün iki ayrı özel sayısı eyleme katılanlara ve İstiklal Caddesi'ndeki kitleye dağıtıldı.

Aynı gece Gazi Mahallesi'nde gündüzden beri devam eden eylemlerin akabinde polisin zırhlı araçlardan 'Abdullah Öcalan eylemlerin bitirilmesi çağrısı yaptı' anonslarına karşı eylemler devam etti ve gece saatlerinde polis akrep ve panzerlerle dolaştı. Gazi Parkı'nda barikatların ardında ise ateşler ve sobalar sabaha kadar yandı. Ancak açlık grevlerine parti yetkilileri ve avukatlardan gelen bilgi üzerine son verildi. Okmeydanı'nda çadırdaki kalanlar sabaha kadar kaldı ve nöbetçiler her zamanki gibi sabaha kadar uyumadı ve siyasal sohbetler sabaha kadar sürdü. Taleplerin hiçbirinin gerçekleşmediği ve bu sebeple eylemlerin bitirilmemesi gerektiğini söyleyenler oldu. Aynı şekilde Kürt hareketi dışında çevrelerden belli kişiler dışında ciddi destek verilmediği ve dışarda kitle eylemlerinin sınırlı olduğuna dair eleştiriler oldu. Konuşmalarda KÖZ olarak eylem anında alternatifini önermeden ve hayata geçirmeden mevcut eyleme karşı eylem kırıncı pozisyon benimsememekle birlikte asıl olarak dışarda kitle eylemlerini yükseltmek gerektiğini vurguladık.

Mahallelerde Direniş Çadırları

Açlık grevi boyunca İstanbul'un birçok yerinde eylemlere ve çadır kurma girişimlerine müdahale edilmekle birlikte farklı eylem tarzlarıyla destek eylemleri devam etti. Özellikle Okmeydanı ve 1 Mayıs Mahallesi'nde çadırlar kurulabildi.

Okmeydanı'ndaki çadır defalarca sökülmesine karşılık yeniden kurulmak suretiyle eylemlerin bitirildiğinin açıklandığı son günün ertesi sabahına kadar sürekliliğini devam ettirdi. Bundan mahallenin sokak çatışmalarına uygun stratejik yapısının yanı sıra Kürt emekçiler başta olmak üzere mahalleden destek verenlerin azımsanmayacak ölçüde olması da etkin oldu.

Özellikle aile baskısına karşı işinden dahi ayrılarak eylemin başından sonuna kadar Okmeydanı'ndan ayrılmayan konfeksiyon işçisi kadın ve genç işçiler, kocasına boyun eğmeyerek küçük çocuklarıyla çadırdaki ve parkta vakit geçiren evdeki temizliğini bırakıp çadır ve parkta temizlik yapan ev kadını emekçiler, tutsak yakını ve 'tüm tutsaklar benim çocuğum' diyen açlık grevi yapan yaşlı kadınlar ve destek vermeye gelen BDP'liler başta olmak üzere biz dahil devrimciler, solcular bu eylemin devam ettirilmesinde maddi ve manevi unsurları oluşturdu.

1 Mayıs Mahallesi'nde ise belli bir süre kurularak HDK'da yer alan/almayan sol ve devrimci unsurlar tarafından sürdürülen çadır müdahale olmaksızın amacına ulaştığı kanaatiyle kendileri tarafından kaldırıldı.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak açlık grevleri çadırını hemen her gün ziyaret etmekle birlikte KÖZ gazetesinin ve gündemlerle ilişkili üç ayrı özel sayının dağıtımını gerçekleştirdik. Her gün mevcut siyasal gündemlerin yanı sıra farklı siyasal gündemler açarak konular hakkında KÖZ'ün görüşlerini paylaştık.

İstanbul'dan Komünistler

Açlık grevlerine varoşlardan destek

1 Mayıs Mahallesi'nden açlık grevlerine destek

1 Mayıs Mahallesi yerelinde son dönemde açlık grevlerinin gündem olması sonucu mahalledeki siyasetler olarak bir araya geldi ve açlık grevlerine destek kararı aldı. HDK mahalledeki diğer siyasetlere ve kurumlara çağrı yaparak bu süreçte ortak çalışma yapılmasını sağladı. İlk toplantı sonucunda 28 Ekim günü bir eylem organize edildi. Eyleme yaklaşık 200 kişi katıldı. Eylemi HDK organize etti. Eyleme KÖZ, DHF ve Pir Sultan Abdal Kültür Derneği de destek sundu.

Eylemin bitiminde toplantı kararı alındı. Toplantıya HDK dışında KÖZ katıldı. Bu toplantıda açlık grevlerine destek amaçlı neler yapılabilir diye konuşuldu. Biz bu toplantıda 'Şu süreçte gerçekleşen saldırıların hepsini gündem edeceğimiz bir halk toplantısı yapalım' diye önerdik:

"Batı Kürdistan'da hem Özgür Suriye Ordusu'nun hem de Esad güçlerinin saldırısı söz konusu. Öbür taraftan yıkımlar bu mahalleyi özellikle ilgilendirmekte. Bir taraftan da Sebahat Tuncel'in vekilliği tehlike altında. Kendisi 1. Bölge'nin vekili ve bu mahalleden birçok insan ona oy verdi. Tüm bu sorunlardan muzdarip kesimleri bir araya halk toplantısı ile getirebiliriz. Böylelikle bu kesimlerin birbirlerinin sorunlarını sahiplenmelerini sağlarız. Buradan çıkacak farklı eylem biçimlerinin yanında halk toplantısını bir an önce örgütlemek gerekir.

Bu öneri şu anda açlık grevlerinin acil bir gündem teşkil etmesi, vekillerin de bu süreçte çok yoğun oldukları gerekçeleriyle reddedildi.

'Belki ilerleyen süreçte bu yapılabilir' dendi.

Toplantının ilerleyen bölümlerinde Okmeydanı'ndaki açlık grevi çadırına destek vermek gerektiği konuşuldu ve planlama yapıldı. Ayrıca oradan dönüşte bu mahallede de bir yürüyüş yapılması kararı alındı. Saat 20:00 Karakol Durağı'nda buluşularak yürüyüşe başlanma kararı alındı. Ayrıca kurulacak çadırdaki bir açlık grevi başlatma kararı alındı. 'Çadırın kaç gün kalacağı da duruma göre belirlenecek' dendi.

Vakit kalmadığı için bu yürüyüşün duyurusu akşam bir araya gelinip megafonla sesli bir şekilde yapıldı. Yürüyüşe yaklaşık 100 kişi katıldı. Yürüyüş sırasında 'İçeride dışarda hücreleri parçala', 'Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük', 'Siyasi tutsaklar onurumuzdur', 'Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz' gibi sloganlar sık sık atıldı. Yürüyüşün ardından ise açlık grevi çadırı kuruldu.

Açlık Grevi Çadırı ve 'Hayat Nöbeti' Eylemleri

12 Kasım Pazartesi günü saat 19:00 da BDP'nin örgütlediği bir basın açıklaması gerçekleşti. Bu basın açıklamasında talepler aktarıldı, AKP'nin bu sürece yaklaşımı anlatıldı ve herkes bu taleplere sahip çıkmaya çağrıldı.

Bu basın açıklamasından sonra HDK ile toplantı yapıldı. Bu toplantılara KÖZ de katıldı. TKP ise gözlemci olarak katıldı.

Açlık grevi çadırına bizimle birlikte DHF, Alinteri

ve TKP de desteğini sundu. Daha sonra ise HDK ile birlikte tekrar bir toplantı alındı. Bu toplantıda yapılacak işler kararlaştırıldı. Bildiri yazılması, ozalit yapılması, hafta içi her gün oturma eylemleri yapma kararı alındı. Oturma eylemlerinin içinin nasıl doldurulacağı konuşuldu.

HDK ve KÖZ 'Savaşta Haklı Taraf, Barışta Tek Muhatap Kürt Halkı', 'AKP Emekçilere, Kürtlere, Alevilere Saldırıyor / Ezilenlerin Birleşik Mücadelesini Yükseltelim', 'Ölüm Değil Çözüm / Çatışma Değil Müzakere', 'Anadilde Savunma Hakkı Tanınsın,Tecrit Kaldırılsın' ve 'Açlık Grevlerindeki Tutsakların Taleplerini Sahipleniyoruz' yazılı ozalitleri beraber mahallenin farklı noktalarına yapıştırdı.

'Hayat nöbeti' kapsamında ise iki gün boyunca hem bildiri dağıttık hem de 19.00'dan 20.00'a kadar bir saatlik oturma eylemi gerçekleştirdik. Oturma eylemi sırasında sinevizyon gösterimi yaptık. Bu sunumda bu taleplerin sadece Kürtlerin talepleri olmadığını, bu talepler gerçekleşirse diğer mücadelelerin önünün açılacağı, bu yüzden de bu taleplere sahip çıkmak gerektiği vurgulandı. Ayrıca AKP'nin bu süreçte açlık grevleri taleplerini yadsıdığı

ifade edildi, BDPLi vekillerin bu süreçteki pozisyonları anlatıldı. Oturma eylemlerine her gün yaklaşık 70 kişi katıldı.

Oturma eylemlerinden sonra ise yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleşti. 16 Kasım Cuma günü saat 19:30'da Karakol Durağı'ndan başlayarak Merkez Durağı'na kadar yürüyüş yapıldı. Bu yürüyüşe yüze yakın kişi katıldı. Yürüyüş boyunca ajitasyon konuşmaları ve sloganlar atıldı. Merkez Durağı'na gelince yarım saat hayat nöbeti devam etti. Sonrasında ise basın açıklaması okundu. Yürüyüşe HDK ve KÖZ dışında TKP de destek sundu.

Yürüyüşte atılan sloganlar şunlar oldu: 'Kurtuluş yok tek başına / Ya hep beraber ya hiçbirimiz', 'Susma haykır tecride hayır', 'Yaşasın devrimci dayanışma', 'Biji berxwedana zindana', 'İçeride dışarda hücreleri parçala', 'Devrimci tutsaklar onurumuzdur'.

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Esenyurt'ta basın açıklamaları ve açlık grevlerine destek

PKK'li ve PJAK'lı 690 tutsağın 12 Eylül'de başladığı, ve 5 Kasım'da ise 10 bin Kürt tutsağın da dahil olduğu açlık grevleri ile ilgili YDİ Çağrı 5 Kasım'da Esenyurt'ta bulunan siyasetlere bir çağrıda bulunarak bu alanda açlık grevleri ile ilgili bir platform kurma önerisinde bulundu. Bu öneriye HDK (BDP, EMEP, SODAP), Partizan ve KÖZ olumlu yaklaşarak bir araya geldiler ve '53 gündür süren açlık grevleri ile ilgili nasıl bir dayanışma içerisinde olabiliriz, bu konuda ne tür eylem ve etkinlikler yapabiliriz?' diye konuşular. Toplantıda iki gün sonra Esenyurt Meydanı'nda bir basın açıklaması yapılması kararı alındı. Bununla ilgili üç bin bildiri çıkartıp dağıtma kararı alındı. Çıkarılan bildiriler belli birkaç alana gruplar halinde dağıtıldı.

57. Günde Basın Açıklaması

Basın açıklaması 7 Kasım akşamı saat 19:30'da Esenyurt Köyiçi Meydanı'nda yapıldı. Siyasetleri temsilen birer flama, imzalı dövizler taşındı. Basın açıklamasının okunmasından sonra beş dakika oturma eylemi yapıldı. Basın açıklaması sırasında "Tecridi kaldırın, ölümleri durdurun!", "Zindanlar yıkılsın siyasi tutsaklara özgürlük", 'Devrimci tutsaklar onurumuzdur!', 'Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği', 'İçeride dışarda hücreleri parçala', 'Biji berxwedana zindana', 'Biji biratiya gelan" sloganları atıldı.

Basın açıklamasında işçilere, emekçilere şu çağrı yapıldı:

"Bu ülkenin hapisanelerinde 12 Eylül 2012'de 700'e yakın tutsak süresiz dönüşümsüz açlık grevine başladı. 57. günü geride bırakan tutsaklar adım adım ölüme yaklaşıyor. Olası ölümlerden T.C. devleti sorumludur. AKP hükümeti ve T.C. devleti açlık grevcilerinin taleplerini karşılamak için istenilen adımları atmıyor. Açlık grevleri ile dayanışma için yapılan eylemlerde polis, gaz bombası, biber gazı ve tazyikli su ve copla kitleye saldırıyor.

12 Eylülde başlatılan süresiz dönüşümsüz açlık grevi, taleplerin karşılanmaması üzerine bir üst aşamaya çıkarıldı. 5 Kasım'dan itibaren 10 bin tutsak daha süresiz dönüşümsüz açlık grevine başladı.

AKP hükümetinin hapisanelerde yürüttüğü, devrimci ve Kürt tutsakları yalnızlaştırma, tecrit ve izole etme uygulamalarına karşı mücadele edelim.

Kürt tutsaklar, ulusal baskıya karşı mücadele ettikleri için, Kürt ulusunun demokratik haklarını savundukları için hapsedildiler.

Açlık grevlerine sessiz kalmayalım! Yaşanması olası ölümlere izin vermeyelim! Hapishanelerden yükselen mücadeleye kulak verelim! Sokaklara çıkalım! Dayanışma eylemlerine katılalım! Dayanışmayı örgütleyelim! Ses verelim! Tepkisz kalmayalım! Unutmayalım: susmak onaylamaktır!"

Basın açıklamasına yaklaşık 100 kişi katıldı. Basın açıklamasını BDSP, HDK, KÖZ, Partizan ve YDİ Çağrı örgütledi.

65. Günde Basın Açıklaması

'Esenyurt Açlık Grevleriyle Dayanışma Platformu' açlık grevlerinin 65. gününde de bir basın açıklaması düzenledi. 15 Kasım Perşembe günü saat 19.30'da Depo Durağı kapalı cadde girişinde toplanan platform bileşenleri yürüyüş yaptı. Dörtüyl mevkisine kadar yürünerek burada basın açıklaması yapıldı. 'Hapishanelerde Açlık Grevi 65. Gününde! Dayanışmayı Yükseltelim, Ölümlere İzin Vermeyelim' pankartının açıldığı eyleme 100 kişinin üzerinde bir katılım sağlandı.

Hükümetin ve burjuva medyanın, açlık grevlerine yaklaşımının teşhir edildiği basın açıklaması şu çağrı ile son buldu:

"Halkları birbirine düşmanlaştırarak sömürü çarklarını tüm işçi ve emekçilerin sırtından sürdürenlerin oyununu bozalım. Sömürü devletinin

saldırılarını ancak Kürt halkıyla ve ezilen tüm kesimlerle birleşerek püskürtebiliriz.

Bu yüzden 'Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği' diyelim! Bu yüzden hapishanelerden yükselen sese kulak verelim. Dayanışmayı yükseltelim. Ölümlere geçit vermeyelim. D a y a n ı ş m a eylemlerine katılarak seslerimizi birleştirelim."

Yürüyüş ve basın açıklaması sırasında 'İçeride dışarda hücreleri parçala!', 'Zindanlar yıkılsın siyasi tutsaklara özgürlük', 'Devrimci tutsaklar onurumuzdur', 'Biji berxwedana zindana', 'Biji biratiya gelan', 'Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği' sloganları atıldı.

YDİ Çağrı'dan Açlık Grevlerine Destek

YDİ Çağrı 31 Ekim Çarşamba gününden 4 Kasım Pazar gününe kadar beş gün boyunca dönüşümlü açlık grevi eylemiyle hapishanelerdeki açlık grevine destek verdiğini bir bildiriyle basına ve kamuoyuna duyurdu. Bu ilanda şunlar ifade edildi:

"Abdullah Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılarak sağlık, güvenlik, özgürlük koşullarının sağlanması; Kürt halkının anadilde eğitim ve savunma taleplerinin karşılanması talepleri ile 12 Eylül'de hapishanelerde süresiz, dönüşümsüz açlık grevlerine başlayan tutsakların onurlu mücadelesi sürüyor.

Tutsakların hapishanelerde yürüttükleri açlık grevleri, burjuva medyanın manşetlerinde yer almıyor. AKP hükümetinin hapishanelerde yürüttüğü devrimci ve Kürt tutsakları yalnızlaştırma,

tecridi ve izole etme uygulamaları görmezden geliniyor. Tutsak yakınları, Kürt basını ve devrimci basın, hapisanelerde yankılanan mahkum çığlıklarını duyurmaya çalışıyor. Egemen sınıfların medyası tutsakların açlık grevini suskunlukla geçiriyor...

48. gününe ulaşan açlık grevi mücadelesini selamlıyoruz. Açlık grevi taleplerini destekliyoruz.

Bizler Yeni Dünya İçin Çağrı okurları olarak hapishanelerde yürüyen açlık grevi ile dayanışmak amacıyla beş gün sürecek dönüşümlü açlık grevine başlıyoruz.

Açlık grevinin 50. gününde, 31 Ekim Çarşamba günü başlayacağımız açlık grevi eylemine katılmaya işçileri, emekçileri tutsakların açlık grevleri ile dayanışma mücadelesini yükseltmek için çağınıyoruz.

Tecride Son! Siyasi Tutsaklara Özgürlük!

Dayanışmamızı Yükseltelim Ölümleri Durduralım!"

Çağrı beş günlük açlık grevi eylemini Esenyurt'taki Güney Kültür Merkezi'nde gerçekleştirdi.

Esenyurt'tan Komünistler

Maltepe'den destek eylemi

Okmeydanı'nda gerçekleşen AKP'ye yürütme eylemiyle aynı gün, 30 Ekim'de Maltepe HDK tarafından akşam saatlerinde Maltepe Meydanı'ndan AKP İlçe Binası'na bir yürüyüş gerçekleştirilecekti. HDK, TKP 1920, ÖDP, Partizan, Anadoluda Yaşam Kooperatifi üyelerinden oluşan yaklaşık 60 kişi polislin AKP'ye yürünmesine izin vermemesi üzerine 5 dakikalık oturma eylemi yaptı. Bu süre içinde sık sık 'Direne direne kazanacağız', 'Baskılar bizi yıldıramaz', 'Anadilde eğitim haktır, engellenemez', 'Biji biratiya gelan' gibi sloganlar atıldı.

Ancak basın açıklamasının ardından polis müdahalesi oldu. Kitlenin az olması ve Okmeydanı'ndaki müdahalede stokların tükenmesi sebebiyle olacak polis gaz bombası kullanmadı ve trafik polisleri, sivil polisler de dahil olmak üzere tüm gücüyle uyarı yapmaksızın cop kullanarak fiziki müdahalede bulundu. Bu saldırı sonucu bir genç gözüne ve yüzüne gelen cop darbeleriyle yaralandı. Kitle

alandan ayrılmak zorunda kalmakla birlikte büsbütün dağılmadı. Ancak meydan tamamen çevik kuvvet tarafından işgal edildiğinden yeniden toplanılamamakla birlikte yürüyüş de gerçekleştirilemedi.

Maltepe Meydanı'nda sınırlı sayıda kitleyle yapılan eylemlerin Okmeydanı gibi emekçi semtlerindeki farkı bir kere daha gözükte. Maalesef emekçilerin yaşam ve çalışma alanlarında kitlenin katılma olasılığının yüksek oluşu ve saldırıların püskürtülebilme fırsatları değerlendirilememekte ve solda hala muğlak bir kamuoyuna sesini duyurabilme adına polisten dayak yiyerek teşhir etme anlayışı devam etmektedir. Komünistler olarak bu hususta yapılması gerekenleri vurgulamaktan imtina etmeksizin içeriğini benimsememekle birlikte dışarıdan akıl hocalığı yapmamak adına bu tür eylemlerden de kaçınılmaksızın mücadeleyi sürdüreceğiz.

Maltepe'den Komünistler

Gülsuyu'ndan açlık grevlerine destek

Abdullah Öcalan üzerindeki tecritin kaldırılması, anadilde eğitim ve savunma hakkı talepleriyle başlayan açlık grevlerinin 50'li günlere yaklaşmasıyla birlikte Gülsuyu-Gülensu Mahallesi'nde Alnteri, HDK, Partizan ve Anadolu'da Yaşam Kooperatifi meşaleli bir yürüyüş gerçekleştirdi. Son Durak'ta başlayan yürüyüş boyunca sık sık 'Katil devlet hesap verecek', 'Anadilde eğitim haktır', 'İmralı'dan F tipine tecrite hayır' gibi sloganlar atıldı.

Meydana gelindiğinde Gülsuyu-Gülensu Halk İnişiyatifi adına yapılan basın açıklamasında ise şunlar vurgulandı:

"45. günde onlarca cezaevinde süren açlık grevleri karşısında adım atmayan yetkililer, adeta ölümlere zemin hazırlamaktadırlar. Açlık grevlerinin 40. günden sonra telifisi mümkün olmayan sağlık sorunlarına yol açtığı biliniyor. Bugün ölüme adım yaklaşan bu gidişe dur demek için harekete geçmeyenler tutuklu ve hükümlülerin

ölümlerinden sorumlu olacaklardır. Açlık grevlerine seyirci kalmak ölümlere, çatışmalara ve savaşa seyirci kalmaktır. Türkiye'nin demokratikleşmesinden, Kürt sorununun demokratik çözümünden yana olan herkesi bu sorun karşısında adım atmaya çağırıyoruz. Gülsuyu-Gülensu Halk İnişiyatifi olarak açlık grevindeki tutuklu ve hükümlülerle diyaloga girilmesi ve çözüm yolunun açılması için alanlara çıkacağız. Herkesi 'Ne çatışma ne tecrit ne ölüm / Çözüm yolu diyalog ve özgürlük' çağrısına güç katmaya çağırıyoruz.

Anadil ve anadilde savunma haktır/İmralı'dan F tipine tecrite hayır/Biji bratiya gelan!

Kahrolsun faşizm / Yaşasın mücadelelerimiz."

Gülsuyu'nda Propaganda ve Ajitasyon

Anadoluda Yaşam Kooperatifi adına HDK'ye katılan arkadaşların önerilerinin kabul edilmesi üzerine Gülsuyu'nda bir propaganda faaliyeti

örgütlendi. Aksaray'da gerçekleşecek kitlesel protesto eylemine katılma yönünde ajitasyon faaliyetinde bulunuldu. Kahve ajitasyonu ve bildiri dağıtımı birlikte gerçekleştirildi. Ajitasyon esnasında cezaevlerinde tecridin kaldırılması, anadilde eğitim ve savunma hakkı taleplerinin tüm emekçilerin talebi olduğu vurgulandı. 'Kurtuluş yok tek başına / Ya hep beraber ya hiçbirimiz' anlayışı uyarınca tüm demokratik taleplerin hepimizin sorunu olduğu belirtildi. 'Alevilerin serbest ibadet hakkı ne kadar hepimizin talebi ise; emekçilerin iş güvencesi ve iş talepleri ne kadar hepimizin talebi ise; Kürtlerin anadilde eğitim ve savunma talepleri de hepimizin talebidir' dendi. Cezaevlerinde tecridin kaldırılması talebi ile eylem halindeki tutsaklarla dayanışmanın önemi vurgulandı ve devrimci tutsakların mazlum ve mağdur olmadığı; aksine siyasal talepleri için bedel ödemeyi göze aldıkları, asıl olarak bu taleplerin gerçekleştirilmesi için dışarıda olan emekçilerin mücadele etmesi gerektiği ve bu sebeple Aksaray'daki eyleme katılınması gerektiği yer ve saat belirtilerek aktarıldı. Aksaray'daki eyleme çalıştığı için katılamayanların Gülsuyu ve Maltepe'deki eylemlere katılması

çağrısı yapıldı. Bu arada düzenleyecekleri konser için afiş ve ozalit çalışması yapan arkadaşlar da açlık grevcilerinin taleplerine sahip çıkma çağrısı yapan afişleri yaptılar.

Gülsuyu'nda İptal Edilen Eylemin Çalışması

Açlık grevleri gündemiyle ilgili Gülsuyu'nda kitlesel bir eylem yapılması yönünde bildiriler dağıtılmıştı. Bu konuda Gülsuyu Son Durak'tan başlayan yürüyüş şeklinde eylem için eylem günü ajitasyon konuşmaları yapılması planlandı. Ancak açlık grevlerinin bitirildiği açıklaması üzerine buluşan arkadaşlarca eylem iptal edildiğinden dolayı ajitasyon çalışması da iptal edilmiş oldu. Oysa açlık grevleri eylemlerinin bitirilme gerekçesi bile bu taleplerin dışarıda yürütülecek eylemlerle dile getirilmesi olduğu halde iptal kararı bu tutuma uymamıştır. Üstelik bildirilerle çağrısı yapılan bir eylemin aynı kitleye haberdar edilmeden bitirilmesi bir yana bizzat eylemin örgütlenmesine katılanlara dahi duyurulmaması ayrı bir ciddiyetsizliktir.

Maltepe'den Komünistler

İzmir'de açlık grevlerine destek eylemleri

51. Günde Destek Eylemi

Hapishanelerde tecridin ve anadilde savunma üzerindeki baskı ve yasağın kalkması talepleri ile başlayan açlık grevleri 51. gününü tamamlarken İHD, ÇHD, TİHV, TAYD-DER, YAK-DER, MAZLUM-DER, Ege 78'liler Derneği 1 Kasım Perşembe günü saat 17:30'da bir destek eylemi gerçekleştirdi.

Eylem kapsamında Konak YKM'den Konak Eski Sümerbank önüne yapılması planlanan yürüyüşe polislin engel olmasının ardından Eski Sümerbank önünde toplandı. 'Cezaevlerinde Açlık Grevinin 51. Günü / Ölümleri Durdurun' pankartı arkasında toplanan yaklaşık 250 kişi 'Ölüm Değil Çözüm İstiyoruz', 'Tecrit Kalksın Müzakere Başlasın', 'Susma Haykır Anadil Haktır', 'Siyasi Tutsaklar Onurumuzdur' sloganlarını attı. Bunun dışında zaman zaman kitleden 'Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük', 'İçeride Dışarıda Hücreleri Parçala', 'Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur' sloganları da atıldı.

Eylemin örgütleyicisi kurumlar adına okunan açıklamada yaklaşan ölümler karşısında üç mahmunu oynayan kesimlerin tutumları eleştirilerek 'başta devlet yetkilileri olmak üzere, siyasetçiler, medya, cezaevlerinde her an gelebilecek ölüm haberini durdurmak üzere derhal harekete geçmeye' çağırıldı.

54. Günde Kitlesel Protesto

4 Kasım Pazar günü saat 14:00'de BDP'nin çağrısıyla bir araya gelen 1500 kişi planlandığı ve duyurulduğu üzere Basmane'den Konak'a bir yürüyüş gerçekleştirmek istedi. Ancak İzmir polislinin açlık grevlerine destek eylemlerine dair yasakçı tutumu ve baskısı bu eylemde de sürdü. BDP il binası önünde barikat kurup kitleyi ablukaya almak isteyen polis kitlenin giderek kalabalıklaşması üzerine vekillerin arabuluculuğu ile Basmane yönündeki barikatı kaldırdı. İl binasından Basmane Meydanı'na kadar yapılan kısa yürüyüşte 'Ya Onurlu Barış ya da Hiç' ve 'Cezaevlerinde Açlık Grevindekiler Ölüm Sınırında! Ölümlere İzin Vermeyelim!' pankartları taşınarak açlık grevlerindeki tutsakları selamlayan sloganlar atıldı.

KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak bu eyleme Alnteri, DHF, Devrimci Hareket ve EÖC ile 'İçeride Dışarıda Hücreleri Parçala!' ortak pankartı arkasında kendi bayraklarımızla katıldık. Yürüyüş sırasında sıklıkla 'Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük!', 'İçeride Dışarıda Hücreleri Parçala!', 'Eşitlik Kardeşlik Kürt Ulusuna Özgürlük!', 'Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur!', 'Yaşasın Devrimci Dayanışma!' sloganları hep bir ağızdan haykırıldı.

Basmane Meydanı'nda devrim ve özgürlük mücadelesinde düşenler için gerçekleştirilen saygı

fakültenin bahçesinde toplanarak Tıp Fakültesi'nin kampüsüne sloganlar atarak yürüdü. Polisin engelleme girişimlerine rağmen 'Açlık grevlerine sessiz kalma', 'Devrimci tutsaklar onurumuzdur!', 'Zindanlar boşalsın / Tutsaklara özgürlük!', 'İçeride dışarıda hücreleri parçala!' sloganları ile yürüyüşünü gerçekleştiren grup, Tıp Fakültesi Hastanesi'nin önünde 9 Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi'nin öğrenci ve öğretim üyeleri ile buluştu.

Ortak basın açıklamasının gerçekleştirilmesinin ardından açlık grevindeki Emel Gültekin ve Gulan Kılıçoğlu'nun mektupları okundu. İlker Kılıçer'in gerçekleştirdiği pandomim gösterisinin ardından sloganlar, alkışlar ve zılgıtlar eşliğinde eylem sona erdirildi. Açlık grevlerinin 58. gününde gerçekleştirilen eyleme ESP, İHD, SDP, Öğrenci Kolektifleri, Kaldıraç ve KöZ destek verdi.

İzmir'den Komünistler

İzmir varoşlarında açlık grevi eylemleri

Cezaevlerindeki açlık grevlerine destek olmak, içerdeki tutsakların taleplerini duyurmak amacıyla İzmir'de gerçekleştirilen eylemler bir süre sonra mahallelere de taşındı. Bu kapsamda Karabağlar'da ve Buca'da birtakım eylemler gerçekleşti.

Karabağlar

Cezaevlerinde devam eden açlık grevleri ile dayanışma amacıyla 4 Kasım'da milletvekillerinin de katılımı ile İzmir'de kitlesel bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Bu zamana kadar BDP İzmir İl Başkanlığı'nda sürdürülen sresiz-dönüşümlü açlık grevleri de bu tarihten itibaren ilçelere taşındı.

Biz de 9 Kasım günü ilçe binasında devam eden açlık grevlerine destek olmak amacıyla Karabağlar BDP'i ziyaret ettik. Ziyarete gitmeden önce mahalledeki arkadaşlara da haber verip onları da davet ettik. Gittiğimizde ilçe başkanı ilçede bulunanlara bizi tanıttı. Biz de sonrasında yeni tanıştığımız arkadaşlara kısaca KöZ'den ve neyi savunduğumuzdan bahsettik. Ziyaret esnasında Karabağlar ilçesinin farklı mahallelerinden insanlar ilçe binasını ziyarete geldiler. Sürekli ziyaretlerin gerçekleştiği, canlı bir hava hakimdi. İçinden geçtiğimiz süreç hakkında konuşup önümüzdeki günlerdeki eylem takvimi hakkında bilgi aldıktan sonra ilçe binasından ayrıldık.

Ertesi gün açlık grevini Limontepe Mahallesi devralacaktı. Biz de açlık grevindekilere destek olmak amacıyla mahalledeki BDP'li arkadaşlarla sözleşip açlık grevine katılmak üzere ertesi gün ilçe binasına gittik. Ancak Pazar günü cezaevlerine yapılacak yürüyüşten dolayı açlık grevinin iptal edildiğini öğrendik. Biz de grev için mahalleden gelen arkadaşlarla birkaç saat ilçede bulunduktan sonra birlikte ilçe binasından ayrıldık.

Açlık grevlerinin 48. günü, bu eylemlere destek

amacıyla BDP tarafından ilçelerde kurulması planlanan grev çadırlarının ilki Karabağlar'da Limontepe Merkez Kahveler'deki Newroz alanına kuruldu. Haberimiz olmadığı için çadırın kuruluşuna katılamadık. Ancak çadırın, kurulduğu gün birçok kişi tarafından ziyaret edildiğini öğrendik. Bir yandan da polisler çadırın kaldırılması için sık sık uyarılarda bulunuyorlarmış. Akşam saat 23:00 civarı kalabalığın azaldığı bir zamanda panzerler ve çevik kuvvetle beraber çadırdakiler topluca gözaltına alınıyor. Gözaltına alınan, çoğunluğu mahallemizden 22 arkadaşı 2 gün tutulduktan sonra serbest bırakıldı. Serbest bırakılmalarının ardından bu arkadaşların bir kısmının evlerini ziyaret ederek gelişen sürece dair sohbet ettik.

Gözaltındaki arkadaşlar serbest bırakıldıktan 2 gün sonra, açlık grevinin 52. günü bu sefer aynı alanda bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Hem grev çadırına yapılan saldırını protesto etmek hem de devam eden açlık grevlerine destek amacıyla gerçekleştirilen basın açıklaması akşam 19:00'da yapıldı. Polisin yoğun önlemler aldığı basın açıklamasında gelişen süreç, açlık grevlerinin mahiyeti ve AKP hükümetinin grevlere yönelik tutumundan bahsedildi. Açlık grevlerine destek amacıyla yapılan eylemlere polisin müdahalesi protesto edildi. Eylem boyunca 'İçerde Dışarda Hücreleri Parçala', 'Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur', 'Baskılar Bizi Yıldırılmaz' sloganları ile Abdullah Öcalan'a ilişkin sloganlar atıldı. Yaklaşık100 kişinin katıldığı eylem basın açıklamasının okunmasından sonra bitirildi.

Kuruçeşme

7 Kasım Çarşamba akşamı Buca Kuruçeşme'de hapishanelerde süren açlık grevlerine destek amacıyla BDP'nin düzenlediği bir yürüyüş gerçekleştirildi. Ciddi bir polis yığnığının yapıldığı mahallede saat 19.00'da Kuruçeşme Cemevi önünde toplanılmaya başlandı.

KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak EÖC, DHF, BDSP taraftarları ile Ahmet Yesevi Öğrenci Yurdu'na yakın bir noktada toplanarak flamalanımızla Cemevi önüne kadar kısa bir yürüyüş gerçekleştirdik. Toplanılan alana gelindiğinde 'İçeride dışarıda hücreleri parçala!', 'Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!' sloganlarını atarak toplanan kitleyle buluşmamız alanda bekleyenlerin moralini yükseltti.

Kortej oluşturulmasının ardından yürüyüşe geçildi. En önde annelerin yer aldığı ve meşaleler taşınan yürüyüş kolunda 'Biji berxwedane zindane',

'Kurdistan goristan ji bo faşistan / Kürdistan faşizme mezar olacak!' sloganları atıldı. Yine kortejde 'Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!', 'İçeride dışarıda hücreleri parçala!', 'Devrimci tutsaklar onurumuzdur!', 'Yaşasın devrimci dayanışma!' sloganları da sıklıkla atıldı.

Yürüyüş güzergahındaki ev ve apartmanlardan ciddi bir ilgiyle ve yer yer canlı bir destekle izlenen eyleme mahalle halkının katılımı yüksekti. Yüz elli kadar kişiyle başlayan yürüyüş alana gelindiğinde üç yüzü aşkın kişinin katıldığı bir eyleme dönüşmüştü. Kaldıraç, TKP 1920, Mücadele Birliği de eyleme alanda katılım sergilediler.

Muhatapları ile buluşmayı başaran ve gerek örgütleyenlerin gerekse katılanların özgüven ve morallerini yükselten eylem BDP Buca İlçe Başkanı Cahit Günay'ın basın açıklamasını okumasının ve on dakikalık bir oturma eylemi gerçekleştirilmesinin ardından sona erdi.

Limontepe'den Komünistler

Batı Kürdistan'dan söz etmeden AKP'ye karşı olunmaz

AKP'nin Akçakale'deki saldırıyı fırsat bilerek savaş tezkeresini aniden Meclis'in gündemine sokmasının hemen ardından İstanbul'da savaş karşıtı bir eylem çağrısı yapıldı. Çağrıcılar arasında ÖDP, Halkevleri, Halkların Demokratik Kongresi ve TKP'nin yanı sıra KESK, TMMOB, Tabibler Odası ve Eczacılar Odası da vardı. Saat 19:00'da Taksim'de toplanmaya başlayan kitle saat 20:00'de Galatasaray Lisesi'ne doğru yürüyüşe geçti. Beş bin kişiyi bulan yürüyüşte eylemin çağrıcılarının yanında KÖZ, ESP, BDSP, Kaldıraç, TKP 1920, EMEP, SDP, Sürekli Devrim Hareketi, EHP de katıldı. Eylemde asıl dikkat çekici olansa CHP'nin varlığı idi. AKP'yi kendisine biçilen doğrultuda sözüm ona sıkıştırma taktiğini izleyen CHP, eylemi bu doğrultuda istismar etmeye çalıştı. Doğrusu eylemin genel çizgisine bakılınca da eyleme damgasını vuran AKP ve savaş karşıtlığının CHP'nin bu yeni yönelimiyle uyumlu olduğu sonucuna varmak da yanlış olmaz. Eylemdeki en büyük eksiklik elbette BDP'nin bu eyleme temsili düzeyde bile katılmayıydı. BDP'nin eksikliği eylemin CHP'ye uyumlu bağımsızlığı ve AKP karşıtı bir çizgide geçmesini mümkün kıldı. Genel geçer savaş karşıtı sloganların yanı sıra 'Akçadağ'daki şehitlerimiz'den, 'Suriye halkını yalnız bırakmama'yı öne çıkaran sloganlar atıldı. Halkların kardeşliği de sık sık öne çıkarılan bir tema oldu. Elbette AKP'nin asıl niyetinin kendisinin Suriye'deki hesabını bozan, Batı Kürdistan'daki devrimci gelişmeleri boğmak olduğundan söz edilmedi. Suriye halkını savunmaktan söz edenler, Batı Kürdistan'ı savunmaktan hiç ama hiç etmediler.

Bu durumun istisnası KÖZ'ün arkasında duran komünistler oldu. Eyleme 'Emekçilere, Kürtlere, Alevilere Kan Kusturan AKP /

Batı Kürdistan'a Operasyona Hazırlanıyor / Emekçilerin Birleşik Mücadelesini Büyütelim' pankartıyla katıldık. Batı Kürdistan'dan söz eden yegane pankart bizimkisi olduğu yürüyüşteki varlığımız dikkat çekti. Bunda toplanma ve yürüyüş sırasında attığımız 'Kürtlere Özgürlük Ortadoğu'ya Barış', 'Biji Serhıldan Azadiya Kürdistan', 'Ortadoğu'ya Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek', 'Ne AKP Ne CHP Kurtuluş Birleşik Mücadelede', 'Sebahat Tuncel'e Sahip Çık Ezilenlerle Saf Tut' sloganlarının da etkisi oldu. Elbette bizim otuz kişiyle katıldığımız bir yürüyüşte, eyleme damgasını vuran sosyal şoven ve soyut barış yanlısı havayı değiştirmemiz mümkün değildi. Ancak eylemdeki varlığımızla Ortadoğu'da yaşanan gelişmeler karşısında burjuva partilerinin kuyruğuna takılmadan bir emekçi muhalefeti örnek için nasıl bir siyasal çizgi izlemek gerektiğini somutlamış olduk.

Kürtlere Özgürlük Ortadoğu'ya Barış

İstanbul'dan Komünistler

Emperyalist müdahale ve işgallere karşı eylem birliği

İzmir'de Alinteri, BDSP, Devrimci Hareket, DHF, Emek ve Özgürlük Cephesi, Kaldıraç, TKP 1920 ve KÖZ emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı ortak bir mücadele ve faaliyet yürütmek üzere bir eylem birliği oluşturuldu. Emperyalist paylaşım savaşlarına, Suriye'ye yönelik müdahale girişimlerine ve T.C.'nin saldırgan, savaş kışkırtıcısı tutumuna karşı birlikte tutum geliştirme gayretinin ürünü olan bu eylem birliği bir ayı geçkin süredir önüne bir dizi ortak faaliyet ve 6 Ekim Cumartesi günü gerçekleştirilecek bir eylem koymuştu.

Söz konusu eylem birliği çerçevesinde 6 Ekim Cumartesi günü gerçekleştirilecek eylem haftalar öncesinden duyurulmuş ve İzmir'de emekçilere, sendikalara ve demokratik kitle örgütlerine bu eyleme destek olma çağrısında bulunulmuştu. Bu süre içerisinde Buca, Gültepe, Limontepe, Basmane Kapılar, Karşıyaka, Çiğli ve Menemen gibi yerelerde ortak bildirinin dağıtımları yapılmış, belli başlı noktalara ozalitler asılmıştı. Limontepe Halk Dayanışma Festivali'nde de bu eylem birliği adına ortak stant açılmış ve kürstüden 6 Ekim eyleminin çağrısı yapılmıştır. Yine Suriye'ye yönelik başlatılan savaş çığırkanlığına ve 4 Ekim'de çıkartılan tezkereye karşı, İzmir'de gerçekleştirilen refleks eyleme ortak pankartla birlikte katılımılmıştır.

6 Ekim'de Ortak Eylem

Saat 17.30'da YKM önünde "Emperyalist Müdahale ve Saldırganlığa Son!" yazılı pankart açılarak toplanıldı. Saat 18:00'i gösterdiğinde ise Eski Sümerbank önüne doğru yürünmeye başlandı. Alfabetik sıraya göre oluşturulan kortejin en önünde her örgütlenmeyi temsilen birer flama taşındı.

Yürüyüş boyunca "Katil ABD, Ortadoğu'dan Defol!", "Katil ABD, İşbirlikçi AKP!", "Emperyalizm Düşman, Halklar Kardeşidir!", "Emperyalizm Yenilecek, Direnen Halklar Kazanacak!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "Biji Bratiya Gelan!", "Emperyalistler, İşbirlikçiler, 6. Filo'yu Unutmayın!", "Ortadoğu Devrimle Özgürleşecek!", "Haydutlar Defolun, Bu Dünya Bizim!", "Füze kalkanına, tezkereye, NATO'ya, emperyalist saldırganlığa; HAYIR!", "Yaşasın Devrimci Dayanışma!" sloganları atıldı. Yine yürüyüş boyunca ajitasyon konuşmaları yapılarak "dünya halklarına kan, gözyaşı ve zulümden başka hiçbir şey getirmeyen emperyalistlerin emelleri" anlatıldı. Afganistan'da, Irak'ta, Tunus'ta, Mısır'da, Suriye'de gerçekleşen haksız savaşlarda yaşamını yitiren yüzbinlerin; açlığa, yoksulluğa, geleceksizliğe mahkûm edilen milyonların yaşadığı acıların sorumlusunun emperyalistler olduğuna işaret edildi. Bu oyunu bozacak tek gücün işçilerin, köylülerin, emekçilerin ve tüm ezilenlerin örgütlü gücü olduğu vurgusu yapılarak, işçiler ve emekçiler örgütlenmeye çağrıldı.

Konak Meydanı'nın çok kalabalık olduğu bir saatte gerçekleşen, ciddi bir ilgi uyandıran ve izleyenlerin olumlu reaksiyonlar verdiği eyleme coşku hâkimdi.

Eski Sümerbank önünde yapılan basın açıklamasında ise şu vurgular yer almaktaydı;

"Emperyalist saldırganlık ve savaş gündemi Suriye'de yakıcılığını korudukça, ülkemiz ezilenleri daha kapsamlı saldırıların hedefi olacaktır. Çünkü Suriye saldırganlığında ABD'ye daha sadık bir uşaklık ancak ve ancak halkın ezilmesi ve tepkilerin sindirilmesiyle mümkündür. Suriye halkının, emperyalist saldırganlık altında ezilmesi demek, ülkemiz ezilenleri de dâhil olmak üzere bütün Ortadoğu halklarının en temel haklarını kaybetmesi, geleceksizleşmesi demektir.

...Utanmazca ve aymazca Suriye'ye demokrasi ve özgürlük sözü veren AKP ve efendileri, işçilere, köylülere, emekçilere, Kürtlere, Alevilere, Ermenilere dönük baskı ve sindirme operasyonlarını arttırarak sürdürüyor. Kürt halkının en ufak talebinin tutuklama ve operasyonlarla bastırıldığı, sendikacısından gazetecilere varana kadar muhalefetin düzmece 'terör' örgütü operasyonlarıyla sindirilmeye çalışıldığı, parasız eğitim pankartı açmanın bedelinin 8 yıl olduğu coğrafyamızda nasıl bir demokrasizizlik olduğu aşikârdır. Suriye egemenlerini katliam yapmakla eleştiren coğrafyamız egemenleri, Roboski Katliamı ve sonrasında olayın aydınlatılması sürecinde gerçekleştirdiği tutumlarla onlardan hiçbir farkının olmadığını ispatlamışlardır..."

Açıklamanın sonunda tüm ezilenlere örgütlenme çağrısında bulunuldu. Yapılan açıklamanın ardından, Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu tek kişilik bir oyun sergiledi. Daha sonra okunan şiirler ve atılan sloganlarla eylem sona erdirildi. DİP'in, Söz ve Eylem, Partizan, Mücadele Birliği Platformu, Halk Cephesi'nin destek verdiği ve yaklaşık iki yüz kişinin katıldığı eylemin sonunda Halk Cephesi'nin Cansel Malatyalı'ya destek için açtığı imza standına destek ziyaretinde bulunuldu.

NATO, AB, Birleşmiş Milletler; Kahrolsun Emperyalist Çeteler!

İzmir'den Komünistler

Savaş değil, kardeşliği paylaşalım

Bahçelievler HDK içerisinde yer alan siyasetlerin, artan operasyonlar ve savaş gündemli bir basın açıklamasını 29 Eylül Cumartesi günü yapmayı planladıklarını öğrenince, toplantıya katılma kararı aldık. Yapılacak basın açıklamasının çalışmasına çok fazla katılamayacağımızı düşünerek örgütleyici değil, destekleyici olabileceğimizi belirttik.

Basın açıklaması için yapılan iki HDK toplantısına katıldık. Toplantıda basın açıklaması için afiş, bildiri çoğaltılması ve materyallerin dağıtımları için yer ve zaman ayarlaması yapıldı. Afiş ve ozalitlerin çoğaltılması ve kullanımı planlandı. Bildirilerin işçilerin sabah ve akşam iş çıkışları ve Bahçelievler'de bulunan pazarlarda dağıtımı planlandı.

Basın açıklaması için akşam saatlerinde yapılan bildiri dağıtımının bir tanesine katılarak çalışmaya destek sunmaya çalıştık. Akşamüzeri yapılan bildiri dağıtımına 2 kişi katıldık, yaklaşık 45 dakika süren bildiri dağıtımında çevrenin ilgisi oldu ve basın açıklamasına katılmaları yönünde konuşmaya çalıştık.

Basın açıklamasına HDK içinde yer alan bileşenler HDK bayraklarıyla, HDK dışında yer alan bileşenler ise kendi döviz ve bayraklarıyla katılabileceği söylendi. Eğitim-Sen 1 No'lu Şube, SES Bakırköy Şubesi, Haber-Sen Avrupa Yakası Şubesi, Tüm-Bel Sen 1 No'lu Şube, Tekstil-Sen, HDK İstanbul 3.Bölge Meclisi, Din Alimleri ve Yardımlaşma Derneği, Pertekliler Derneği, Sev-Der çalışmanın örgütlenmesini sağladılar. İstanbul 3. Bölge'de bulunan siyasetlerle beraber sendika ve derneklere de çağrıda bulunularak eyleme katılmaları sağlanmaya çalışıldı.

Eylem meydana yürüyüşle başladı. Eylemde kullanılan sloganların içeriği, dağıtılan bildirideki gibi oldu.

Eylem, HDK İstanbul 3. Bölge'deki siyasetlerin tam katılımıyla yapılması düşünüldüyordu ancak Bahçelievler'deki siyasetlerin katıldığı ve diğer ilçelerin temsili düzeyde katılım sağlandığı eyleme yaklaşık 150-200 kişi katıldı.

Eyleme kendi bayraklarımızla katılmayı planlasak da bayrak sopalarını temin etme konusundaki eksikliğimizden dolayı bayraklarımızla katılamadık. Eyleme KÖZ olarak 5 kişi katıldık.

Yenibosna'dan Komünistler

Savaş tezkeresine eylemli yanıt

AKP ve MHP tarafından elbirliği ile çıkartılan savaş tezkeresi İzmir'de refleks bir eylemle protesto edildi. DİSK, KESK, TMMOB, HDK, Halkevleri, ÖDP ve TKP'nin çağrısıyla 4 Ekim Perşembe günü saat 18.00'de Eski Sümerbank önünde toplanan yüzlerce kişi kortej oluşturarak AKP İl Binası'na yürüdü.

"AKP'nin Savaş Politikalarını Durduracağız" pankartının açıldığı eyleme 'Emperyalist Savaş ve İşgallere Karşı Örgütlen Mücadele Er' şiarıyla bir eylem birliği oluşturan ve ortak çalışma başlatan örgütlenmeler de kendi pankart ve flamalarıyla katıldı. Alinteri, DHF, Devrimci Hareket, Kaldıraç, BDSP, Emek Özgürlük Cephesi ve TKP 1920 ile "Suriye'de Emperyalist Müdahale ve Saldırganlıklara Son!" ortak pankartı altında buluşarak, bu eylem birliğinin kortejinde kendi flamalarını ile yer aldık. Ortak kortejden yürüyüş boyunca "Emperyalizm düşman halklar kardeşidir", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Biji bratiya gelan!", "ABD askeri olmayacaktır!", "Emperyalistler, işbirlikçiler, 6. Filoyu unutmayın!", "Emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak!", "Katil ABD, işbirlikçi MGK!", "Roboski'yi unutma, unutturma!", "Roboski'nin hesabı sorulacak!", "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganları atıldı. Bunun yanı sıra ortak ajitasyon ve bildirilerle eylem birliğinin 6 Ekim Cumartesi günü gerçekleştirileceği basın açıklaması ve yürüyüşe katılım çağrısı yapıldı.

Fevzipaşa Caddesi'ne gelindiğinde cadde yürüyüş boyunca trafığa kapatıldı. AKP İl Binası önündeki basın açıklaması TMMOB İK adına Ferdan Çiftçi tarafından okundu. Çiftçi, Akçakale'de yaşamını yitirenlerden AKP'nin sorumlu olduğunu, AKP'nin savaş politikasını meşrulaştırmak için Kürt ve Alevi düşmanlığını körüklediğini ifade etti. Tezkere sonucunda yaşanan ölümlerden de tezkereye evet diyenlerin sorumlu olduğuna işaret edildi. Açıklamanın okunmasının ardından eylem sona erdi.

Savaşa Karşı Sınıf Savaşı!

İzmir'den Komünistler

İstanbul’da 1 Eylül mitingi

1 Eylül Dünya Barış Günü’nde İstanbul / Kadıköy’de düzenlenen mitinge yaklaşık 4000 Kişi katıldı. 1 Eylül yürüyüşü iki koldan yapıldı. Mitinge BDP bütün ilçeleri; Kürt kadınları ise kendi renkleri ve kıyafetleriyle katıldılar. BDP, EDP, EMEP, ESP, SDP, SODAP, Kaldıraç, Partizan, Söz ve Eylem, Komünist Zemin ‘Savaş Değil Barış, Ölüm Değil Yaşam!’ ve ‘Ölüm Değil Çözüm, Çatışma Değil Müzakere’ ortak pankartları arasında Haydarpaşa Numune’den yürüyüşe başladı. İstanbul Tabip Odası, KESK İstanbul Şubeler Platformu, DİSK İstanbul Merkez Temsilciliği, TMMOB İstanbul İl Koordinasyon Kurulu, İHD İstanbul Şubesi, TÜMTİS, Hava İş, THY işçileri ile HEY Tekstil işçileri, UID-DER, ÖDP, Halkevleri, TKP 1920, Mücadele Birliği, Çağrı, KÖZ, BDSP, Alinteri, İşçi Mücadele Derneği ise Tepe Nautilus’dan alana yürüdü.

KÖZ’ün arkasında duran komünistler olarak Tepe Nautilus kolundan ‘Kürtler Savaşın Haklı Tarafı, Onurlu Bir Barışın Tek Muhatabıdır’ yazılı pankartımızla mitinge katıldık. 45 kişilik kortejimizle, yürüyüş esnasında ve alanda ‘Savaşta Haklı Tarafı, Barışta Tek Muhatap Kürtler’, ‘Kürtlere Özgürlük Ortadoğu’ya Barış’, ‘Demokrasi için Kürtlere Özgürlük’, ‘Kurdara Azadi, Kürtlere Özgürlük’, ‘AKP’ye Karşı Birleş Mücadele Et’, ‘CHP’ye Karşı Birleş Mücadele Et’, ‘Barış İçin Eylemli Güç Birliği’, ‘Ne AKP, Ne CHP Kurtuluş Birleşik Mücadelede’, ‘AKP’ye Karşı Örgütlen Birleş Mücadele Et’, ‘CHP’ye Karşı örgütlen Birleş Mücadele Et’ sloganlarını attık ve ajitasyon konuşmaları yaptık.

Miting alanına girildiğinde mitingin örgütleyicileri sahneye çağırılarak selamlandı. Mitingde Kürtçe ve Türkçe konuşmalar yapıldı. Mitingde Grup Emeğe Ezgi, Bandista ve Agire Jiyan da şarkı ve marşlarıyla yerini aldı.

İlk konuşmacı olarak Hilmi Yarayıcı söz aldı. Yarayıcı; savaşın sınırından, Hatay’dan geldiğini ve orada Suriye’den gelenler için kamplar kurulduğunu ve bir dram yaşandığını, Hatay’da sınır diye bir şey kalmadığını, eli kanlı katillerin Hatay halkını tehdit ettiklerini ve her gün tekbir sesleriyle Suriye’de insan kesip geri geldiklerini belirtti. Daha sonra Hatay’da sanatçılar tarafından hazırlanan ortak deklarasyonu okudu. ‘Sınırlarımızda bir insanlık dramı yaşanıyor ve savaşı körükleyenlerin derhal ülkemizin dışına çıkmasını istiyoruz. Biz halkların kardeşliğine inananlar bu ateşin bizi yakmasına izin veremeyeceğiz’ dedi.

Hilmi Yarayıcı’nın ardından, sırasıyla İstanbul Tabip Odası (İTO) Genel Sekreteri Ali Çerkezoğlu, İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şube Başkanı Ümit Efe, ÖDP İstanbul Şube Başkanı Avni Gündoğdu, Halkevleri Genel Başkanı Oya Ersoy ve TKP 1920

adına Yusuf Türkoğlu birer konuşma yaptı. Genel olarak barışın gelmesi gerektiğine, gençlerin öldürülmesine, savaşın işçiler ve halklar üzerindeki etkisine, AKP’nin eliyle yapılan katliamların etkisine değindiler. Savaş yüzünden işçiler, emekçiler, Aleviler haklarını alamadıklarını; savaş yüzünden sağlığın paralı olduğunu ve onurlu bir barış istediklerini belirttiler.

Blok vekillerinden ise Sırrı Süreyya Önder bir konuşma yaptı: ‘Biz hep birlikte dünya halklarıyla onur diyoruz. Biz halkların hizmetkârlarıyız. Sosyalist partiler, sınıf ve kitle örgütlerini saygıyla selamlıyoruz. Barış artık çözüm demektir. Çözüm diyen müzakere demelidir. Müzakere Kürt halkının önderi Sayın Öcalan üzerindeki yasakların kalkması demektir. Barışı savaştan ayıran iki fark var. Savaş ölüm, barış hayattır. Savaşın kaybedeni olmaz, barışın da kaybedeni olmaz. Kürtler, Ermeniler bu halklar barışı hak etmiştir. HDK ısrarla bunu söylüyor. Hükümet dün ‘demokrasi gelecek’ dedi. Alevi açılımı yaptı, Kürt açılımı yaptı. Bugün ne oldu da Aleviliği bir küfür gibi kullanıyor? AKP, CHP’ye ‘Alevisin’ diyor, CHP ‘Aleviyim’ diyemiyor. Bunların kaynağı aynıdır. Egemenler savaş istiyor. Halklar ise barış istiyor’.

Mitingde son konuşmacı olarak Selahattin Demirtaş söz aldı: "Herkes, her toplum, her halk neye en acil ihtiyaç duyuyorsa onu en fazla ister. Bugün dünyada 1 Eylül’ü unutan, savaşı unutan, savaşın acılarını görmeyenler var. Ortadoğu halkları yüzyıllardır, savaşın, ölümün acısıyla her gün iç içe yaşadığı için ekmekten, sudan daha acil ihtiyacı olan barış için alana çıkıyor. İnsanların barış, özgürlük, çözüm talepleri doğru anlaşılmalıdır. Bütün ezilenlerin ortak talebidir barış. Barış anayasa kanun işi değil, yürek işidir. Anayasayı, kanunu elinde bulunduranlar barıştan anlamazlar. İnsan sevgisini içinde taşıyanlar barıştan anlarlar. Barış için alanlara çıktığımız bugün bile insanlar ölüyor. Ezilenlere yönelik savaşların tek bir nedeni vardır. Katliamlar, sömürü ve zulmün sürdürülmesi amacıyla yapılır. Alinteri ile kazanmak isteyenlerin karşısında yer alan bu zihniyet savaş ister.

Bir halk barış istiyor. Kendi topraklarında diliyle yaşamak istiyor. Barış demekle barış gelmiyor. Hayalleri barış olan, mücadelesi barış olan el ele verecek. Halen esir olan birileri varken bugün Dünya Barış Günü’nü kutlayamayız. Barış için direnmek, mücadele etmek, çözüm için elinden gelen bütün gayreti göstermek; barışı istemektir. Şemdinli’deki savaşı duyurmak istemiyor hükümet. Savaşı duymayınca savaş olmuyor sanki. Biz savaş var deyince yalancı oluyoruz. Savaş gerçekten bittiyse eğer analar gözyaşı dökmemelidir. Savaş devam ediyorsa eğer akan kanın vebalı Tayyip Erdoğan’ın boynunadır. Savaşı bitirmenin tek

çözümü vardır. Adil, eşitlikçi bir yaşam ve özgürlük... Bu savaşı ve ölümleri bize ‘yalancı’ diyerek bitirebilir misin? Suriye’de, Türkiye’de savaş yaşanıyor. Hatay’daki kamplarda silahlandırılmış, cebine para doldurulmuş kişilerin eğitim yapmak üzere Türkiye’ye gönderildiğini bilmiyor muyuz?

Antep’teki katliamda da Halep’teki katliamda da bu görüyoruz. Tek başına savaş kararı veriyor. Oy isterken ‘kanı durduracağım’ demedin mi? ‘Siz bana oy verin ben Roboski’de 34 çocuğu parçalayıp üstünü örteceğim’ mi dedin? Sana bu yetkiyi kim verdi? AKP’ye oy verenler verdiği oyun hesabını sormalıdır. ‘Sen git Kürtleri katlet, Suriye’yle savaş diye mi oy verdim’ diye sormalıdır. Esad rejimi sadece bugün katliamcı değil, dün de öyleydi. Sen bilmiyor muydun bunu Tayyip Erdoğan?

Demirtaş, konuşmanın ortasında Recep Tayyip Erdoğan’ın 2 yıl önce Beşir Esad’a kardeşim diyerek el sıkıştığını anlattı ve Erdoğan’ın bir konuşmasını dinletti. Daha sonra Demirtaş konuşmasına devam etti:

"Bu Başbakan, bu konuşmayı yapan adam bana 'yalancı' diyor. Bu konuşmayı yapan adam BDP’liye 'samimi, dürüst, siyasetçi değil' diyor. Bu konuşmayı yapan adam Suriye’ye karşı tüm devletlerden önce savaşa koştu. Toplum artık hafızalı olmalıdır. Aynı Başbakan ‘Kürt sorunu benim sorunumdur’ diyen ve şimdi ‘Kürt sorunu benim için bitmiştir’ diyen Başbakan’dır. Roboski’deki olayla ilgili Genelkurmay Başkanı’na teşekkür eden de bu başbakandır.

Her ölümünden sonra, 'bu savaş bitsin, anaların gözyaşı arasında fark yoktur' dedik. Kim ölümlerden besleniyor, yukarıda Allah, aşağıda halk şahittir. Senden bu zulmün hesabı sorulacak. Biz milletvekili seçilirken, senin barajına rağmen seçildik. Sen sağdan soldan gelen paraları, makarnaları dağıttın. Biz halkın emeği, çabasıyla fedakâr çalışmasıyla

İzmir’de 1 Eylül mitingi

Geçtiğimiz senelerden farklı olarak kitlesel bir basın açıklamasının değil Halkların Demokratik Kongresi’nin örgütleyicisi olduğu bir mitingin gerçekleştirildiği 1 Eylül Dünya Barış Günü’ne KÖZ’ün arkasında duran komünistler olarak kendi kortejimizle katıldık.

1 Eylül Cumartesi günü saat 15:30’da Cumhuriyet Meydanı’nda buluşan örgütlenmeler bir yürüyüş kolu oluşturarak mitingin gerçekleşeceği Gündoğdu Meydanı’na yürüdüler. Açtığımız “Kürtlerin Esareti İşçilerin Esaretidir” pankartımızın arkasında duran 20 kişilik kortejimizle “Kürtlere Özgürlük Ortadoğu’ya Barış!”, “Kürtlerin Esareti İşçilerin Esaretidir”, “Savaşa Karşı Sınıf Savaşı!”, “Villalara Savaş Kondulara Barış!”, “Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek!”, “Ne AKP Ne CHP Kurtuluş Birlikte Mücadelede!”, “Biji Serhildan Azadiya Kurdistan!”, “İş Ekmek Yoksa Barış da Yok!” sloganlarını attık. Bunun yanı sıra yürüyüş süresince ajitasyonlar gerçekleştirilerek, kapitalizm yıkılmadığı müddetçe dünyaya barış gelmeyeceği, kapitalizmin yıkılması içinse dünyanın her yerinde emekçilerin ayaklanmalarını proleter bir devrimle taçlandırarak Bolşeviklerinki gibi bir partiye ihtiyaç duyulduğu vurgulandı. Böylesi bir parti için pratik politik bir mücadele sürdüren komünistlerin birliğini sağlamanın gerekliliğine dikkat çekildi. Kürdistan’da süre giden savaşın haklı tarafının Kürt halkı olduğuna değinilen ajitasyon konuşmalarında Kürtlerin barış talebinin de meşru olduğuna ve barışın yegane muhatabının da Kürtlerin örgütlenmeleri olduğuna, savrulan tehditlere karşı Güneybatı Kürdistan’daki kazanımlara sahip çıkılması gerektiğine işaret edildi. Yine yapılan konuşmalarda Roboski Katliamı’nın sorumlusu AKP’nin güç kaybettiğe saldrganlaştığına, yıkımlardan iş cinayetlerine kadar emekçilere yöneltilen saldırılara örgütlenerek cevap vermek gerektiği vurgulandı.

Miting kürsüsünden seslenen BDP vekili Sırrı Sakık Kürt

sorununun “terörle mücadele” sorunu olmadığını ifade ederek, sorunun çözüm yolunun müzakere olduğunu dile getirdi. Kürt halkının savaş istemediğine vurgu yapan Sakık, Kürt Halkı’nın ortak bir vatanda demokratik özerklik istediğini vurguladı. BDP ve blok milletvekillerinin Roboski Katliamı’na dair taşıdığı hassasiyetin aynısını, Antep’te yaşananlar için de taşıdıklarını dile getiren Sırrı Sakık “Kürt sorununda mücadele yerine müzakere yapılmasını istiyoruz. Müzakere sürecine Sayın Öcalan’ın da dâhil edilmesi gerekir. Eminim o zaman silahlar susacak ve barış gelecektir” şeklinde konuştu. Miting Ferhat Tunç konseri ardından sona erdi.

Miting alanında yaygın bir biçimde “Savaşın Muhatabı Barışın da Muhatabıdır: Müzakereler Başlasın Devlet Masaya Otursun” başlıklı KÖZ özel sayısının dağıtımını gerçekleştirdik.

HDK bileşenlerinin yanı sıra Mücadele Birliği Platformu, TKP 1920, BDSP, Halkevleri gibi örgütlenmelerin ve KESK İzmir Şubeler Platformu, TÜMTİS, Alevi Bektaşî Federasyonu gibi sendika ve kurumların da yer aldığı miting, önceki senelerde gerçekleşen kitlesel basın açıklamalarına oranla nispeten yüksek ancak bir miting için zayıf sayılabilecek bir katılımla gerçekleşti.

Savaşın Haklı Tarafı; Kürt Halkı Özgürleşmeden, İşçiler Özgürleşmeyecek!

İzmir’den Komünistler

İzmir’de 12 Eylül protestoları yine bölündü

12 Eylül Darbesi’nin yıldönümünde gerçekleşen protesto eylemleri, bu sene de önceki pek çok senelerde olduğu gibi bölündü, ortak bir eylemlilik düzenlenemedi.

12 Eylül’den bir gün öncesine kadar DİSK, KESK ve TMMOB’un çağnsı ile bir araya gelen kurumların ortak bir eylem düzenleyeceği sanılıyordu. Oysa bu üç kurumun önerdiği metinde Kürt Sorunu üzerine neredeyse hiç vurgu yapılmamış olması ve 2010 yılında gerçekleşen 12 Eylül Anayasa Değişikliği Referandumu’nda “hayırcı” bir tutumun bugün kendini doğruladığına dair göndermeler tartışma konusu oldu. Tartışmaların ardından Halkların Demokratik Kongresi metinden imzasını çekerek ayrı bir açıklama yapacağını duyurdu. Pek çok kişi bu durumdan, yani 12 Eylül eylemlerinde ayrımsa yaşandığından ancak eylem günü Konak YKM önüne geldiğinde haberdar oldu.

Tüm kurumlar daha önce kararlaştırıldığı üzere Konak YKM önünde buluşular. Ancak HDK bileşenleri ve bir dizi kurum buradan Konak Sümerbank önüne bir yürüyüş gerçekleştirirken, DİSK-KESK-TMMOB öncülüğündeki aralarında ÖDP, TKP, Halkevleri’nin yer aldığı kurumlar Gümrük’teki AKP il binasına doğru yürüyüşe geçtiler. Şovenizmi tescilli HKP de bu kolda yürüdü.

“12 Eylül’ü Unutmadık Affetmedik!”

pankartı arkasında Eski Sümerbank yönüne yürüyen HDK kortejinde sıklıkla “Faşizme Karşı Omuz Omuz!”, “Darbecilerden Hesabı Emekçiler Soracak!”, “Yaşasın Halkların Kardeşliği!” sloganları atıldı.

KÖZ’ün arkasında duran komünistler olarak HDK kortejinin ardından flamalarımızla yürüyüşe katıldık ve “Darbe’ye Düzene Boyun Eğme, Örgütlen Birleş Mücadele Et!”, “Ordu Polis Tekeller İşte Katiller!”, “Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek!”, “Faşizme Karşı Sınıf Savaşı!” sloganlarını attık.Eski Sümerbank önünde HDK adına okunan açıklamada 12 Eylül’ün bütün kurumları ile iş başında olduğuna dikkat çekilerek AKP’nin tüm bu mekanizmaları sahiplenildiği vurgulandı.

DİP ve TKP 1920’nin de kendi pankartları ile katılarak destek verdiği eylem açıklamanın okunmasının ardından sona erdi.

İzmir’den Komünistler

Emperyalizmin savaşı da barışı da zülümdür,sömürüdür

Kapitalizm, dünya sistemi haline geldiğinden bu güne, burjuvazinin paylaşım kavgalarının denetiminde süren savaşlar ve bunalımlarla kendini yeniden var etmektedir. Emperyalist paylaşım savaşlarının tamamı, emperyalist barışlarla sonlanmıştır. Ancak başta işçi sınıfı olmak üzere, tüm ezilenlere yeni savaşlar mayalayarak barışçıl sömürü ve zulümden başka bir yaşam da getirmemiştir. Bu ezberi bozan sadece, 1917'de emperyalist barışlara bel bağlamayan proletaryanın burjuvaziyle savaşını proleter devrimle taçlandıran Bolşeviklerin önderlik ettiği Ekim Devrimi olmuştur. Bugün emperyalist savaşları proleter devrimle sonuçlandıracak Bolşevikleri gibi bir komünist parti yok. Emperyalistlerin tüm dünyada at değiştirmelerinin en önemli nedenlerinden biri de budur. Yakın Doğu ve Ortadoğu'nun savaşların, sömürünün, zulmün ve zulme karşı başkaldırının arenası haline gelmesinin; bütün dünyanın topraklarının kan gölüne çevrilmesinin asıl nedeni, emperyalist paylaşım savaşları sonrası yapılan anlaşmaların emperyalist güçleri tatmin etmemesinden kaynaklanmaktadır.

Sol hareketler, Kautskyci bir bakış açısıyla emperyalizmi tahlil ederek, Leninist emperyalizm kavrayışının üstünü örtmektedir. Emperyalizmin sadece askeri bir işgalle ortaya çıkan ve hükümet politikalarına göre değişebilen veya ABD'ye indirgenen bir özellik olduğuna dair yanılsamalara neden olmaktadır. Oysa emperyalizm, ulus ötesi tekellerin tüm dünyayı denetimi altına aldığı bir dünya sistemidir ve barış zamanında da savaş zamanında da tüm ezilenlere zulüm ve sömürden başka bir şey getirmemiştir. Bugün var olan devletler de emperyalist sistemin zincirinin birer halkasından başka bir şey değildir. Emperyalistler arası çıkar çatışmalarından birine karşı diğerine yedeklenmek, dünyanın başka biçimlerde sömürülmesine destek olmak anlamına gelir. Bu kan, bu sömürü ve zulme dünya proletaryasının ve ezilenlerin lehine son verecek komünist önderliklerin ve komünist bir dünya partisinin olmamasından yararlananların çoğunun çözümü; sınıf düşmanlarını güçlendirmeye hizmet etmektedir. Anti-ABD'ci olmak adına, kimi zaman Kemalilerin yanında kimi zaman Baasçıların, Saddam'ın, Esad'ın, Kaddafi'nin hatta Chavez'in yanında yer alarak emperyalistlerin yedeğine düşerek böylelikle dolaylı olarak sosyal-şovenizmi yücelten ve kendi burjuva devletlerini güçlendiren bir duruma düşmektedirler.

Uzun bir aradan sonra dünya, emperyalistler arası yeniden paylaşım savaşlarına sahne olmakla birlikte savaş güncel bir sorun olarak tarihin tüm öznelerin gündemine girmektedir. Yeniden paylaşım, ister istemez emperyalist bir savaşı da beraberinde getirmekte; emperyalist savaşa karşı tutum ise proleter devrimin, emperyalist savaş ve barış arasındaki gelişmelerin doğru kavranmasını gerektirmektedir.

Emperyalist paylaşımın tüm sıcaklığıyla kendini dayattığı bir dönemden geçiyoruz. Dünya çapında bir paylaşım savaşı sürerken bu gelişmeler bunun bir parçası olarak üstünde yaşadığımız toprakları da etkisi almaktadır. Başta Türkiye olmak üzere bölge burjuvazisi kırınıda bile olsa pay almak için birbiriyle savaşmaktadır. Özellikle Türkiye burjuvazisinin payını artırmak için efendilerine daha çok yalakalık yapması, savaşa en yakın ülke olmak için ciddi bir çaba göstermesi gerekiyor. ABD ve İngiltere burjuvazisi ve savaş tekkelleri, Türkiye burjuvazisinin bu özlemini görerek AKP'yi kendi sonunu da hazırlayacak yeni bir tuzağa iterek; ona emperyalist amaçları doğrultusunda önemli roller vererek AKP'yi kullanmaktadır. Böylelikle ABD, Irak'tan ders çıkarak dolaylı olarak AKP'den tezkere kazasının hesabını sormaktadır. Tezkere kazası olmasaydı Kürdistan üzerinden Irak'a girecek Yakın Doğu'nun en dinamik gücünü oluşturan Kürt hareketini ezecikti. Bu da en çok Türkiye burjuvazisinin önünü açacaktı. Irak'ta yaşadığı prestij kaybından ders çıkaran paylaşım savaşının efendisi ABD, Suriye'ye Türkiye üzerinden girmeye çalışarak bir taşla iki kuşu vurmak istemektedir. Bugün savaş bölgesel bir konuma ulaşmış durumdadır. Bu durum savaş ve proleter devrim ilişkisini güncelleştirmekte, komünistlerin tutumu netleştirmesini gerektirmektedir.

Geçtiğimiz yüzyılın başında komünistlerin savaş ve barışla ilgili tutumu Komünist Enternasyonal'da net olarak ortaya konmuştu. Bugün savaş konusundaki tutumu netleştirme ihtiyacı Bolşevizm'in tüm temel sorunlarda olduğu gibi paylaşım savaşı ve barış konusundaki tutumunun

da üstünün örtülmesi nedeniyle. Sorun sadece komünistlerin savaş karşısındaki tutumu da değildir. Sorun, savaş ve proleter devrim ilişkisinin bilinçlerde netlik kazanmasıdır. Eksikliğini her geçen gün biraz daha fazla hissettiğimiz Bolşevik Komünist önderliğin yaratılması ihtiyacının bilince çıkarılmasıdır.

Solun tablosuna baktığımızda öteden beri savaş, barış, proleter devrim ve ulusal kurtuluş mücadeleleri konularında egemen olan demokrasiciliğin damgasını vurduğunu, burjuva muhalefetin yedeğine düşüldüğünü ve birine karşı çıkarken diğerine yedeklenildiğini ve iktidar perspektifinin kaybedildiğini görmekteyiz. Bunun başlıca ve en önemli sebebi de sadece burjuvaziden değil sosyal pasifistlerden ve küçük burjuva sosyalistlerinden de bağımsız bir politik hareketin yaratılamamasıdır.

Lenin, savaş söz konusu olduğunda sık sık ‘Savaş hangi politikanın devamıdır?’, ‘Hangi sınıf hangi amaçla savaşı sürdürüyor?’ sorularının sorulması üstünde önemle durdu. İki emperyalist kamp arasındaki savaş kimin saldırgan kimin mağdur olduğundan bağımsız olarak ele alınmalı ve haksız bir savaş olarak tanımlanmalıdır. Ezilen bir ulusun başlattığı savaşlar ise ister reformist ister ulusal talepler uğruna yapılsın ‘kirli savaş’ olarak değil, haklı savaş olarak nitelendirilmelidir. Ezilen ulusun yürüttüğü savaşla burjuva devletin yürüttüğü savaşı aynılaştıran ve her iki tarafa aynı çağrıları yapan anlayışların komünistlerle hiçbir ortak yanı olamaz. Tersine komünistler haksız savaşlardan proleter devrim lehine yararlanırken ezilen ulusun yürüttüğü savaşların haklı yanını öne çıkarır, politik içeriğini proleter devrim lehinde geliştirmeye çalışırlar. Ezilen Kürt ulusunun Oslo süreci gibi bir takım ‘barış’ görüşmeleri sonucu kurtulacağı yanılsaması içinde olanlar Kürt ulusuna karşı da ihanet içindedirler. Unutulmamalıdır ki; PKK'nin ortaya çıkışını sağlayan barış ortamı, Koçgiri'nin, Şeyh Said'in, Ağrı ve Dersim ayaklanmalarının bastırılmasından sonra oluşturulan ‘barış’ ortamıydı. Bunlarla birlikte kuşkusuz ezilen Kürt ulusunun başkaldırısı ne kadar meşruiyet barış talebi de o kadar meşrudur. Ancak komünistler açısından barış söz konusu olduğunda ‘Nasıl bir barış?’, ‘Hangi politikanın devamı olarak barış?’ sorularının sorulması kaçınılmazdır. Lenin Brest-Litovsk Barış'ının hemen ardından şunları söylemişti:

“Bir grevi kaybedip de kendileri için elverişsiz, kapitalistler için de elverişli koşullarda yeniden işbaşı yapmak üzere bir anlaşma yapan işçiler sosyalizme ihanet etmiş olmazlar. Sosyalizme ihanet edenler, kapitalistlere avantaj sağlamaları karşılığında işçilerin bir kısmı için avantajlar tıttıkları; yalnız bu türden anlaşmalar ilkesel bakımdan kabul edilemez niteliktedir.” (Talihsiz Bir Barışın Tarihine Katkı)

Demek ki önemli olan kuru kuruya bir uzlaşma ya da uzlaşmama, barışma ya da barışmama tavrı değildir. Kelimelerin içini boşaltarak ve işçi ve emekçilerin bilincini bulanıklaştırarak onları burjuva sisteme bağlayan sistem içinde barış hayalleri yayan oportünist politikaların, sosyal pasifist tutumların teşhir edilmesidir. Bu konuda yine Lenin'e kulak verelim:

“Hiçbir anlama gelmeyen, hiçbir yükümlülük getirmeyen barışçı dileklerini imanla tekrarlayan biri, demokratik bir barışın gerçek bir taraftarı değildir; demokratik bir barışın gerçek taraftarı bugünkü savaşın emperyalist karakterini, bu savaşın hazırladığı emperyalist barışı teşhir eden ve halkları kendi canı hükümetlerine karşı bir devrime çağırandır.” (Burjuva Pasifizmi, Sosyalist Pasifizm)

Irak'ta ve Ortadoğu'da yaşanan hükümet değişiklikleri ile Batı Kürdistan'da yaşanan devrimci durum karşısında solun takındığı tutumu anlayabilmek için biraz geriye gitmekte yarar var. 1920'de Koçgiri Ayaklanması'nda Hozat'a Kürdistan bayrağı dikilmesine rağmen; sözüm ona Kemalilerin antiemperyalist mücadelesine engel olduğu gerekçeyle üstelik önder kadroları yakın zamanda Kemalistler tarafından katledilmiş olmalarına rağmen TKP, bu ayaklanmada Kemalistlerin yanında yer aldı. 1922 yılında Süleymaniye'de İngiliz emperyalizmine başkaldıran Şeyh Mahmut Berzenci ‘Arapların mücadelesini zayıflatıyor’ diye desteklenmemiştir. 1925-38 arası Kuzey Kürdistan'da 14 şehre yayılan Şeyh Said Ayaklanması için ‘Başlarındaki sarık kendilerine kefen olacak’ denilerek; ayaklanma, gerici feodal olarak görüldüğü için desteklenmedi. Ayaklanmanın bastırılmasının ve 7 bin kişinin asılmasının ardından devlet batıda muhalif harekete yöneldi. Takrir-i

Sükûn Kanunu'yla onlarca yıl 1 Mayıs yasaklı kaldı. Greve ve direnişlere katılan işçiler kurşunlandı. Tüm bu hareketlerden ders çıkarmayan TKP, Dersim Ayaklanması'nın bastırılması sırasında ‘Gericiliğe ve feodalizme darbe vuruyor’ diyerek Kemalilerin kuyruğuna takılarak Menşevik tutumunu devam ettirdi. Kemalilerin Kürt ayaklanmalarını bastırmasının ardından bir sonraki adım her dönem olduğu gibi işçi hareketini bastırmak olmuş, en küçük sendikal haklar bile yasaklanmıştır. 1946 Mahabad Kürt Cumhuriyeti, Doğu Kürdistan'da kurulduğunda ise; emperyalistlerle savaş halinde olan Sovyetlerin ilişkileri etkilenmesin diye desteklenmedi. Yalnız bırakılan Mahabad Cumhuriyeti'nin ezilmesi sadece İran'da şah rejiminin güçlenmesini sağlamadı, ABD emperyalizminin Yakın ve Ortadoğu'ya yerleşmesinin zeminini de güçlendirdi.

Kuşkusuz bütün bunların günahını sadece TKP'ye yüklemek Komünist Enternasyonal'in tarihine şaşı bakmak anlamına gelecektir. Nitekim Komünist Enternasyonal'in beşinci kongresinde ulusal kurtuluş mücadelelerinde burjuva demokratik akımlarla ulusal devrimci akımlar arasında yapılan ayrım ortadan kaldırılmış ve komünistler burjuva demokratik akımların yedeğinde hareket etmeye zorlanmıştı. Bu konuda müdahalede bulunan ve ‘İkinci kongre kararlarının yeterince anlaşılmadığını ve sindirilmediğini’ söyleyen Hindistan delegesi Roy'un eleştirileri ‘Komünistlerin Kuomintang içinde çalışmalarını gerektirdiğini ve burjuvazinin yedeğinde hareket etmesini’ savunan ÇKP'li ve TKP'li delegelerin itirazlarıyla karşılandı. Mustafa Suphi ve yoldaşlarının daha kanı kurumamışken TKP'li delegeler, ‘sosyalizmin çıkarları gereği Kemalistleri desteklemek’ gerektirdiğini savundular. Sonunda kongrede ÇKP'nin Kuomintang içinde çalışması direktifi kabul edildi.

Anlaşılan İkinci Kongre kararlarının belirlenmesinde önemli bir rolü olan Roy'un sunduğu taslağı destekleyerek kendi taslağını geri çeken Lenin'i hatırlayan, devrimci ulusal kurtuluş hareketlerinin desteklenmesine karar veren İkinci Kongre kararlarının arkasında duran kalmamıştı. Bu kararın sonrasında ÇKP'nin Kuomintang'la çalışması yönünde alınan kararın sonucu binlerce Çinli komünist katledilmişti. Aynı dönemde TKP'nin de Kuva-yı Milliyecilerin desteklenmesini savunmaları ile Komünist Enternasyonal'in Menşevik çizgiye oturması birbirinden ayrı ele alınmamalıdır.

Ortadoğu Ayaklanmalarında Solun Tutumu

Yakın Doğu ve Ortadoğu'da ayaklanmalar yaşanırken solun bu ayaklanmalara yaklaşımına geçmeden önce solun bu gerici rejimlerin oluşmasındaki payını hatırlamak yararlı olacaktır.

Mısır'daki rejimin asıl mimarı bilinenin aksine Mübarek değil, 1952'de bir darbe ile iktidara gelen Nasır rejimidir. Nasır'ın lideri olduğu Hür Subaylar 1942'de kurulmuş ve en büyük desteği de Mısır Komünist Partisi'nden almıştı. Ancak iktidara gelen Nasır, bir yıl geçmeden komünistlerin tüm örgütlenmelerini yasakladı. Komünistleri tutukladı. Yanlış politikaları sonucu bir güç olamayan MKP giderek Nasır'ın partisine katıldı. Nasır'a ilk uluslararası destek ise Sovyetler Birliği'nden geldi.

Tunus'ta ise Tunus'un Atatürk'ü olarak bilinen Habib Burgiba ve onun partisinin bağımsızlık için mücadele eden tek güç olmadığını, komünistlerin

de bu mücadelenin öznelerinden olduğunu hatırlamak gerekir. Burgiba tutuklandıktan sonra komünistlerin başını çektiği Tunus Genel İşçiler Birliği mücadeleye önderlik etme kapasitesine sahip olmasına rağmen Ortadoğu'daki diğer kuyrukçu partiler gibi bağımsız devrimci bir çizgi izlemek yerine mızımız bir muhalefeti tercih etti. Burgiba işbaşına gelir gelmez komünist partisini yasadışı ilan etti, komünistleri tutuklattı.

Libya'ya gelince hiçbir dönem güçlü bir sol hareketin olmadığı Libya'ya sunulan uluslararası destek yine Sovyetler Birliği'nden geldi.

Cezayir'de ise Sovyet yanlısı bir partinin güçlenmesinin koşulu yoktu. Zira Fransız Komünist Partisi de Cezayir'in bağımsızlığına karşı çıkıyordu. Troçkistler ise Ulusal Özgürlük Cephesi (FLN) içindeki burjuva çizgiye yedeklendi. Bağımsızlık hareketine önderlik etmek yerine Ben Bella'yı desteklediler.

Arap coğrafyasındaki en büyük iki komünist partisi Sudan Komünist Partisi ve Irak Komünist Partisi idi. IKP'nin 1950lerde üye sayısı 25 bini buluyordu. Sudan Komünist Partisi ise 1953'teki seçimlerde beş sandalyeden birini alacak kadar güçlüydü. 17 Kasım 1958'de Sudan'da parlamenter rejim askeri bir darbeyle sona erince Komünist Partisi gücünü ve etkisini emekçileri darbeye karşı ayaklandırmak yerine darbe hazırlığındaki Numeyri ile ittifak yapmak için kullandı. Numeyri komünistlerin de desteğiyle iktidara geldi. Kısa bir süre sonra Sudan Komünist Partisi kapatıldı. Genel başkanı tutuklandı. Muhalefete geçen komünistler bu kez ordu içinde başka bir cuntayla işbirliği yaptı. Darbe girişimleri başarısız olunca Numeyri tarafından idam edildiler.

Irak Komünist Partisi ise 1958 yılında Baasçı General Kasım'ı destekledi. Kasım'ın iktidara gelir gelmez ilk yaptığı komünistleri tutuklatmak oldu. IKP, 1973 yılında Baas rejimiyle işbirliği yaptı. Hükümet ortağı olarak bu süre içinde Irak halkına ve Kürtlere karşı yapılan saldırılarda suç ortağı oldu. 1978 yılında Baas partisinin saldırılarına tekrar uğradı. 2 ay içinde 191 ‘komünist’ asıldı. 10 bini tutuklandı, yüzlercesi kaybedildi. Kaçarlarsa Barzani güçlerine sığındı. Barzani, Baas rejimiyle birlikte Kürtlere karşı savaşmış sözde Komünist Partisi mensuplarını Kürt halkının itirazlarına rağmen affetmiş, üstelik onları denetimindeki bir bölgeye yerleştirerek yönetimini de onlara vermişti. Bunlara rağmen Türkiye solu Amerikan emperyalizmiyle işbirliği yaftasını otuz-kırk yılı bulan gerilla mücadelesiyle ilk günkü talepleri son ana dek değişmeyen Kürt hareketine atfetmekte bir sakınca görmedi.

Suriye Komünist Partisi de benzer tutum takındı; Irak'taki gibi Baas rejimiyle işbirliği yaptı. 1972'de kurulan hükümette bugüne kadar yer aldı.

Ortadoğu da yaşanan ‘Arap Baharları’ (siz bunu ‘hükümet değişikliği’ olarak okuyun) ile birlikte liberal sol kesimde ‘Yeni bir çağ başlıyor’, ‘Yeni şeyler yapmak lazım’ söylemleri de artmaya başladı. Marksizm'e ve Leninizm'e bağlı olma iddiasındaki akımlar ise kendilerini hem bu kesimlerden hem de burjuva kesimlerden ayırt etmek için kelime oyunlarına başvurmayı ihmal etmiyorlar. Bu kesimlerin tariflerine göre ‘sermayenin uluslararası krizinin sonuçları’, ‘emekçilerin isyanı’ gibi ifadeler kullanılıyor. Bunun bir örneği MLKP Enternasyonal Bülteni'nin 101. sayısında yer aldı: “...Tunus'ta başlayan halk ayaklanması, Mısır'da yüz binlerin

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

katıldığı gösterilerle devam ediyor. Toplumsal ayaklanma dalgası bölgeselleşmektedir.”

TKİP yayın organı Ekim’de ise “Tunus’ta başlayan ve halen Mısır’da devam eden halk hareketleri, Kuzey Afrika ve Ortadoğu’da artık yeni bir dönemin başladığına işaret ediyor.” denmektedir.

MLKP aynı açıklamada devrimci bir değişikliğe ve iktidara götürecek siyasal özne olmadığının da altını çizerken eylem içindeki kitlelerin henüz bunun farkında olmamalarını da bir zaaf olarak ele alıyor. Fakat MLKP bu zaafın nasıl aşılması için adresi Ortadoğu Anti-Emperyalist Mücadele Koordinasyonu ve Balkanlar Anti-Emperyalist Mücadele Koordinasyonu olarak gösteriyor. Önemli bir rol oynayacağını düşündüğü fakat şu ana kadar bir girişimini duymadığımız bu örgütlenmelere komünist partinin rolünü yüklemiş oluyor.

TKİP’in bu konuya yaklaşımı ise kendiliğindenciligi çarpıcı biçimde formüle ediyor: “Devrimci bir önderlikten yoksunluk halen hareketin en temel eksikliği olsa da, ayağa kalkan kitlelerin kısa sürede bilinç sıçraması yaşandığı göz önüne alındığında, mücadele içinde bunu bir ölçüde giderecek birikimlerin oluşmağı da bir gerçektir.” Bu temel eksikliğin işçi sınıfının illegal, ihtilalci devrimci öncü partiyi inatla örgütleme, geliştirip güçlendirme olduğunu ifade ederek ‘Hareket, devrimci öncü partisini er ya da geç yaratacaktır ‘cümlesini de eklemeyi de unutmuyor.

Bolşevikler, kendiliğindencilığe tapınmayı eleştirirken kitlelerin kendiliğinden harekete geçerek, bilinç sıçramaları yaşayarak, deneyim kazanarak örgütlenmelerinin ve daha nitelikli eylemlere girmelerinin imkansız olduğunu söylemediler. Kendiliğindenliğe tapınmanın eleştirisinin özü, devrimci partinin ve devrimci sınıf bilincinin bu tür kendiliğinden mücadelenin içinden çıkamayacağını ortaya konmasıdır. Bütün 20. yüzyıl deneyimleri bunun doğruluğunu ispatlamıştır. Arap dünyasındaki gelişmeler de bunu doğrulayacaktır.

Kendiliğindenciligi yüceltenlerden bir diğer akım ise DSİP’tir. DSİP, “Mısır halkı Mübarek ‘in kaçarken iktidarı bıraktığı generallerin yönetimine boyun eğmemeli, özgürlük ve demokrasi için verdiği mücadeleyi sonuna kadar götürmelidir” diyor. Devrimci bir partinin önderliği olmadan Mısır halkının verdiği mücadeleyi sonuna kadar götürebileceğini iddia ederek aslında kendiliğindencilığın tipik bir örneğini gösteriyor. Gerçek’teki yazısında Sungur Savran ise daha ileri giderek devrimci parti boşluğu ve inşasının önemine dikkat çekerek devrimci partiyi ‘mücadelenin ateşi içinde kurmak ve inşa etmek’ gerektiğini söylüyor.

DSİP ve DİP’in bu tutumları şaşırtıcı değildir. Zira her iki akımda Troçki’nin Menşevik parti ve devrim stratejisinin açık savunucularıdır. Asıl şaşırtıcı olan solun büyük kısmının bu noktadan Troçkist akımlarla buluşmasıdır. Bu buluşmayı sağlayan kişi ise kendiliğinden kitle hareketlerine sık sık vurgu yapan Rosa Lüksemburg’dan başkası değildir. Zira Rosa Lüksemburg, Lenin’in önerdiği gibi bir devrimciler örgütünün hem işçi sınıfından hem de oportünistlerden ayır ederek değil; devrimci bir ayaklanma içinde kurulabileceğini savunuların başında gelir. Kendiliğinden bir hareket, eninde sonunda hakim burjuva siyasetin çizgisine tabi olmaya mahkumdur.

Oysa Tunus’ta başlayıp yayılan hareketlerin hangi dinamiklerle şekillendiği ve sonunda tabi olacağı burjuva siyasetinin ne olduğunu saptamak gerekir. Sol henüz bunu görebilmiş değil. Hal buysa uluslararası gelişmeleri belirleyen temel etkenin rakip emperyalist güçler arası yeniden paylaşım kavgası ve bu çerçevedeki güçler ilişkisi olduğunu söylemekle yarar var. Tunus’tan başlayıp yayılan zincirleme ayaklanmalar kendiliğinden ayaklanmalardır. Devrimci partinin olmadığı koşullarda bu hareketler kaçınılmaz olarak bu çerçevede şekillenecektir. BOP’un Cebelitank’tan Orta Asya’ya kadar uzandığını biliyoruz. Bu gelişmelere de buradan bakmak gerekir ki aksi takdirde kitlelerin kendiliğinden hareketinin peşinde sürükleniriz. Ya da emperyalistlerin yönlendirdiği sürecin eskisinden iyi olduğunu kanıtlamaya çalışarak burjuva bir çizgiye düşeriz. ‘Her hareket ilericidir’ anlayışıyla hareket edildiğinde yaşadığımız toprakların işçi ve emekçilerine yürünecek yolun Tunus ya da Mısır olduğunu söylemek devrimci görevlerin üstünü örtmek anlamına gelir ki bu da kendiliğindenciligi yüceltmektir.

Irak Savaşı’nda Solun Tutumu

2004 yılında Irak Savaşı gündemimize girdiğinde sol hareketlerin Menşevik tutumunu Suriye ve Batı Kürdistan’daki devrimci durum dolayısıyla

gün yüzüne tekrar çıkarmak gerekiyor.

Kızıl Bayrak :”...Bugünkü duruma bakıldığında dahi görünen gerçek şudur ki; bu ABD uşağı önderlik, Kürt halkını Arap halkının işgal karşıtı direnişi karşısında konumlandırarak, halklar arasında yeni çatışma tohumlarını ekmışlerdir. Federasyon istemine karşı en güçlü karşı çıkışlardan biri Arap halklarından gelmektedir. Bu sorun çerçevesinde doğru devrimci tutum, işbirlikçi Kürt burjuva feodal önderlerin konum ve kimliklerine karşı açık tavır; başta ABD olmak üzere Türk, İran ve Suriye sömürgeci devletlerinin her türlü şoven saldırıran politikalarına karşı kararlıca mücadele ile birleştirmektir. Bu çerçevede Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını her koşulda sahiplenip savunmaktır.”

Atılım: “...Kürt siyasetçileri bu durumdan Kürt halkının genel çıkarları bakımından doğru dersler çıkarmakla yüz yüzedir. Kürt siyasetçileri doğru dersler çıkarmıyor. Kürtlerin devletleşmesine karşı olan herkesi hedef gösteren PDK başkanı Mesud Barzani, bombaların Irak’ta federal, demokratik ve parlamenter bir rejimin inşasını engellemeye dönük olduğunu söyledi. Bölgenin en mazlum halkı olan Kürt halkını hedef haline getiren işte bu işbirlikçiliktir.”

Ekmeke ve Adalet: “...Son bir sözümüz de Kuzey Irak’taki Kürt örgütlülüklerine: İstemediğiniz işgalci bir güç olarak oligarşinin askeri gücünün topraklarınızı terk etmesini istemeniz ne kadar haklı ve meşruysa, yine o topraklarda işgalci bir güç olarak bulunan Amerikan güçlerine de ‘topraklarımızı terk edin’ demeniz o kadar haklı ve meşru ve bunlardan da öte görevdir.”

Mücadele Birliği: “...Öncelikle belirtmekte fayda var. Ezilen bir ulus, kendi geleceğini özgürce belirleme hakkına sahiptir ve bu hakkını eğer istiyorsa bir federal devletin eşit üyesi olmak yönünde de kullanabilir. Böyle bir federasyon bir toplumsal devrim sonrasında gündeme gelmiş olsaydı, ulusal sorunun çözümünde bir başlangıç noktası oluşturabilirdi. Ama burada tamamen Amerika’nın kuklası bir federal devlet gündemde. Bu nedenle bu, ileri doğru atılmış bir adım değil.”

Evrensel Gazetesi: “...Türkiye bir bölge ülkesi olarak elbette ki bütün bu gelişmeler karşısında tarafsız kalmamak durumundadır. Tersine Türkiye ABD’nin onun Irak merkezli amaçlarının karşısına çıktığı ölçüde bu batağa sürüklenmekten kendisini koruyabilir. Bunun tek yolu ise; bölge ülkeleriyle birleşerek ABD’nin bölgeden çıkarılması ve Irak işgaline son verilmesi mücadelesine yönelmektir. Aksi halde Irak’ta oluşan devasa bataklık Türkiye’yi de içine alacaktır... Bugün işgal altındaki komşu ülke Irak, bir kaosa sürüklenmiştir. Irak’taki Kürt grupların birbirini boğazlaması için koşullar elverişli hale gelmiştir. Şiiler, Sünniler, Kürtler, Araplar, Türkmenler, çeşitli aşiret ve kabileler dış müdahaleye açık hale gelmiştir. İşgal edilmiş Irak’ta birlik sağlanmasın ve işgal ebediyen sürsün diye bütün ayrılıkların ortaha sürülüp kıskırılacağı anlaşılmaktadır.”

Yukarıdaki alıntılardan da anlaşılabacağı gibi genel olarak sol hareketler, Irak’ta emperyalizme karşı mücadele verildiği yanılsaması içinde ve Güneyli Kürtlerin de bu mücadeleye destek vermesi beklentisi içindeydi. Kuzey Kürdistan mücadelesini Türkiye’ye uydurmaya çalışanlar Güneyli Kürtlerin mücadelesini de Iraklılaştırmaya çalışmışlardı. Üstelik Irak’ta bir ulusal sorun olmasına ve Irak’taki direnişin anti-emperyalist bir karakter taşımasına rağmen bu niteliği atfetmiş böylece Menşevik bir tutum almışlardır. Sol akımların çoğu Güneyli Kürtlerin federasyon talebine ‘halkların kardeşliğini bozar’ diyerek Kürtlerin devletleşme mücadelesinin üstünü örtmüşlerdi. Bu Menşevik anlayışlara göre Kürtlerin devletleşme yönünde attığı her adım Arapların tepkisini çekmekteydi. Bu yüzden çatışmalara neden olabilecek hareketlerden kaçınmak gerekiyordu. PDK ve PYD büroları bombalandığında Atılım Gazetesi “Olacağı buydu. Kürdistan temelinde bir federasyonda bu kadar diretirsiz Irak halkının tepkisini çekersiniz, onlar da size böyle karşılık verir” türünden açıklamalar yapabilişti. Halbuki bu açıklama olaylara ezen ulus devletinin, dahası Baas Partisi’nin gözünden bakmak anlamına gelmekteydi. Tam tersine Kürtlerin kendi devletini kurmak istemesi halklar arasındaki eşitliği bozan bir gelişme değil, halklar arasında güveni sağlamanın tek yolu olarak görülmelidir. Devleti olmayan bir ulusa mensup bir emekçi ile devleti olan, hatta sömürgeci bir devletin ulusundan bir emekçinin eşit olamayacağı, bu yüzden de kardeşliğin ve güvenin lafta kalacağı açıktır.

Sol akımların çoğu Irak’taki direniş ile Kürtlerin mücadelesi arasında orta yolcu bir çizgide kalırken federasyon talebinin geri bir talep olduğu ya da

'Barış' Çağrıları ve Pasifizm

kurulacak devletin kukla olacağı, bu yüzden de kurulmaması gerektiğini savunanlar oldu. Kürtlerin geçmiş mücadele tarihi ve deneyimleri göz önüne alındığında, asıl kukla devletlerden, geçmişlerinde en ufak bağımsızlık mücadelesi vermeden kurulan Ürdün, Irak, İsrail gibi devletlerden çok daha meşru olacağı açıktı. Kaldı ki emperyalizm koşullarında hiçbir devlet tam anlamıyla bağımsız olamaz. Bu bakımdan emperyalistlerle işbirliği sonucu kurulan TC de kukla bir devlettir. Buradan yola çıkarak ezilen ulusun mücadelesini desteklemek için kılıf aramak, ezen ulus şovenizminin yanında yer almak anlamına gelmekteydi. Öte yandan ‘kurulacak devlet kukla devlet olur’ diyerek buna karşı çıkmak ulusların kendi kaderini tayin ilkesinden de vazgeçmek anlamına gelmektedir. Barzani ve Talabani’nin ‘işbirliği’ni teşhir etmek; ezen ulus komünistlerinin, üstelik Kürdistan’ın en büyük parçasını sömürgeleştirmiş olan ezen ulusun komünistlerinin görevi değildir. Bu görev bağımsız birleşik Kürdistan hedefini Sovyet örgütlenmeleriyle birleştirerek mücadele eden Kürdistanlı komünistlerin omuzları üzerindedir.

Oysa Irak Savaşı gündeme geldiği dönemde KöZ sayfalarında bölgede süren savaşın mazlum bir halkla emperyalist bir devlet arasında olmadığı, bu nedenle bölgede emperyalizme karşı bir direniş olmadığını vurgulanmış ve hiçbir demagojiye yer bırakmayacak şekilde bölgede yaşayan ezilen ulusların sadece Kürtler ve Filistinliler olduğu; dolayısıyla başkasını ezen bir ulusun özgür olamayacağı söylenmişti:

”Ezilen ulusların ayaklanmalarını meşru görmeyen, onların siyasi bağımsızlık hakkını kayıtsız şartsız tanımayan, onlara önderlik etmeyen proleter devrimler de saman alevi gibi parlayıp sönen toplumsal patlamalar olarak kalmaya mahkumdur. Emperyalizm çağında proleter devrimler sürekli güncel bir nitelik taşıdığından ulusal kurtuluş mücadeleleri ezen ulus devletini hızla saracak bir yangın potansiyeli taşırlar. Ezilen ulusların hareketini meşru bulmayan ve onu işbirlikçilikle suçlayanlar, bu yangınları yaymak yerine ifaiyecilerin yanında yer alacaktır. Bu yüzden proleter devrimci yangınları büyütmeyi hedefleyen komünistler ulusal kurtuluş mücadelelerini meşru bulmakla ya da ulusal devrimci hareketlere destek sunmakla yetinemezler. Komünistler bu hareketlerin önderliklerini ellerine almalıdırlar. Ekim Devrimi’nin başanya ulaşmasının nedeni de Bolşeviklerin proleter devrimle ulusal kurtuluş mücadelelerini birleştirebilmiş olmalarında gizlidir. Bolşeviklerin bu politikaları sonucunda emperyalistlerin ve işbirlikçi burjuvazinin tüm nifak çabaları boşa çıktı ve onlarca farklı milletten gelen işçiler arasında en üst düzeyde bir birlik sağlandı, Sovyetler Birliği kuruldu.”

Kuşkusuz emperyalizmden bağımsız olmanın tek koşulu orada yaşayan halkların Sovyet olarak da ifadelendirebileceğimiz öz yönetim organlarını oluşturmaları, güçleniklerini kendi kurdıkları milisler vasıtasıyla sağlamaları ve nihayetinde iktidarı ele geçirmeleri değildir. Açıkçası emperyalizmden bağımsız olmanın tek koşulu Bolşevik tipte devrimci bir partinin önderliğinde gerçekleşecek proleter devrimdir. Bu hedef ne Irak’ta ne Mısır’da ne Sudan’da ne de Suriye’de vardır. Emekçileri ve ezilenleri bu hedefe yöneltecek komünist bir siyaset de söz konusu değildir. Öte yandan Irak’ta olduğu gibi Suriye’de de kendi kaderini belirlemek için örgütlenmiş ve iktidar organlarını oluşturarak bayrağını göndere çekmiş bir halk gerçeği var. Kuzey ve Güney Kürdistan’da bir asrı bulan mücadelenin aksine Batı Kürdistan’daki siyasi özneler emperyalist paylaşım savaşından doğan boşluktan yararlanarak özerkliklerini ilan ettiler, Kürt Baharı’nı başlattılar. Bize düşen görev ise bu baharı sorumluluğunu aldığımız topraklara taşımaktır.

Savaş ve proleter devrim konusu gündemde olduğu süreçte tarihsel deneyimlerimiz ışığında yaşadığımız topraklardaki her siyasi özne kendi gerçekliğiyle yüzleşmek zorundadır. Bugün devrimci önderlik iddiasında olanlar, önderlik sorununun kendileri tarafından çözüleceğine dair büyük bir yanılsama içindedirler. Oysa ideolojik, politik ve örgütsel sorunlar, ancak Bolşevik Komünist bir parti tarafından çözülebilir, devrimci ayaklanmalara ancak böyle bir parti önderlik edebilir. O dönemden bugüne Kuzey Kürdistan’da savaşın yoğunlaştığı her dönemde metropollerde hak ettiği desteği sunmak yerine barış çağlıkları atılmaya başlanır. Artık yaşanan tarihsel süreçlerden ders çıkarak Kemalistlerin işine yarayacak pasifist eylemler örgütlemek yerine savaşı iç savaşa çevirerek düşmanın cephesini bölen ezilen ulus mücadelesine destek verilmelidir. Kemalizm, kimin eliyle güçlendirilirse güçlendirilsin tüm ezilenlerin tepesine bir balyoz gibi her fırsatta inmiştir.

Tüm bunlardan da anlaşılabacağı gibi Bolşeviklerin savaş ve barış konusundaki hareket noktası emperyalist savaşın egemen sınıfın şiddet araçlarıyla sürdürülen politikasının devamı olduğu ve savaşı sürdüren sınıfların çıkarlarından bağımsız ele alınamayacağıdır. Batı Kürdistan’daki devrimci oluşumun da etkisiyle giderek ivme kazanan Kuzey Kürdistan’daki savaş karşısında sol hareketler barış eylemleri yapmaya başladılar. Böylece 1915’te barış konusunda Lenin’in görüşlerinin üzerine örterek sosyal pasifist bir çizgiye düşmektedirler. Bu konuda Lenin şöyle demişti:

“Barış sloganını kabul edip tekrarlamak iktidarsız ve ikiyüzlü laf ebelerinin tantanalı havalarını cesaretlendirmek anlamına gelmektedir. Bu, şimdiki hükümetlerin ve egemen sınıfların seri halde devrimler yoluyla esaslı bir ders almadan, daha doğrusu bertaraf edilmeden demokrasi ve işçi sınıfını tatmin edecek bir barış yapabilecekleri hayalleriyle halkı kandırmak anlamına gelecektir. Bu çeşit aldatmalardan daha zararlı bir şey olamaz. Demokratik kaderci bir barış isteyen herkes hükümetlere ve burjuvaziye karşı verilecek bir iç savaştan yana olmalıdır.”

Komünistler savaş söz konusu olduğunda sosyal pasifistlerle yan yana düşen ‘barış’ çağlarının tarafı olmazlar. Komintern’e girişin 21 koşulundan biri olarak formüle edilmiş olan barış konusunda şöyle denmektedir:

“Komünist Enternasyonal’e katılmak isteyen her parti sadece açık sosyal yurtseverliği değil, ikiyüzlü ve sahte sosyal pasifizmi (barışçılığı) teşhir etmekle yükümlüdür. Kapitalizm devrimci yoldan yıkılmadıkça ne uluslararası hakem mahkemelerinin ne silahların sınırlandırılmasına ilişkin tartışmaların ne de Milletler Cemiyeti’nin ‘demokratik’ tarzda düzeltilmesinin hiçbir zaman yeni emperyalist savaşları önleyemeyeceği işçilere sistemli bir biçimde anlatılmalıdır.”

Burada komünistlerin kitlelerden gelen barış çağlarına kayıtsız kalacağı anlamı çıkarılmamalıdır. Önemli olan ‘barış’ çağlarını politik öznelerin mi yoksa kitlelerin mi yaptığı noktasıdır. Savaşlar kaçınılmaz bir şekilde devrimci durumlar ortaya çıkarır ve iç savaşlar gündeme gelebilir. ‘Ya devrimler savaşları önler ya da savaşlar devrime yol açar’ sözü komünist bakış açısını yansıtmakla birlikte savaşın taraflarından biri olacak sınıfın, işçi sınıfının politik örgütlülüğünün sağlanmasını zorunlu kılar. Öte yandan devrimcilerin görevi barış çağlarını yapmak değil, haksız bir savaş sürdüren kendi burjuvazisinin yenilgisi için savaşmaktır. Sonuç olarak günümüz sol hareketleri savaş, barış, ulusal kurtuluş savaşları gibi konularda 2. Enternasyonal çizgisinden kopmadan tutarlı bir politik hat izlemektedir.

Pusulasını Şaşırmayan Komünistler

İzmir KESK'ten gözaltı terörüne karşı açıklama

KESK İzmir Şubeler Platformu 16 Kasım Cuma günü İzmir Büyükşehir Belediyesi Binası önünde, 13 Kasım 2012 tarihinde Demokratik Haklar Federasyonu ve Halkın Günlüğü Gazetesi'ne yönelik gerçekleşen operasyonda gözaltına alınan TÜMBELSEN 1 No'lu Şube işyeri temsilcisi Erol Hanbayat ve yine TÜMBELSEN üyesi Uğur Tepe'nin serbest bırakılması talebiyle bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

KESK İzmir Şubeler Platformu adına Dönem Sözcüsü Veli Atanur tarafından okunan açıklamada şu ifadelerle yer verildi;

“En küçük bir hak arama eylemini dahi kendisine karşı bir başkaldırı olarak kabul eden AKP iktidarı sesini yükselten herkesi, uyguladığı baskı ve yıldırma politikaları ile sindirmeye çalışmaktadır. Bu karanlık tablo içinde toplumun tüm muhalif kesimleri ya cezaevlerinin demir parmaklıkları ya da polis şiddeti karşı karşıya kalmaktadır. Aralarında KESK'in de bulunduğu emek ve demokrasi güçlerine yönelik gözaltı ve tutuklamalar neredeyse sıradan bir duruma dönüşmüştür. Toplumsal muhalefete yönelik olarak operasyonlar ve yıpratma girişimleri AKP'nin 'kara propagandası' eşliğinde sürdürülmektedir. İnsanca bir yaşam ve demokratik bir ülke isteyen herkes hedef tahtasındadır.

Gözaltına alınan arkadaşlarımız kamu emekçilerinin demokratik ve meşru mücadelesinin içinde yer alarak sendikal çalışmalar yürüten arkadaşlarımızdır. Demokratik muhalefete yönelik olarak gerçekleştirilen bu son gözaltı furçasının da tek amacı emek ve demokrasi mücadelesini yıpratmak ve kamuoyunun kafasında soru işaretleri oluşturmaktır.

Bizler kamu emekçileri olarak tüm karalama ve saldırılara

rağmen mücadelemizi kararlılıkla sürdürmeye devam edeceğimizin bilinmesini istiyor, tek suçları sendikal hak ve özgürlükler, emek ve demokrasi mücadelesi vermek olan gözaltındaki herkesin derhal serbest bırakılmasını talep ediyoruz.”

Yaklaşık 70 kişinin katıldığı eylemde “Gözaltılar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz!”, “KESK’li Tutsaklar Onurumuzdur!”, “Kurtuluş Yok Tek başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz!”, “Karanlığa Teslim Olmayacağız!” sloganları atıldı.

İster KCK operasyonu adı altında gerçekleşsin, ister bir devrimci örgütü hedef alarak gerçekleştirilsin bu saldırılara karşı dayanışmayı yükseltmek, operasyonlarla özgürlüğü kısıtlanan, uzun gözaltı ve tutukluluk süreleri ile karşı karşıya kalan ve düzmece delillerle hüküm giydirilen tüm devrimcilere, söz konusu durumda kamu emekçisi devrimcilere sahip çıkmak ve onlarla somut, eylemli bir dayanışma içerisinde bulunmak komünistlerin boynunun borcudur.

Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük!

İzmir'den Komünistler

Taksim'de iki protesto

15 Kasım tarihinde Taksim'de gerçekleşen iki eyleme de KÖZ olarak katıldık.

DHF'ye Saldırıları Taksim'de Protesto Edildi

DHF'ye yönelik saldırı haberler üzerine KÖZ tarafından hem DHF hem de Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi'ne ziyaretler gerçekleştirildi. Bu ziyaretlerde hem saldırılar hakkında bilgiler alındı hem de kendileriyle dayanışma halinde olduğumuz belirtildi. Karşılıklı fikir alışverişi sırasında bu saldırıların iç ve dış politikada sıkışan AKP'nin tıpkı açık grevlerine karşı tutumunda olduğu üzere bu zayıflıklarını saldırılarla örtmeye çalıştığı ve kitle eylemlerinin yükseltmesinden korktuğu tespiti yapıldı. Bu saldırıların birlikte ve daha kitlesel eylemlilik ve mücadeleyle püskürtüleceği hususunda ortak anlayışa varıldı.

KÖZ'ün ziyaretleriyle aynı gün akşam saatlerinde saldırılar Galatasaray Lisesi önünde protesto edildi. KÖZ'ün de destek verdiği basın açıklamasında AKP'nin DHF ve demokratik kurumları illegal örgüt statüsünde değerlendirerek bu kurum üye ve çalışanlarına dönük 'illegal örgüt üyesi' iddiasının AKP ve devletin gerçek yüzünü bir kere daha gösterdiği, bu saldırıların DHF ve devrimcileri mücadelesinden yıldıramayacağı belirtildi. Aynı yerde aynı saatte devletin Dersim Katliamı saldırısını protesto eylemi gerçekleştirileceği için aynı kitle büyük ölçüde her iki protestoya da katılmış oldu.

Dersim Katliamı Protestosu ve Seyit Rıza Anması

PSAKD ve Munzur Dernekler Federasyonu çağrısıyla düzenlenen yürüyüşe BDP ve sol çevreler de destek verdi. Yürüyüş Galatasaray Lisesi önünden Taksim Tramvay Durağı'na kadar gerçekleşti. Seyit Rıza ve yoldaşlarının mezarlarının açıklanmasının talep edildiğinin ve Dersim Katliamı'nın hesabını sorulacağına ifade edildiği eylemde devletin saldırılarına karşı tutsaklara özgürlük içeren sloganlar da atıldı. Taksim Tramvay Durağı'nın önünde yapılan basın açıklamasının ardından eyleme son verildi. Ancak aynı günlerde Sancaktepe ve birkaç yerde daha Dersim Katliamı protestoları ve Seyit Rıza anmaları gerçekleştirildi.

İstanbul'dan Komünistler

Alaattin Karadağ için Konak'ta eylem

19 Kasım 2009'da Esenyurt'ta faaliyet yürütürken kolluk kuvvetleri ile girdiği çatışma sonrasında yaralanan ve ardından sokak ortasında infaz edilen TKİP militanı Alaattin Karadağ 17 Kasım'da BDSP tarafından örgütlenen bir eylemle İzmir'de anıldı.

Saat 13.00'te Eski Sümerbank önünde gerçekleşen eylemde "PVSK ve TMY kaldırılсын! Polis terörüne ve cinayetlerine son! Alaatin Karadağ'ın katilleri hesap verecek!" pankartı açıldı.

Saygı duruşunun ardından okunan açıklamada devrimci demokrat yurtseverlere yönelen baskı ve şiddetin, bugün kendisini üniversitelerde öğrencilere, kamu emekçilerine, gazetecilere yönelik tutuklama saldırılarıyla gösterdiği ifade edildi. Alevi emekçileri inkar ve tehditlerle karşılaşırken, Kürt halkının meşru ve haklı taleplerinin de, yıllardır bu topraklarda asimilasyon ve imha politikalarıyla karşılandığı belirtildi. Süre giden açık grevlerinde ortaya konulan taleplerin haklı ve meşru olduğuna dikkat çekilirken bir hafta önce DHF'yi hedef alan operasyona karşı dayanışma çağrısında da bulunuldu.

“Katil Devlet Hesap Verecek!”, “Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz!”, “Devrimciler Ölmez Devrim Davası Yenilmezdir!”, “Alaattin Yoldaş Ölümsüzdür!” sloganlarının atıldığı eyleme Devrimci Hareket, Kaldıraç, EÖÇ, KÖZ, Ege 78'liler Derneği, İHD ve TÜMTİS destek verdi.

Alaatin Karadağ Örgütlü Bir Devrimciydi, Devrim İçin Öldü.

Devrimciler Ölür Devrimler Sürer!

İzmir'den Komünistler

DHF'ye yönelik saldırıya protesto

13 Kasım Salı günü Demokratik Haklar Federasyonu'na yönelik olarak Dersim, Ankara, İzmir, İstanbul, Adana, Mersin, Kayseri, Zonguldak, Antalya, Uşak, Sivas, Diyarbakır, Çanakkale ve Isparta'da eş zamanlı olarak gerçekleştirilen gözaltı teröründe 60'a yakın DHF üye ve taraftarı gözaltına alındı. İzmir'de 14 kişinin ev baskınları ile gözaltına alındığı ve dernek binasının polis tarafından talan edildiği operasyona karşı aynı günün akşamı bir protesto eylemi gerçekleştirildi.

Alınteri, DHF, BDSP, Emek ve Özgürlük Cephesi, KÖZ, Kaldıraç, ESP, SDP, Partizan, MBP, TKP 1920, Devrimci Hareket, İzmir Dersim Kültür ve Dayanışma Derneği, İzmir Hareket Tiyatrosu, İzmir Sokak Sanatçıları Derneği, İHD ve Eğitim-Sen'in katılımcı olduğu bir basın açıklaması düzenlendi. Saat 18.00'de Konak Sümerbank önünde yaklaşık yüz kişinin katıldığı eylemde “Gözaltılar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz!”, “Devrimci İrade Teslim Alınamaz!”, “Yaşasın Devrimci Dayanışma!”, “Faşizme Karşı Omuz

Omuz!” sloganları atıldı.

Yapılan açıklamada şunlar vurgulandı:

“Bizler devrimciler olarak biliyoruz ki; devletin bu terör bugüne ya da salt DHF'ye yönelik değildir. Düzenlenen tüm bu baskı ve terör operasyonları tüm emekçi halklara, tüm devrimci demokrat kurumlara karşı yürütülmektedir. Bugün Kürt halkına karşı yürütülen ve her gün daha da azgınlaşan faşist baskı ve tutuklama terörü de buna örnektir.

Buradan bir kez daha söylüyoruz; devlet de bilmelidir ki tarihin hiçbir kesitinde rastlanmadığı gibi bugün de devrimciler gözaltı, tutuklama ve baskılarla sindirilemeyecektir. Aksine uygulanan her baskı, düzenlenen her operasyon bizler için yılgınlık sebebi değil mücadelemizi yükseltmeye yönelik kamçılayıcı birer etkidir.”

Saldırıları Karşı Savunmayı Örgütleyelim, Devrimci Dayanışmayı Yükselt!

İzmir'den Komünistler

Diyarbakır'da gerilla cenazeleri polis müdahalesine rağmen defnedildi

Diyarbakır'da polislin günlerdir defnedilmesini engellediği; Bingöl'ün Genç ilçesi kırsalında 22-24 Kasım tarihlerinde yaşamını yitiren PKK gerillaları Hakan Ceylan ve Hicran Gersiyor'un cenazeleri için 2 Kasım Pazar günü sabah saatlerinden itibaren Bayramoğlu Camii'nde kitle toplanmaya başladı. Ancak polis Türkçe ve Kürtçe anonslarla cenazelerin bırakılmamasının sorumluluğunu cenaze sahiplerine atarak sokağı işgal ettikleri gerekçesiyle üç kere dağılın uyarısında bulundu. Cenazenin bırakılmayacağı anlaşıncı halk kitlesel olarak mezarlığa yürüdü. Yürüyüş esnasında ‘Şehit Namirin’, ‘Diyarbakır Uyuma Şehidine Sahip Çık’ ve ‘Kürdistan Faşizme Mezar Olacak’ sloganları atıldı. Yürüyüşün mezarlığa yakın bölgesinde

yürüyüş kolu sayısal olarak beş binin üzerine çıktı.

Mezarlıkta bir o kadar kitlenin bekleyişte olduğu görüldü. Polisin her zamanki yürüyüş güzergahını zırlı araçlar ve çevik kuvvet barikatıyla kapattığı görüldü. Buna karşın bekleyiş esnasında mezarlıkta katılımlar devam etti. Başka bir koldan kalabalık bir kitle sloganlarla mezarlığa geldi. Cenazeye DTK Eş Başkanı ve Van Milletvekili Aysel Tuğluk, BDP Milletvekilleri Altan Tan, Demir Çelik, Hüsamettin Zenderlioğlu, BDP Diyarbakır İl Eşbaşkanı Zübeyde Zümrüt, Diyarbakır Büyükşehir Belediye Başkan Vekili Hafize İpek ve demokratik kitle örgütlerinin temsilcileri ve binlerce kişi katıldı.

Kitle toplandıktan sonra sık sık sloganlar atarak, marşlar söyleyerek cenazeye saygı duruşları yapıldı. Cenaze namazından sonra polis barikatının kapattığı mezarlık yoluna doğru yürüyüşe geçildi. Kitle zincirler oluşturarak PKK bayrağına sarılı tabutlar korunmaya çalışıldı. Polis barikatı aşmaya çalışan kitleye tazyikli su, gaz bombaları ve biber gazlarıyla saldırıldı. Kitle içinden ve basın mensuplarından çok sayıda yaralanan oldu ve bir kısmı ambulanslarla hastanelere kaldırıldı. Yoğun gaz bombasına ve tazyikli suya rağmen cenazeyi taşıyanlar tabutları bırakmadılar. Yoğun gaz bombası saldırısı altında ilk cenaze mezarlığa getirilebildi. İkinci cenaze bırakılmayarak mezarlıktaki mescitte korunmaya alındı. Camiye dahi tazyikli su sıkın ve gaz bombası atan polise rağmen ikinci cenaze de mezarlığa getirildi; sloganlar ve dualar eşliğinde defnedildi. Aysel Tuğluk cenaze başında konuşma yaptı ve saldırıyı kınadı.

Cenazeye katılan kitle İsrail'in dahi cenazeye saldırmadığını bunların bu kadar dinsiz olduğunu; bunların insan olmadığını ve bunlara karşı silah kullanmak gerektiğini belirterek öfkelerini gösterdiler. Cenaze başında Kürtçe konuşma yapan bir kişi bu saldırıların hesabının sorulacağını ve Kürdistan'ın eninde sonunda özgürleşeceğini belirtti.

Cenaze merasimi ardından kitle sloganlarla taziye evine geldi. Taziye evinde cenaze sahipleri ‘Bu cenazeler hepimizin. Bütün Kürdistan'ın başı sağolsun.’ dedi.

YDİ Çağrı’nın KÖZ’e yönelik eleştirileri ve ‘yarı-Troçkist’ ithamı hakkında

Giriş Niyetine: Marksist Bakış ve DİP Neden ‘Ekim Devrimi ve Troçkizm’ Panelinde Troçki’yi Savunmaktan Vazgeçti?

KÖZ sayfalarında ‘Troçkizm Dosyası’nı açarken, esas amacımız Troçki’ye ve onun adıyla anılan akıma ‘sataşarak’ bir polemîği tetiklemek değildi. Bununla birlikte bu hareket içinde yer alan ve kendini Troçkist olarak tanımlamaktan kaçınmayıp bunu bir nevi gururla taşıyan akımların temsilcilerinin tamamen sessiz ve ilgisiz kalmalarını da beklemiyorduk doğrusu. Zira bu hareketin içinde yer alan akımların benimseyip savunma iddiasında oldukları temel tezlerin temelsiz ve dayanıksız oldukları hakkındaki eleştiri ve tepitler karşısında büsbütün tepkisiz kalmalarının ciddiyetten uzak olacağı kanısındaydık.

Mamafih uzunca zamana yayılan bu yazı dizisi boyunca ve sonrasında bu cenahtan bir tepki ve yanıt gelmedi. Her konuda durumdan kendilerine vazife çıkarmakla maruf bu akımların temsilcileri konu kendi değerleri ve görüşleri olunca tam bir ilgisizlik ve suskunluk içine girmiş görünüyor.

Troçkizm’i en iyi temsil etme iddiasıyla en ufak vesileyi birbirleriyle yarıştırmadıkları için fırsat bilen, varlık nedenleri olan ‘anti-Stalinizm’ propagandasını yükseltmek için her fırsatı değerlendirme hazırlığı içinde olan irili ufaklı Troçkist akımların hiçbir, Bolşevizm’in mirasının Troçki’nin izinden gidilerek yaşatılabileceğini göstermeye kalkışmadı. Yine de, mantıken şaşırtıcı gibi görünse de, merkezci oportünizmin göstergelerinden biri olan bu susuş kumkuması bizi şaşırtmadı. Bolşeviklerin ve Lenin’in en bilinen özelliklerinden olan, savundukları görüşlerin arkasında tok bir biçimde durma tutumunu Troçkist akımların göstermemiş olması bizim saptamalarımızı bir yönüyle doğrulayan bir olgu oldu.

Bununla birlikte, ‘Troçkizm Dosyası’nın yayını bittikten sonra, yıllardır güncel ve gündemimizde olan çıkan konularla bağlantısını kurarak düzenleyegeldiğimiz Ekim Devrimi panellerini tasarlarken bir başlığı da Ekim Devrimi ve Troçkizm olarak düşündük. Bu panelde gerek Troçki ve Troçkizm’e sahip çıkanlarla gerekse de anti-Troçkist olanlarla Troçki’nin Ekim Devrimi’ndeki rolünü ve Ekim Devrimi’nin Troçki’nin sürekli devrim teorisi bakımından nerede durduğunu irdeleyip tartışmayı düşündük. Bu kez, önceki susuş kumkumasına rağmen, davet etmeyi düşündüklerimizden hepsi değilse de bazıları (DİP, İKP, Marksist Bakış) bu tartışmaya geleceklerini bildirerek bizi sevindirdiler.

Bu arada Troçkistlerden ‘Troçkizm Dosyası’na bir yanıt gelmezken, zaten bir süredir kendileri de Troçkizm hakkında bir yazı dizisi yayınlamakta olan Yeni Dünya İçin Çağrı dergisi bu dizinin altıncı bölümünün bir kısmını KÖZ’e ayırdı. Bu çerçevede hem KÖZ’ün genel çizgisini eleştiren hem de Troçkizm dosyasında dile getirdiği Troçkizm eleştirisinin kendilerince yetersizliklerini ortaya koyan bir eleştiri yayınladılar. Bu yazıda neden ‘KÖZ’ün aslında yarı-Troçkist olduğunu’ göstermek istediler. Tam bu ilk tepkiye yanıt vermeyi düşünürken, aynı çevre bize Troçkizm konusunda ortak bir panel düzenlemeyi önerdi. ‘Komünistler Troçkizm’e Karşı Neden ve Nasıl Mücadele Etmeli?’ başlıklı bu panel 21 Ekim Pazar günü Esenyurt’taki Güney Kültür Merkezi’nde KÖZ ve Yeni Dünya İçin Çağrı’nın ortak organizasyonu olarak gerçekleşti. (Bu panel ile ilgili ayrıntılı haber bu sayımızda yer almaktadır).

Her ne kadar bu panelde Çağrı’nın konuşmacısı KÖZ’ün neden ve nasıl yarı-Troçkist olduğunu somut olarak gösteremedi ise de, paneli izleyen yahut ondan haberdar olan ve daha önce ‘Troçkizm Dosyası’na tepki vermemiş olan bazı muhataplarımız hiç geciktirmeden tepki verdiler: muhtemelen KÖZ’ün ‘tamamen anti-Troçkist’ olduğuna kanaat getirmiş olacaktı ki DİP ve Marksist Bakış, daha önce gelmeyi kabul ettikleri ‘Ekim Devrimi ve Troçkizm’ paneline gelmeyeceklerini Esenyurt’taki paneli bahane ederek bildirdiler. Marksist Bakış’ın bu konudaki yazılı açıklaması yeterince anlamlı ve daha önceki susuş kumkumasını da izah eden bir içerik taşıyor:

“Komünistler Troçkizm’e karşı neden ve nasıl mücadele etmeli?” panelinizi görme fırsatımız oldu. Bizim açımızdan ne Troçkizm’e karşı ‘azimli’ mücadelenizin ne de bizi davet ettiğiniz Ekim Devrimi ve Troçkizm panelinizin ciddiyete alınacak bir noktası yok.

‘DİP’in sözlü açıklaması da aynı istikamette oldu.

Bizce, bu ifadelerin arkasında yatan gerçek Troçkizm Dosyası’nın sunuşunda işaret ettiğimizden başka bir şey değildir: SSCB’nin ve benzerlerinin tarihe

karışmasıyla birlikte, eski ayırım çizgilerinin bulanıklaşmış olduğu ve anti-Troçkist olan kimilerinin ‘Troçkizm’i artık karşı devrimci bir akım olarak görmeyişleri’ gibi, Troçkistlerin de artık ‘Stalinizm’ olarak tanımladıkları akımları karşı devrimci akımlar olarak görmemekte ve bu çerçevede geride kalmış bir dönemin ölçüleriyle bir mücadele içinde olmak istememektelerdir. Zira bu sözümona yeni dönemde, gerek Troçkistler gerekse de anti-Troçkist olmakla böbürlenlenler, artık yan yana gelmenin ve ‘birlikte mücadele etmenin’ gerekliliği konusunda hemfikiridkiler. O nedenle ‘Troçkizm’e karşı mücadelenin ciddiye alınacak bir tarafı yok’tur; zaten onlara göre uzun zamandır varlık ve kimliklerinin nedeni olsa dahi, ‘Stalinizm’e’ karşı mücadelenin de ciddiye alınacak bir tarafı kalmamıştır.

Kuşkusuz sol içerisinde birbirini oportünist olarak gören akımların birbirleriyle eylem ve mücadele birliği yapmasında bir sorun yoktur. Ancak söz konusu durumda her iki cenahtan da birbirini her daim karşı devrimci olarak gören akımlar söz konusudur. O halde bu akımların bir eylem birliği yapabilmesi bile ancak ideolojik programatik zeminlerinin esaslı bir revizyondan geçirmesiyle mümkündür. Sözümona anti-Troçkist akımlar bu gerekliliği yıllar önce görmüşler, tam da bu nedenle kendi ideolojik zeminlerinde açık bir düzeltme yapmasalar bile, anti-Troçkizm’in temelleri olarak gördükleri tüm temel ideolojik, programatik saptamalarını hasır altı etmeye başlamışlardır. Bu sessiz operasyon elbette tek taraflı olarak sürmemiş, Troçkist akımlar da bu oportünist ateşkesin bir parçası olarak kendi “anti-Stalinizm’lerini” 20 Ağustos’tan 20 Ağustos’a hatırlamak üzere tozlu raflara kaldırmışlardır.

Tam da bu nedenle KÖZ’ün Troçkizm’le ilgili bir panel düzenlemek için çağırdığı tüm Troçkist akımlar (İKP hariç) Troçkizm konusunun güncel olmadığını ifade etmişlerdir. İdeolojik programatik sorunları tartışmayı işçi sınıfının gündeminde bunların olmadığını söyleyerek reddeden tüm bu akımları ekonomizmin en tipik tutumlarına mahkum eden elbette şartları zımnen kabullenilmiş bu oportünist uzlaşmadır.

Doğrusu hangi duvar yıkılırsa yıkılsın oportünizmin ve merkezçiliğin türleri var olmaya ve burjuvazi tarih sahnesini terk edinceye kadar işçi hareketi içinde kendilerini tekrar tekrar var etmeye devam edecektir. Troçkizm konusunu Troçki-Stalin ihtilafı olarak değil, oportünist akımlar arasında bir dalâş olarak ve dolayısıyla oportünizme dair bir sorun olarak görmedikçe, bu tutumdan kurtulmak mümkün değildir.

Bu bakımdan gerek Çağrı ile birlikte düzenlediğimiz panelde gerekse de Ekim Devrimi vesilesiyle düzenlenen panelde KÖZ’ün öne çıkarmak istediği esas konu, Troçkizm’i ‘anti-Stalinist bir akım’ olarak değil, Menşevizm’in bir türü olarak ele alma ve ayırım çizgilerini buna göre çizme gereği idi.

Kaldı ki MB ve DİP’i davet ettiğimiz panel Troçkizm’e karşı nasıl mücadele edileceğinin tartışılacağı bir panel değildi. Şöyle tarif etmiştik Ekim Devrimi ve Troçkizm panelinin maksadını:

‘Troçki’nin Ekim Devrimi’ndeki rolünün önemi ya da önemsizliği takipçileri ve karşıtları tarafından sıkça tartışılan bir konu olsa da Troçki’nin savunduğu parti ve devrim anlayışı her iki kesim tarafından da hakıyla tartışılmış değildir. Halbuki Ekim Devrimi, parti ve devrime dair muhtelif anlayışlar arasındaki farkların en belirgin şekilde gözler önüne serildiği tarihsel dönemeç olduğu için, Troçki ve Ekim Devrimi arasındaki ilişkileri asıl olarak bu çerçevede ele almak gerekir.

KÖZ olarak söz konusu kaygılarla yaklaşık bir yıldır yayınlamakta olduğumuz ‘Troçkizm Dosyası’ ile Troçki’nin ve Troçkist akımların parti, sürekli devrim, enternasyonalizme ilgili görüş ve tutumlarını ele almaktayız. Yine aynı kaygılardan ötürü, düzenleyeceğimiz panelde Troçki’nin parti ve devrime ilişkin görüşlerini Ekim Devrimi ışığında, Troçkizm’in takipçisi ve karşıtı akımlara söz vererek tartışmak istiyoruz.’

Yeni Dünya İçin Çağrı Dergisi Troçkizm’i Oportünizmin Bir Türü Olarak Ele AlamıyorYeni Dünya İçin Çağrı Dergisi’nin Temmuz-Ağustos 2012 tarihli 158. sayısında TKİP’in yanı sıra KÖZ’ü ‘yarı-Troçkist’ olmakla eleştiren bir yazı yayımlandı. ‘Troçkizm Üzerine VI’ ana başlığı altında şöyle dendi:

“KÖZ 57. sayıdan itibaren ‘Troçkizm Dosyası’ adı altında görüşlerini yayınlamaya başladı. KÖZ’ün, Troçkist olmamasına rağmen, savunduğu görüşler itibarı ile Troçkizmden önemli ölçüde etkilenmektedir

düşünüyoruz. Bu yüzden KÖZ’ü Troçkist değil yarı-Troçkist bir grup olarak değerlendiriyoruz. ”

Tıpkı Troçkistlerin soruna Troçki’ye sahip çıkmak yahut saygı göstermek çerçevesinde yaklaştıkları gibi, Çağrı da başkaları gibi, Troçki’yi ve Troçkizm’i merkezci oportünist çizgisi ve tasfiyecilikle ilişkisi bağlamında ele almıyor. Bunun yerine, onları Stalin ve onun temsil ettiği çizgiye dair tutumları üzerinden ele alıyor. Dolayısıyla da aynı kıstasa göre KÖZ’ü de tastamam değilse de, ‘yüzde 50 Troçkist’ olarak değerlendirmektedir. Tıpkı Troçkistlerin muhatap yahut muarızlarını Stalin’e ilişkin duruş ve görüşlerine göre ele aldıkları gibi, Çağrı da herkesi bir kefesinden mutlaka Stalin’in durduğu bir teraziyle tartmak istemektedir.

Daha önemlisi ve esaslı olan ise şudur: Çağrı’nın ‘öteki yüzde 50’yi ölçmek ve tarif etmek için bir ölçüsü ve kıstası yoktur. Bir başka deyişle, Stalin’i usta kabul etmemek yarı-Troçkist yaftasını hak etmek için yeterlidir; ama Çağrı bakımından Leninizm ve Bolşevizm’in tarifini yapmak üzere doğrudan doğruya Leninizm’den ve Bolşevizm’den aldıkları bir kıstas yoktur. Onların biricik ölçüsü ‘Stalin’e ilişkin tutum’dur.... İlginçtir ki muhtelif Troçkist çevrelerin ölçüsü de aynıdır! Tıpkı DİP ve Marksist Bakış’ın KÖZ’ü kendilerince anti-Stalinist olarak görmedikleri için ciddiye almadıkları gibi, Çağrı da KÖZ’ü Stalin’i kendileri gibi görmediği için tam komünist olmamakla itham etmektedir.

Bu nedenle, gerek KÖZ’ü eleştirdikleri yazılarından, gerekse de birlikte düzenlediğimiz panelden anlaşılan o ki, Çağrı ile de Troçkizm konusunu Menşevizm’in bir türü olarak tartışmakta güçlükler var. Onların iddia ettikleri gibi, ‘KÖZ’ün fazlasıyla Troçkizm’in etkisi altında olmasından’ değil; Çağrı’nın da bütün ciddiyetiyle gerek Troçkist literatürü ve Troçkist grupları gerekse de KÖZ’ü incelemiş olmasına rağmen, Troçkizm’i merkezci oportünizmin bir türü olarak ele alamayışından dolayı.

Çağrı da Troçkistler ve onların muhtelif muarızları gibi, sorunu Bolşevizm’in ölçülerine göre ele almaya ve bu ölçüleri net bir biçimde tarif etmeye yanaşmamaktadır. Bu nedenle bilhassa referanslar konusunda titiz ve ısrarlı olan ve temel referanslarını açık seçik tarif ederek savunan KÖZ’ün ilkeli tutumunu kavramaları mümkün değildir.

Kendi başlarına olduklarında ‘Komünist Enternasyonal’in ilk dört kongresine sahip çıkan biricik çizgiyi temsil etmekle’ böbürlenlen DİP, Marksist Bakış gibi Troçkist gruplar, bunu somut olarak ortaya koymaya yanaşmamaktadırlar. Kendilerini ve Troçki’yi Bolşevik deneyimin derslerinin en gelişkin ifadesini temsil eden bu kongrelerin tez ve kararlarının mihengine vurarak değerlendirdiğini ‘Troçkizm Dosyası’nı ve oradaki değerlendirmenin tekrar edildiği panelleri ciddiye almamaktadırlar; çünkü onlar esasen bu referansları ciddiye almamaktadırlar.

Çağrı’nın da KÖZ’ün Troçki ve Troçkizm’i bu referansların, yani somut olarak Komünist Enternasyonal’in ilk dört kongre belgelerinde en billur ifadesini bulan kıstasların mihengine vurarak değerlendirmesini anlaması mümkün değildir. Çünkü onların mihenk taşı da başka yerdedir. Ama kullanmaktan özenle imtina ettikleri bu referansları büsbütün rafa kaldırmaya cüret edemedikleri için de, KÖZ’ü de mutlak biçimde mahkum etmeyip, ‘yarı-Troçkist’ olarak itham etmektedirler.

Çağrı’nın Marksizm-Leninizm’i Kavrayışı ve KÖZ’ün Kavrayışı

Doğrudan doğruya Çağrı’nın söz konusu yazısına dönersek; bu zaaf apaçık kendini göstermektedir. Çağrı yazarı ‘KÖZ kendisini "komünist" olarak değerlendirmesine rağmen, Marksizm-Leninizm isimlendirmesini kullanmamaktadır.’ derken doğru söylememektedir. Zira dikkatlice okunduğunda, KÖZ’ün yayınlarının hiçbir yerinde böyle bir kaçamak yoktur. Zaten Çağrı yazarı da Marksizm-Leninizm ifadesinin kullanılması konusunda doğrudan doğruya KÖZ ile tartışmak yerine önceden bu konuda tartıştıkları bir Troçkist gruba gönderme yapmaktadır. Asıl söz konusu olan, KÖZ’ün Marksizm-Leninizm kavramının içini Çağrı ve benzerleri gibi doldurmadığıdır.

Doğrusu Çağrı, KÖZ’ün Marksizm ve Leninizm’in içini nasıl doldurduğunu görmezden gelmiyor ve doğru alıntıları bulup irdeliyor:

“Marksizm’i kendini Komünist Manifesto’yla takdim eden siyasal akım çerçevesinde kavırıyoruz.

Leninizm’i asıl olarak Komünist Enternasyonal’in belgelerinde teorik ifadeye kavuşturulmuş olan Bolşevizm deneyiminin dersleri olarak kabul

ediyoruz." (Bkz. "Komünistlerin Birliği Yolunda, Amaç ve ilkelerimiz", sf. 29)

Ama yazar eleştiriye koyulduğunda bu alıntıyı kendi ölçülerine göre okuyup yorumluyor. KÖZ ‘Komünist Manifesto’yla kendini takdim eden akım’ derken onlar Komünist Manifesto’yu ‘Marx ve Engels’in 1848’de ve o zamanın ihtiyaçlarına göre yazdıkları bir eser’ olarak ele alıp açıklamayı tercih ediyor. KÖZ ‘Komünist Enternasyonal’in belgelerine’ ve bu belgelerde ‘teorik ifadeye kavuşturulmuş Bolşevizm deneyiminin derslerine’ gönderme yaparken, Çağrı ‘Lenin’in ölümünden sonra doğan bir önderlik boşluğundan’ söz ederek kendi kendine tahayyül ettiği bir yel değirmenine saldırıyor.

Belki Çağrı Stalin’in ölümüyle birlikte modern revizyonizmin adeta gökten zembille iner gibi SBKP ve SSCB’nin başına musallat olduğunu düşünebilir. Oysa KÖZ’ün yaklaşımı böyle değildir. KÖZ referanslarını tarif ederken bilhassa sorunu bu biçimde kişilerle yahut Çağrı’nın yaptığı gibi, usta kabul edilen komünistlerin hikmetiyle açıklamaktan kaçınmaktadır.

O nedenle ‘Marx Engels’in eseri olan Manifesto’dan değil, Marx ve Engels’in de içinde yer aldığı Komünistler Birliği örgütünün kolektif bir programatik belgesi olarak Komünist Parti Manifestosu’ndan söz ediyoruz. O nedenle Lenin’in Toplu Eserleri’ni değil, onun da içinde yer aldığı Komünist Enternasyonal kongrelerinin benimsediği karar ve tezleri esas alıyoruz. Bir kopuş noktasını tarif ederken de Lenin’in hastalığına (zira Komünist Enternasyonal’in ilk dört kongresinin tamamı Lenin’in ne yazık ki yaralı olduğu dönemde gerçekleşmiştir) ya da ölümüne değil, örneğin Komünist Enternasyonal’in (Lenin’in yer almadığı ilk, Troçki’nin yer aldığı son kongre) Beşinci Dünya Kongresi’nde gündeme gelen revizyona dikkat çekiyoruz. Troçki’yi ve Troçkizm’i eleştirirken de bu konunun altını çizmeye dikkat çekmemiz tesadüf değil.

Ama Çağrı için bunların bir önemi yok. Onların kıstası KÖZ’ün ‘Stalin öğretisi’ne ilişkin tutumu! Çünkü onlara göre Marksizm-Leninizm komünist hareketin belli başlı temel kolektif tez ve kararları değil:

“Stalin’i savunmak, Marksizm-Leninizm’in savunulması ve tarihin çarpıtılmasına karşı mücadeledir. Stalin’i savunmak bilimsel sosyalizmi savunmaktır.”

Bu bakış açısıyla elbette Komünist Enternasyonal’in tez ve kararları üzerinde durmaya hacet yoktur. Marksizm-Leninizm’in savunulup savunulmadığının ölçüsü Stalin’i savunup savunmamakta bulunacak ise, KÖZ’ün bu kongrelerin tutumuna sahip çıkma iddiası üzerinde durulmayacak bir teferruat olmaktadır. Oysa şu ya da bu akımın nerede durduğunu saptamak için olduğu gibi, Stalin’in damgasını vurduğu dönemin dahi o kongrelerin tez ve kararlarına kıyasla değerlendirilmesi gereklidir. Bununla birlikte, Çağrı yazarı kendince abdestinden o kadar emin ki, güya KÖZ’ün Komünist Enternasyonal’in mirasına sahip çıkmadığını ispat etmek isterken baltayı ayağına vuruyor:

“... KÖZ ne Bolşevizmi ne de Komünist Enternasyonal’in ilk dört kongresinde şekillenen çizgiyi savunmuyor. Mesela Komintern 2. Kongresinde "Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu" bağlamında ortaya konan çizgiyi KÖZ savunduğunu iddia edebilir mi?”

Bununla birlikte bu sorunun peşinden Çağrı KÖZ’ün Komünist Enernasyonal’in ilk 4 kongresindeki tez ve kararlarla nerede nasıl ters düştüğünü gösterme zahmetine bile gerek görmüyor. Hatta ‘Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu’ hakkındaki tezlerden söz etmişken, KÖZ’ün tutumunu bu bakımdan irdeleyip iddiasını kanıtlama ve kendisini bu aynada inceleme zahmetine girmiyor.

Oysa KÖZ sayfalarında ve muhtelif yayınlarında belki de en çok üzerinde durulan konuların başında bu tezlerin ortaya çıkış süreci ve akıbeti gelmektedir. Komünist Enternasyonal’in ne zaman ve nasıl ilk dört kongresinin çizgisinden çıktığını göstermek için KÖZ sayfalarında döne döne (en son Çağrı’nın güya eleştirmek için ele aldığı ‘Troçkizm Dosyası’ çerçevesinde de!) bilhassa bu konuya dikkat çekilmiştir.

İkinci Kongre’de benimsenen tezlerin son halini almasında belirleyici bir rolü olan Roy’un Komünist Enternasyonal Beşinci Kongresi’nde KEYK’in bu ikinci kongre kararına aykırı hareket ettiği göstermek için yaptığı eleştiriye dikkat çeken KÖZ’ü eleştirmek için en son söylenecek şey herhalde bu olsa gerektir! Kaldı ki, Mustafa Suphi’nin TKP’sinin

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

15'lerin katledilmesini takip eden süreçte revizyonist bir çizgiye oturması konusu da dolaysız biçimde Komünist Enternasyonal'deki bu revizyonla bağlantılı bir süreç olarak Amaç ve İlkelerimiz'in yayınlanmasından beri KÖZ yayınlarında döne döne ele alınmıştır.

Ama içeriği ihmal eden bu tutumla aynı zamanda bir başka oportünizme kapı aralanmaktadır. Politik metinler yerine kimi tarihsel kişilikler esas alındığında olacak olan şeylerden biri şudur: insan ömrü her zaman belli başlı tarihsel dönemlerden kısa olduğu için, belli bir dönem için yapılmış tespitlerin kendisi yerine o tespiti yapan kişiler öne çıkarıldığı zaman, bir önderin ardından gelenin tespitleri öncekinin yerine kolaylıkla geçebilir ve daha uzun bir dönemi kapsayan saptama ve yönelimler sadece o saptamaların yapıldığı dönemdeki önderlerin ömrüyle sınırlı bir geçerliliğe sahipmiş gibi algılanır. Böylelikle bir yandan Lenin'e sahip çıktığınızı iddia edip, onun emperyalizm ve proleter devrimleri çağı hakkındaki saptamalarına bağlı kaldığınızı söylemeye devam ederek bambaşka bir yönelimi benimseyebilirsiniz. Lenin zamanında emperyalist paylaşım savaşına karşı durmak gerektiğini kabul edip sonrasında bunun ille de şart olmayacağını savunmaya başlayabilirsiniz. Lenin zamanında kurulan Milletler Cemiyeti'nin emperyalist bir kurum olduğunu tekrarlayıp, onun yerini alan Birleşmiş Milletler örgütünün aynı karakterde olmadığını söyleyebilirsiniz vs. vs.

Söylenenlerden ve onların evrensel kapsamından ziyade, söyleyeni ve söylediği zamanı esas alan bakış açısıyla, 'somut şartlar' tılsımlı formülü oportünist manevraların maymuncuğu haline gelir. Böylece yeni şartların hüküm sürmekte olduğunu söyleyip, 'yeni dönemin yeni koşullarına göre' yeni yönelimlerin benimsenmesini mazur göstermek mümkün hale gelir. Hatta aynı mirasa sahip çıkma konusunda birbiriyle yarışan muhtelif oportünist akımların her birinin kendi kendilerine ihdas ettikleri programlar yazıp, bunları Marksizm-Leninizm'in bir ifadesi olarak sunup savunmasına uygun bir zemin oluşturulmuş olur.

Bu tür oportünist arayışlar peşinde olanların KÖZ'ün pek çoklarının da sözümona sahip çıktıklarını iddia ettikleri belgeleri, doktrinerlik ve dogmatiklik sataşmalarından ürkmeyen, oldukları gibi benimseyip yayınlayarak kendine referans olarak almasını kabul etmesi elbette mümkün değildir.

KÖZ'ün Mustafa Suphi'nin TKP'sine Sahip Çıkışı ve Çağrı'nın Sahip Çıkışı

Çağrı yazarı KÖZ'ün TKP'nin ilk programına bağlılığını eleştirirken de böyle bir gayret içinde olduğunu belli ediyor:

“Dergimiz yayın hayatına başladığından beri, Mustafa Suphi önderliğinde kurulan TKP'nin ülkelerimizde bir kıvılcım olarak parladığını ortaya koydu. Sorun sadece 1920 programını doğru bulmak değildir. Önemli olan 1920 programını temel alarak, geliştirmek ve daha ileri bir seviyeye taşımaktır.”

Evrensel ve genel özellikler taşıyan örgütsel belgeler yerine ömürleriyle sınırlı bir varlığa mahkum kişilikleri öne çıkarma alışkanlığının ardında bu manevra kabiliyeti arayışının yattığını düşünmek zorlama değildir. 'Geliştirmek ve daha ileri bir seviyeye taşımak' elbette kulağa hoş gelen sözlerdir. Ama önce bunu kimin ve nasıl yaptığı konusuna bakmak ve ilerlemenin ölçüsünü neye göre kimin tayin ettiğini görmek gerekir. Bir kongre tarafından alınan bir kararın o kongrede tayin edilmiş bir merkez komitesi veyahut KEYK gibi bir yürütme organı tarafından kendilerine göre değiştirilip daha ileri bir nitelik kazandığı iddiasıyla tasdik edilmesi kabul edilebilir mi? Asıl önemli soru budur.

Çağrı'nın da başka pek çokları gibi üzerinden atladığı başlıca sorulardan biri de odur. Bu konu Komünist Enternasyonal Dünya Kongrelerinden biri tarafından tayin edilmiş KEYK tarafından ikame edilmesi ve bir dünya kongresiyle kurulan Komünist Enternasyonal'in KEYK kararıyla tasfiye edilmesi konusunda tekrar karşımıza çıkmaktadır.

İlginçtir ki, Mustafa Suphilerin katledilmesinden sonra iş başına gelen TKP merkez komiteleri, TKP'nin programına ve kuruluş amaçlarına rağmen, Kemalist hareketin kuyruğuna takılmış veya Kemalist rejimin gerici politikaları karşısında devrimci bir tutum göstermemiştir. Hatta 1927 tevkiyatında olduğu gibi, TKP kendi genel sekreteri (Vedat Nedim Tör) eliyle polise teslim edilerek tasfiye edilmiş yahut 'desantralizasyon' kılıfları altında tasfiyeye tabi tutulmuştur.

Çağrı Marksizm-Leninizm'i 'Stalin'e sahip çıkma' olarak ele aldığı gibi, Mustafa Suphi önderliğindeki TKP'nin programatik çizgisine sahip çıkmayı da 'Mustafa Suphi'ye sahip çıkma' olarak algılamakta ve savunmaktadır. 'Mustafa Suphi mi, Şefik Hüsnü

mü? Stalin'e sahip çıkıyor musunuz, çıkmıyor musunuz?' kısır kıyaslamasının ardında sorunun asıl politik özü de rafa kalkmaktadır.

KÖZ Ulusal Sorun ve Sömürgeler Hakkındaki Tezlere Nasıl Sahip Çıkıyor? Çağrı Bu Tezlerin Revizyona Uğramasından Neden Söz Etmiyor?

Mustafa Suphi/Şefik Hüsnü dönemleri arasındaki çizgi farkının ardında daha önemli bir başka sorunun üzeri örtülmektedir: Şefik Hüsnü döneminden itibaren TKP'nin çizgisindeki revizyonu TKP yöneticileri kendi kendilerine mi yapmıştır? Eğer bir revizyon söz konusu ise (ki düpedüz öyledir) o esnada toplanan ve daha önce TKP programını da onaylamış olan Komünist Enternasyonal Kongresi, bu revizyonizmi gözden mi kaçırmıştır? Gerek İbrahim Kaypakaya'nın gerekse de sonrasında Şefik Hüsnü revizyonizmini teşhis edenlerin herhangi birinin sormadığı ve KÖZ'ün de ısrarla sormakta olduğu sorulardan biri budur. Sanırım Çağrı yazarını da başkaları gibi asıl rahatsız eden de budur.

Komünist Enternasyonal'in 1924'te toplanan Beşinci Dünya Kongresi'nde oylanıp benimsenen ve Manuilsky'nin sunduğu 'Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu Komisyonu'nun Raporu', Türkiye'de Kemalistler, Çin'de Kuomintangcılar destekleme tutumunu tasdik eden KEYK çizgisini onaylamış ve kural haline getirilmesini sağlamıştır.

Komünist Enternasyonal'in İkinci Dünya Kongresi'nde Ulusal Sorun komisyonundaki tartışmalar sırasında Hintli komünist Roy Lenin'in taslak metnindeki ifadelerin komünistlerin Gandi ve Nehru kuyrukçuluğu derekesine düşmesine yol açabilecek bir tehlike barındırdığına dikkat çekmişti. Böylelikle Lenin'in bir yanlışısını düzeltmesine vesile olan Roy, Beşinci Kongre'de yeniden öne çıkmıştır. KEYK'in faaliyet raporunun tartışıldığı oturumda, KEYK'in Dördüncü Kongre sonrasında bilhassa Çin ve Türkiye'de izlediği tutumu eleştiren Roy, bu tutumun ikinci ve dördüncü dünya kongresi kararlarına uygun olmadığını vurgulayarak KEYK'in Kemalizm ve Kuomintang karşısındaki tutumunun aklanmaması için ısrar etmiştir. Ama Manuilsky'nin raporunun onaylanmasının ardından Roy'un itirazlarının üzeri örtülmüş ve KEYK'in oportünist çizgisi kongre tarafından onaylanmıştır.

KÖZ Şefik Hüsnü yönetiminin revizyonist çizgisini karşısına alırken meseleyi bir şahsi sorun olarak ele almanın gerektiğine ve bu revizyonizmin uluslararası düzlemdeki karşılığına dikkat çekmeyi önemsemektedir. Bu bakımdan da bu tutumu savunan ve TKP'nin Mustafa Suphi dönemindeki devrimci programına sahip çıkma iddiasında olan tek akımı temsil etmektedir. Bu itibarla, KÖZ'ün iddiasının temelsiz ve kibirli bir iddia olduğu söylenip geçilebilecek bir şey değildir. Aksine Mustafa Suphi'ye sahip çıktığını iddia edenlerin Mustafa Suphi'ye mi TKP'ye mi sahip çıktıklarını, Şefik Hüsnü revizyonizmini mahkum ederken onun arkasındaki uluslararası iradeyi de sorgulamaya hazır olup olmadıklarını ortaya koyma zarureti vardır.

Mustafa Suphi TKP'sinin programı da Komintern'in ikinci kongresinde onaylanmıştır. Bu durumda Çağrı'nın Komünist Enternasyonal'in Dördüncü Kongresi'nden sonra bir kopuş yaşadığını savunan KÖZ'ü eleştirmeden önce, Beşinci Kongre'de benimsenen ve Şefik Hüsnü TKP'sinin çizgisiyle uyumlu olan çizgi ile önceki arasında nasıl bir süreklilik olduğunu göstermesi gerekirdi en azından.

Bilhassa Çağrı bakımından bu konu en çetrefilli konulardan biri haline gelmektedir. Zira Şefik Hüsnü'nün revizyonist çizgisinin ihdas edildiği ve onaylandığı dönemeç ile Komünist Enternasyonal'in tasfiyesine varacak olan sürecin başladığı dönemeç aynıdır. Daha önemlisi bu Beşinci Kongre'de KEYK'in iki kongre arasında izlediği oportünist çizgi onaylanmakla kalmamış, KEYK'in bir bakıma Komünist Enternasyonal Kongrelerini ikame etmesini sağlayacak yol da açılmıştır. Sonuçta bir kongre ile kurulan Komünist Enternasyonal'in bir kongre ile değil KEYK kararı ile tasfiye edildiği göz önünde bulundurulursa bu esas önemli dönüm noktasına işaret etmektedir.

Komünist Enternasyonal'i Kuranlarla Tasfiye Edenler Aynı Çizgiyi mi Temsil Ediyor?

KÖZ'ün Komünist Enternasyonal'in tasfiyesi konusundaki tespitleri de Çağrı'nın en hassasiyet gösterdiği konulardan biridir. Çağrı KÖZ'ün Mustafa Suphi önderliğindeki TKPnin programına sahip çıkan tek akım olduğu iddiasının doğru olmadığını söylerken aynı zamanda KÖZ'ün Komünist Enternasyonal'in kuruluş dönemindeki çizgiye sahip çıkmadığını da ileri sürüyor. Bununla da kalmayıp bu çizginin asıl takipçilerinin kendileri

olduğunu iddia ediyor. Bu noktada da KÖZ'ün Komünist Enternasyonal'i kuranlarla tasfiye edenlerin bir süreklilik içinde olduğunu savunmanın izaha muhtaç (esasen izahı mümkün olmayan) bir çelişki olduğu hakkındaki tespitiyle hesaplaşmak zorunda kalıyor. Burası açıkçası Çağrı yazarının yüz yüze kaldığı en sancılı konuların başındadır.

Çağrı yazarı Komünist Enternasyonal'i savunma iddiasının kanıtı olarak Komintern'e daha doğrusu 1924'ten itibaren onu fiilen ve resmen ikame etmiş bulunan KEYK'e sonuna kadar sahip çıktığını gösterme gayretine girişiyor. Dolayısıyla Komünist Enternasyonal'in sadece KEYK kararıyla veya Stalin'in talimatıyla tasfiye edilmediğini, tek tek bir dizi komünist partilerin merkez komitelerinin onayıyla bu tasfiye kararının alındığını hatırlatmaktadır. Oysa ne KEYK ne de Komintern seksyonlarının merkez komiteleri Komünist Enternasyonal'in en yüksek karar organı değildir; ve onu yani dünya kongresini ikame edemezler. Komünist Enternasyonal'in İkinci Dünya Kongresi'nde kabul edilen tüzüğüne göre: 'Komünist Enternasyonal'in en yüksek organı bağlı parti ve örgütlerin dünya kongresinden başka bir şey olamaz, Dünya kongresi Komünist Enternasyonal'e bağlanan partilerin programlarını onaylar Komünist Enternasyonal'in faaliyetlerine dair taktik ve programla ilgili esasa dair konuları inceleyip karara bağlar...' Kuşkusuz bu dünya partisinin kapatılması konusu ancak en yüksek karar organının kararını gerektirir. Üye partilerden bazılarının merkez komitelerinin onayıyla KEYK tarafından alınan bir kararın bir dünya kongresinin yerini tutabileceğini savunmak için bu kongrenin anlam ve önemini göz ardı etmek gerekir. Çağrı'nın genel olarak yaptığı budur.

Kaldı ki Komünist Enternasyonal'in bir dünya kongresi kararıyla tasfiye edilmesi dahi meşru değildir. Zira bir dünya partisinin kongrelerinin de üzerinde kurumlar vardır: bunlar o dünya partisine üye olmak için şart koşulan ve savunmak üzere bağlılık ifade etmek gereken temel belgelerdir. Örneğin bu partinin (sonradan pek çok modern revizyonistin yaptığı gibi) isminin değiştirilmesi, kimliğini belirleyen ilke ve esaslarının değiştirilmesi vb. tasarruflar esas olarak revizyon kabilinden düzenlemelerdir. Dünya devrimine önderlik etmek amacıyla, Leninist bir dünya partisii olarak kurulmuş olan Komünist Enternasyonal'in yerine bir komünist irtibat bürosunun (Kominform tastamam böyle bir kurumdur) kurulması da bu kabilden bir revizyon olarak görülmek gerekir.

İbret için Komünist Enternasyonal tüzüğünün dibacesindeki şu sözler hatırlanmalıdır:

“Komünist Enternasyonal, zafere daha çabuk ulaşmak için, kapitalizmi ortadan kaldırma ve komünizmi yaratma amacıyla mücadele eden Emekçiler Birliği'nin sıkı merkezi bir örgütlenmeye sahip olması gerektiğini bilir. Komünist Enternasyonal gerçekten, fiilen, bütün dünyanın birleşik komünist partisii gibi olmalıdır. Aynı ayrı ülkelerde çalışan partiler, sadece onun tekil seksiyonları olmak durumundadırlar.”

Hele Komünist Enternasyonal'in işlevini tamamladığı anlamına gelecek gerekçeler ileri sürerek tasfiyesini mazur göstermek için evvela Komünist Enternasyonal tüzüğünün amaç maddesini göz ardı etmek gerekir. Bu madde, 'Emekçilerin yeni Enternasyonal örgütlenmesi bir ve aynı hedefi, yani kapitalizmin alaşağı edilmesini ve komünist toplumun ilk evresi olan sosyalizmi gerçekleştirmeyi sağlayacak olan proletarya diktatörlüğünün ve uluslararası bir Sovyetler cumhuriyetinin tesisini gözeten değişik ülkeler proletaryasının ortak eylemini örgütlemek için kurulmuştur.' demektedir. Bu itibarla bu ortak hedefe ulaşıncaya kadar amacına ulaşmış sayılamayacağı da besbellidir. Üstelik aynı tüzükte bu nihai hedefe ulaşıncaya kadar tek tek ülkelerde kurulan Sovyet cumhuriyetlerinin savunulması için de bu dünya partisinin elzem olduğuna işaret edilmektedir. Komünist Enternasyonal'e katılmanın 21 Koşulu'nun sonuncusu ise çok daha net ve belirgindir:

Açıktır ki, göze çarpan birinci ana tema, o sırada sürmekte olan dünya savaşının 'ikinci emperyalist paylaşım savaşı' olduğuna dair tek bir kelime yoktur. Bunun yerine 'kudretli anti-Hitler koalisyonu içinde içiçe geçen özgürlüksever ülkeler' ile 'Hitlerciler' arasında cereyan eden bir savaş söz konusudur. Bir yandan bu tespitte dair en ufak bir itirazda bulunmayıp, bir yandan da emperyalizm ve proleter devrimleri çağının dolayısıyla bu çağ boyunca emperyalistler arası paylaşım savaşlarının kaçınılmaz olduğu hakkındaki Lenin'in emperyalizm tahliline sahip çıkma iddiasını sürdürmek mümkün müdür?

KÖZ'ün sorduğu sorulardan biri budur. Cevabı olumsuzdur. Tasfiye bildirisinin ve Çağrı'nın Komünist Enternasyonal'in kapatılmasını açıklarken

sanıldıkları mazeretin ardındaki revizyonist tespit şudur: Komünist Enternasyonal'in kurulduğu zamanki koşullarla tasfiye kararının alındığı dönemdeki koşullar esaslı olarak değişmiştir. Artık bir emperyalist paylaşım savaşı değil, 'Hitlercilere karşı özgürlüksever ülkelerin savaşı' söz konusudur; hatta bu tespit bile savaşın seyri içinde değişmiştir. Bu saptamaların 21 koşuldan altıncısı ile bağdaştığını göstermek için tılsımlı güçlere sahip olmak gerekir:

“Emperyalist savaşı hatırla! Bu, Komünist Enternasyonal'in nerede yaşarsa yaşasın, hangi dili konuşursa konuşsun, bütün emekçilere seslenirken kullandığı sözdür. Kapitalist düzenin varlığı sayesinde, bir avuç emperyalistin dört uzun yıl boyunca çeşitli ülkelerin işçilerini birbirlerine boğazlatma fırsatını elde ettiğini hatırla! Burjuvazinin savaşı Avrupa'da ve bütün dünyada en korkunç açlık felaketine ve en korkunç sefalete neden olduğunu hatırla! Kapitalizm yıkılmadan, bu tür caniyane savaşlarının tekrarlanmasının sadece mümkün olmakla kalmayıp kaçınılmaz olduğunu unutma!

"Her ne kadar Çağrı tasfiye gerekçesinde şartların değiştiğine dair bir ifade olmadığını öne sürerek KÖZ'e çatmaktaysa da, besbelli ki gerekçenin neredeyse her paragrafında ve Çağrı'nın onu mazur göstermek üzere ileri sürdüğü görüşlerde anlatılmaya çalışılan bundan başka bir şeye benzemektedir. Bütün bu gerekçeler Komünist Enternasyonal'in kurulduğu dönemde 1943'teki durum arasında esaslı değişimler olduğu anlamına gelir ve aynı zamanda da Komünist Enternasyonal'in sadece 'gereksiz' olduğu değil, bir 'köstek haline geldiği' örtük değil açık seçik söylenmektedir. Dolayısıyla Çağrı yazarının dediği gibi bu tespit KÖZ'ün icat ve hayal ettiği gerekçeler değil, söz konusu tasfiye belgelerinde açık seçik söylenmiş şeylerdir.

Ama KÖZ asıl bir başka hususa dikkat çekmektedir: bu karar sadece şu ya da bu gerekçeyle izah edilmiş bir tasfiye kararı olmakla kalmayıp, aynı zamanda Komünist Enternasyonal'in kuruluş döneminde belirlenen ilke ve esaslara temelden aykırıdır ve bu referanslara dayanarak savunulabilecek bir karar olamaz. O nedenle hem Komünist Enternasyonal'in ilk dört kongresine sahip çıkıp, hem de bu tasfiye kararını savunmak birbirleriyle bağdaşmayan iki zıt tutumdur. Komünist Enternasyonal'i kuranlarla tasfiye edenlerin birbirleriyle süreklilik ve uyum içinde bir çizgiyi temsil etmediklerinden kastettiğimiz bundan başka bir şey değildir.

Ama öte yandan bu tasfiye gerekçesinin argümanları ile Şefik Hüsnü çizgisinin Kemalizm'i destekleme ve sözüm ona 'anti emperyalist' mücadeleye köstek olmamak için TKP'nin tasfiye edilmesine varan tasfiyeci oportünizm ile, 'anti-Hitler koalisyonuna zarar vermemek' için Komünist Enternasyonal'i tasfiye etmek arasındaki akrabalık ilişkisi üzerinde düşünmek ve bu çelişkinin üstesinden gelmek Çağrı ve benzerlerinin sorunudur.

Elbette bu çelişkiye Stalin'in kimi açıklamalarından destek alarak mazeret uydurmak mümkündür. Marksizm-Leninizm 'Stalini savunmak' olarak tarif edenler açısından da bu tutum Marksizm-Leninizm'i temsil etmek anlamına gelebilir; Çağrı bu tutumu temsil edenler arasındadır. KÖZ ise Marksizm-Leninizm'i Komünist Enternasyonal'in ilk dört kongresinin kararlarında en gelişkin ifadesine kavuşmuş olan Bolşevizm olarak anlamakta ve kıstaslarını buradan almaktadır. Marks'ı da Lenin'i de Stalin yahut Troçki ve başkalarını da, bu arada Çağrı veya KÖZ'ün kendisinin yaptıklarını ve söylediklerini de bu mihenge vurarak değerlendirme tutumunu savunmaktadır. Kendi söylediklerinin ve yaptıklarının da bu mihenge vurularak eleştirilmesine açık olduğunu da ilan etmektedir.

Ne var ki, bu referansların mihengine vurarak KÖZ'ün söylediklerini ve yaptıklarını eleştirebilecek bir başka odak yoktur. KÖZ'ün arkasında duran komünistler daha yola çıkarken eğer böyle bir odak olsaydı tereddütsüz oraya yöneceklerini ve her an oraya yönelmeye hazır olduklarını ilan etmişlerdir. Böyle bir odak olmadığı sürece, bu odağı temsil edecek komünist partiyi yaratmak üzere aynı amaç ve öncelikleri benimseyen komünistlerle buluşa buluşa ve bu çizgiden ayrılanlarla ayırım çizgilerini çekip kalınlaştıra kalınlaştıra yollarına devam etme iddiasını ortaya koymuşlardır.

Bu bakımdan Çağrı ile KÖZ arasındaki tartışma bazı metinler üzerinde bir teorik tartışma değil, bu yürüyüşün gereği olan ayırım çizgilerini çekme ödevinin bir gereği ve ifadesidir.

Esenyurt'ta kitle örgütlerinde Ortadoğu panelleri

YDİ Çağrı paneli

YDİ Çağrı'dan arkadaşların 22 Eylül'de Bağcılar'da, 23 Eylül tarihinde Esenyurt'ta bulunan Güney Kültür Merkezi'nde 'Arap Baharı' ve Ortadoğu'daki gelişmeler hakkında bir panel gerçekleştireceklerini öğrendik. Çağrı'nın bu konudaki görüşlerini (dergilerinden takip etmek de) dinlemek ve KÖZ'ün görüşlerini ifade etmek için bu panele katıldık. 23 Eylül Pazar günü saat 15:00'de başlayan panel iki saat sürdü. Toplam 25 kişinin katıldığı panele üç kişi olarak katıldık.

Panelistin konuşmasında şu ifadelere yer verildi:

“Aralık 2010'da Tunus'ta başlayan, Mağrip ve Ortadoğu'ya yayılan halk hareketi kendiliğinden gelişti. ‘Arap Baharı’ ismi dışarıdan harekete verilen addır. ‘Arap Baharı’, Büyük Ortadoğu Projesi'nin parçası değildir. Emperyalistler, halk hareketi ortaya çıktıktan sonra hareketi kendi çıkarları için kullanmaya çalıştılar ve değişik biçimlerde müdahale ettiler. Örneğin Libya'da Kaddafi rejimini yıkmak için kullandılar ve yıktılar da.

Tunus ve Mısır'da halk hareketinin ayaklanması sonucu Bin Ali ve Mübarek rejimleri (faşist diktatörlükler) yıkıldı. Komünist öncü bu ülkelerde olmadığı için yıkılanın yerine halk iktidara gelmedi. Burjuvazinin başka bir kesimi iktidara geldi. Bu iki ülkede siyasi bir rejimin halk ayaklanması sonucu yıkılması siyasi bir devrimdir. Bu devrim halk iktidara gelmediği için yarı yolda kalmış devrimdir. Bu iki ülkede en az 30 yıl süren askeri faşist rejimler yıkıldı, yerine İslamci rejimler de kurulmadı. İşçilerin, emekçilerin biraz nefes alacağı burjuva anlamında da olsa haklar elde edildi.

Suriye'de Esad rejimini yıkmak, yerine Batılı emperyalist ülkeler ile arası iyi olan bir rejim oluşturmak için iç savaş sürüyor. Bu savaşta Türkiye, Batılı emperyalistler, Arap Ligi açıkça taraf. Suriye'ye emperyalist müdahaleye karşı olduğumuz gibi faşist Esad rejimine de karşıyız. Bu savaşta desteklenecek haklı taraf yoktur.

Suriye'de iç savaş Batı Kürdistan'da Kürtlerin kendi öz yönetimlerini oluşturmalarının yolunu açtı. Batı Kürdistan'da Kürtler Esad rejimine karşı oldukları gibi Suriye'ye emperyalist müdahaleye de karşılar. Aynılma programları yok. Demokratik Suriye'de özerklik istiyorlar. Ancak Kürtlerin kazanımları kırıntı düzeyindedir. Suriye'de hala iç savaş sürmektedir.

‘Arap Baharı’ uzun yıllar tepki göstermeyen kitlelerin, birikmiş öfkelerinin bir kıvılcımla patladığını ve halkın bu öfkesinin mücadeleye dönüştüğü, korkunun aşıldığı yerde egemenlerin bu gücün önünde duramayacağını gösterdi. Harekete geçen, hak talep eden milyonlarca işçinin, emekçinin önünde hiçbir güç duramaz. ‘Arap Baharı’ devrimin öznesi olan kitleler harekete geçtiğinde, eğer onlara önderlik

edecek, onlar içinde örgütlü komünist partisi yoksa hareketin yarı yolda kalacağını, başarıya ulaşmayacağını gösterdi. ‘Arap Baharı’nda işçi sınıfı ve Tunus ile Mısır'da yapılan genel grevler diktatörlerin yıkılmasında önemli rol oynadı.”

Sunum ve konu hakkında yapılan tartışma bölümünde tartışılan ana nokta devrim meselesi oldu. Tartışmaya katılan bir grup arkadaş, Tunus ve Mısır'da Bin Ali ve Mübarek rejimlerinin yıkılmasının siyasi devrim olarak adlandırılmasının doğru olmadığını savundular. Bu arkadaşlara göre bu ülkelerde devrim olması için yıkılanın yerine ondan daha ileri bir gücün iktidara gelmesi gerekiyordu. Oysa bu ülkelerde Müslüman Kardeşler iktidara geldiği için ve hareket kendiliğinden bir hareket olduğu için devrim demek yanlıştı.

Bir grup arkadaş ise Tunus ve Mısır'da olanın devrim olduğu düşüncesini savundu. Devrim kavramının bir dar ve bir de geniş anlamı olduğu ortaya konuldu. Bu dinleyicileri şunu ifade ettiler: “Dar anlamda devrim, siyasi bir iktidarı, hükümetin halk hareketi sonucu yıkılmasıdır. Geniş anlamda ve bizim genelde kullandığımız devrim anlayışımız toplumsal bir sistemin yıkılması, yerine ondan daha ileri bir toplumsal sistemin kurulmasıdır. Bu açıdan bakıldığında Tunus ve Mısır'da olan devrimdir. Bu devrim kitlelere önderlik edecek komünist bir öncü olmadığı için yarı yolda kaldı, başarıya ulaşmadı.”

Panelde bir yoldaşımız KÖZ adına söz olarak soru ve görüşlerimizi ifade etti:

“Konuşmacı arkadaş Tunus ve Mısır'da yaşananları devrim olarak nitelerken Batı Kürdistan'daki devrime ‘Kırıntı düzeyinde bir kazanımdır. Suriye'de hala iç savaş sürüyor’ diyor. Peki Kürtler kendi bölgelerinde egemen olmanın dışında Suriye'nin diğer bölgelerine giderek Esad rejimine karşı mı savaşmalılar? Oysa bize göre Batı Kürdistan'da yaşanan gelişmeyi Paris Komünü'ne benzetebiliriz. Paris'te de Alman ordularına, Paris'i terkedten Thiers Hükümeti'ne karşı Paris emekçileri iktidara el koymuşlardır. Paris Komünü'nde siyasi

öncülük ağırlıklı olarak anarşist Bakununcilerin elindedir. Batı Kürdistan'da da Kürtler varolan emperyalist planlara dahil olmayarak, yaşadıkları yerlerde kendi iktidar organlarını kurarak bölgeye hakim olmuşlardır. Bu diğer Kürtlere moral ve güç vermiştir. Oysa Tunus ve Mısır'da varolan diktatör liderler ve hükümetler halkın ayaklanmasıyla düşmüş olsa da iktidar başka burjuva kliklerin eline geçmiştir. Bu ülkelerde işçilerin, emekçilerin kendi iktidar organlarına (hele hele ikili iktidarlara) rastlanmamaktadır. Bu gelişmelerden çıkaracağımız en temel ders halkın ayaklandığı bu ülkelerde devrimci komünist öndellik boşluğunun yakıcı bir biçimde kendisini hissettirmesidir. Çıkarmamız gereken ders; dünya işçi sınıfı ve dünya komünistlerinin asıl ihtiyacı olan, 1943'te kapısına kilit vurulan Komünist Enternasyonal'i doğru temellerde yeniden yaratmaktır.

Lenin 1905 Devrimi sonrası İki Taktik kitabını yazarken şöyle bir şey söyler: ‘Devrim bize çok şey öğretmiştir. Peki biz devrime ne öğrettik?’ Bizim de ‘Arap Baharı’ denen bu gelişmeler hakkında kendimize sormamız gereken soru bu olmalıdır.

Suriye ve Batı Kürdistan'daki gelişmeler ve PKK'nın bu gelişmelere paralel olarak saldırılarını artırması Türkiye'yi köşeye sıkıştırmış durumdadır Bu durumda bizler Türkiyeli sosyalistler, komünistler ne yapmalıyız? Bu sürece alkış tutarak pasif destekçi mi olacağız yoksa Türk devleti ve AKP'yi Kürtlerin haklı talepleri için müzakere masasına oturması için zorlayacak mıyız?”

Panelist daha sonra bizim bu konuşmamıza cevaben Batı Kürdistan'daki kazanımını Pariz Komünü'yle bir tutmanın doğru olmadığını, Tunus ve Mısır'da yaşananlarının devrim olduğunu belirtti. Türk devletini Kürtlerin taleplerini karşılamak için masaya oturtmak meselesine dair ise ‘Biz Türk devletinin Kürtlerin haklı taleplerini karşılamasını isteriz ancak bu barış masasına oturmakla olmaz. Bu sorun, bir devrimle çözülebilir’ dedi.

Esenyurt'tan Komünistler

Halkevleri paneli

30 Ağustos tarihinde Esenyurt'ta bulunan

Halkevleri'nde sendika.org editörü Ali Ergin Demirhan'ın konuşmacı olarak katılacağı bir panel gerçekleşeceğini öğrendik. Beş kişi olarak bu panele katıldık. Saat 19:00'dan 21:00'e kadar süren panele toplam 25 kişi katılım gösterdi.

Panelist Ali Ergin Demirhan Suriye'deki gelişmelere geçmeden önce Tunus'ta ve Mısır'da başlayan gelişmeleri değerlendirdi ve şunları ifade etti:

"Hiçbir halk ayaklanması emperyalist müdahalelerle ortaya çıkmaz ancak emperyalistlerin müdahale etmediği ya da müdahale etmek istemediği hiçbir yer yoktur. Bugün Arap Baharı'nın artçı sarsıntıları diyebileceğimiz Suriye'de yaşanan iç savaş Tayyip Erdoğan'ın dediği gibi sadece Suriye'nin değil, bizim de bir iç sorununuz haline gelmiştir. Neden? Birincisi, Suriye'nin Türkiye'nin 900 km.lik sınır komşusu olmasıyla ilgilidir. İkincisi, Kürt meselesi yüzündendir. Üçüncüsü de mezhep meselesine ilişkindir.

AKP iktidarı 'komşularla sıfır problem' anlayışından tüm komşularıyla problemlili hale gelmiştir. AKP hükümeti bütün Suriye'deki mezhep farklılığını Türkiye'de de kaşıyarak gerici temelde bir Alevi-Sünni çatıması yaratmaya çalışmaktadır. Aynı zamanda Kürt düşmanlığı temelinde bir Türk-Kürt savaşı istemektedir. AKP ve Erdoğan'ın mantığı basittir. ‘Bu topraklarda Aleviler de Kürtler de azınlıktırlar. Sünniler ve Türkler ise çoğunluktadır. Öyleyse ben bu azınlığı çoğunluğa kırdırırım’ diyor. Bizim Antakya'da gözlemlediklerimiz bu yöndedir. AKP orada İslamcı şeriatçı militanları besleyip eğiterek Suriye'de Esad rejimine karşı savaşmaları için destekliyor ve bu güçler Antakya halkı için ciddi bir tehdit oluşturuyorlar. Orada yaptığımız eylem bu soruna dikkat çekmiştir.

Suriye Kürtleri Esad rejimiyle savaşmayarak ve dış müdahaleye destek olmayarak kendi bölgelerinde tutunmaya çalışıyorlar ama bu bütün Kürtlerin bağımsız bir devlete doğru gideceği anlamına gelmez. Kürtlerin çoğunluğu Türkiye'de yaşıyor; bu da ayrı bir devlet kurmalarını zorlaştıran bir durumdur.”

Demirhan, son olarak gerici bir mezhep çatışmasına ve etnik bir iç savaşa geçit vermemek için AKP'ye karşı mücadele etmek gerektiğini ifade etti.

Etkinlik bitmeden önce KÖZ adına söz olarak görüşlerimizi derli toplu ifade ettik. Konuşmada şunları belirttik:

“İşçiler ve emekçiler zaman zaman iktidarlara karşı ayaklanıp bu düzeni sarsan eylemler yapsalar bile önceden var olan komünist bir önderlik yoksa bu ayaklanmalar nihayetinde düzenin sınırlarına çarparak emperyalist güç ilişkilerine göre dizayn edilirler. Arap Baharı'nda da bunu gördük. Bu açıdan dünya işçi sınıfı ve emekçilerin en yakıcı ihtiyacı, doğru temellerde yaratılması gereken komünist bir enternasyonaldir elbette. Her ülkenin komünistleri kendi yaşadıkları topraklardaki önderlik boşluğundan sorumludurlar.

Suriye'da yaşanan gelişmelere ve Batı Kürdistan'da olup bitenlere baktığımız zaman Türkiye burada ciddi biçimde sıkışmış durumdadır. Hem Suriye ile olan sıkıntılar hem Batı Kürdistanlıların özgürleşme yönünde attıkları adımlar hem de bu gelişmelerin Türkiye'deki güçlere güç ve moral vermesi yüzünden sıkışmış durumdadır. Bu sebeplerdir ki Erdoğan kıdem tazminatı konusunda ‘Bizim gündemimizde böyle bir şey yoktur. İşçi ve işveren tarafı bu konuda anlaşsın, taraf olmayız’ diyor. Aynı zamanda ‘Dozer Yasa’ diye de bilinen kensel dönüşüm yasası meclisten geçtiği halde ve mevsim yıkımlar için uygun olmasına rağmen hükümet bu yönde adım atmaktan imtina etmiş durumdadır.

AKP metropollerdeki emekçileri de karşısına alan yeni bir cephe açmaktan kaçınmaktadır. Bu geri adımlar, aynı zamanda işçilerin ve emekçilerin bir kısmına verilen bir rüşvet ve sus payıdır. Oysa tüm devrim ve demokrasi güçleri bu alandaki güçlerini tahkim ederek ve daha da ileri çıkarak kaybettiklerinin mücadelesini vermelidir çünkü bugün böyle bir fırsat vardır.”

Panel, konuşmacının 1 Eylül Mitingi'ne çağrısıyla sona erdi.

Yaşasın Eylemli Sınıf Dayanışması

Esenyurt'tan Komünistler

‘Orta Doğu ve Savaş’ broşürümüz çıktı

Orta Doğu ve Savaş isimli, KÖZ'ün savaşa ve Irak Savaşı'na yönelik tutumunun aktarıldığı eski yazılar ile Batı Kürdistan'daki gelişmelere dair yazılmış bir yazımızın bulunduğu broşürümüz çıktı. Kitaba ulaşmak için büromuzdan veya kozonline@gmail.com email adresimizden bize ulaşabilirsiniz. Kitap siparişi için yurtiçinden gelen talepler, bedeli herhangi bir yolla yayınevine ulaştırıldığı takdirde perakende satış fiyatı üzerinden –nakliye posta masrafı- alınmadan ulaştırılır. Cezaevinden gelen talepler bedelsiz karşılanır.

ORTA DOĞU VE SAVAŞ

Kasım 2012

Maltepe HDK'den İsrail'in saldırılarına karşı eylem

HDK Maltepe bileşenleri, İsrail'in 8 günde 150'den fazla Filistinli'yi öldürmesi üzerine bir yürüyüş gerçekleştirdi. 23 Kasım akşamı HDK'nın çağrısıyla biraraya gelen emekçiler, Maltepe Bölge Hastanesi önünde toplandılar. Buradan sloganlar eşliğinde yolu traği kapatarak Maltepe Meydanı'na kadar yürüdüler. Yürüyüş boyunca şu sloganlar atıldı: 'Katil ABD, işbirlikçi AKP', 'Siyonist İsrail Filistin'den defol', 'Filistin halkı yalnız değildir', 'Suriye halkı yalnız değildir'

Daha sonra meydana HDK adına açıklamayı Zabıt Vurdu yaptı. Açıklamada kısaca şunlar ifade edildi:

"Suriye'deki iç savaşı Kürt topraklarına taşıyan Türkiye destekli Hür Suriye Ordusu çeteleri Serekaniye'ye yönelik saldırılarını sürdürüyor. Irak Hükümeti de Federe Kürdistan'la savaşın eşiğine geldi. Türkiye ise bölgesel savaşa yol açacak gelişmelere canak tutuyor. Ülke topraklarını NATO toprakları ilan eden hükümet patriot füzelерini sınıra yerleştirerek yabancı askerlerin topraklarımıza girmesine onay veriyor. Hükümet savaş kışkırtıcısı politikalarına derhal son vermelidir.

Her İsrail saldırısında olduğu gibi Türk hükümeti delikanlı ağzıyla İsrail'i sözde uyarıyor. Oysa tüm dünya halkları Türkiye ve İsrail arasındaki askeri ve ekonomik anlaşmaların varlığından haberdar" şeklinde konuştu.

Timsah gözyaşları kimseyi aldatmamalıdır. Türkiye işçi ve emekçilerine düşen görev, diğer halklarla birleşerek emperyalistlerin Ortadoğu'dan defolup gitmesini sağlamak. İşbirlikçilerini tarihin çöplüğüne atmak.

Türkiye, İsrail'i kollatan büyüten bir savaş makinası olan NATO'dan çıkmalıdır. İsrail ile olan bütün anlaşmalar iptal edilmelidir.

ABD Ortadoğu'dan Defol!

Kahrolsun İsrail Siyonizmi!

Yaşasın Halkların Kardeşliği!

Halkların Demokratik Kongresi Maltepe Meclisi"

Pusulasız Şaşırmayan Komünistler

Kentsel dönüşüme karşı mücadele devam ediyor

Kentsel dönüşüm yasının uygulanmaya başlamasıyla birlikte bir süredir Halkların Demokratik Kongresi bu konuda çalışma yürütüyordu. Bu kapsamda Kartal Eğitim-Sen'de HDK 1. Bölge'nin düzenlediği ve farklı mahallelerden gelen 25 kişinin katıldığı kentsel dönüşüm çalıştayına katıldı.

Halkların Demokratik Kongresi Ekoloji ve Çevre Komisyonu'ndan avukat Ziya Çelik'in yönettiği toplantı ilk sözü Ümraniye Kazım Karabekir Mahallesi'nden Gençlik ve Kadın Evi sorumlusu Nazlı Baybars aldı. Baybars, bugüne kadar 5 bin bildiri dağıtıklarını, 2 bin kişinin katıldığı bir yürüyüş düzenlediklerini söyleyerek AKP'ye oy verenlerin çoğunun evlerinin değerinin üstünde kendilerine satılacağına inanmadıklarını, yatırılması gereken 2 milyar çoğu kişinin yatıramadığı ekledi. Aynı mahalleden başka bir arkadaş ise mahallenin rayiç bedelinin ancak %30'unun ödediğini, 8 bin kişinin belediyeden aldığı yardımla geçindiğini, 2 bin kiracının durumunun ne olacağının belirsiz olduğunu, bu rayiç bedeline karşı tepkinin nasıl örgütleneceğinin konuşulması gerektiğini söyledi.

Kartal Belediyesi'nden Meclis üyesi İbrahim Doğan ise şunu belirtti:

"Odalarda bu konuda çalışma yapmış uzmanların bu toplantılara katılmaları önemli. 2B yasasıyla bir çevre katliamı yaşandı. Belgrad Ormanı katledildi. 'Tarım arazisi yapacağız' dediler. Amaç belli burada. Yakında binaları dikerler. Kentsel dönüşüm, afet yasası bunlar bizim için tam bir felaket. CHP 'kimse yerinden edilmeyecek' dedi ama Çavuşoğlu'nda bu böyle olmadı. Oraya bir ticaret merkezi yapılacak. Sulukule, Tarlabası örnekleri önümüzde duruyor. CHP,seçimden önce kentsel dönüşüme karşı olduğunu söyledi ama seçimden sonra balıklama atladı bu işe. Kadir Topbaş 'bu iki kelimeyi (kentsel dönüşüm) ağzıma almayacağım' dedi. Sonuç ortada. Ben partilerin pratiklerine bakırım - söylediklerine değil. Zaten yaptıkları da ortada."

Hürriyet Mahallesi Güzelleştirme ve Koruma Derneği'nden Niyazi Şahin ise şunları ifade etti:

"İstanbul'da 23 bölgede birden çalışma başlattık. Federasyonlaşmayı önümüze koyduk. Taraf

HDK 1. Bölge Kentsel Dönüşüm Çalıştayı

olduğumuz siyasi partiler bu konuda tarafsız davrandılar. 2011'de Dernekler Platformu'nda bir konuşma yapmıştım. Bugün de o konuşmanın arkasındayım. CHP verdiği sözlerin arkasında durmamıştır. Bu proje bir rant projesidir ve herkesin de böyle algıladığını düşünüyorum."

Ataşehir Mahallesi'nden Nuri Gündoğdu ise şöyle konuştu:

"Kentsel dönüşüm bir afet yasası olarak çıkarıldı. Ancak halkın örgütlenme ayağı çok zayıf. Öncelikle mahalle meclisleri örgütlemek gerekiyor. AKP'nin aymazlığını geriletmenin yolu buradan geçiyor. Ataşehir ve Ümraniye'nin bir bölümünü iş merkezi yapmak istiyorlar. Giderek manevra alanımızı darltmak istiyorlar. O yüzden elimizi çabuk tutmalıyız. Birbirine yakın yerlerin birlikte mücadele etmesi sağlanmalı. İstanbul genelinde büyük kitlesel gösteriler düzenlemek ve mahalle meclisleri oluşturmak gerekiyor."

Gülsuyu Anadolu'da Yaşam Kooperatifi'nden Niyazi Armutlu ise şunları ifade etti:

"Son konuşan arkadaşın örgütlenme konusunda söylediklerine katılıyorum. Maltepe sahilinde süren dolgu çalışmasına karşı Pazar günü bir yürüyüş olacak. Bunun duyurusunu da yapmış olalım. Ancak Maltepe Belediyesi bu dolgu çalışmasına karşı çıkarken öte yandan Başbüyük ormanlarını katlediyor. Demek ki sorun başka. Şimdi bu toplantıya katılan meclis üyeleri -bir kişi hariç- hepsi kentsel dönüşüme evet oyu verenler, buraya da yüzleri kızarmadan gelebiliyorlar.Biz Gülsuyu'nda bu konuyla ilgili toplantılar yapıyoruz ama hep belli yörelerden emekçiler katılıyor. Nedenini sorduğumuzda 'gelmiyorlar' deniyor. Ama şunu düşünmek gerekir. Siz CHP meclis üyelerini çağırırsanız onlar da gelmezler toplantılara. CHP'yi çağırırsanız AKP'den de meclis üyelerini çağırmanız gerekir."

Başbüyük Mahallesi'nden Adem isimli biri ise şunları belirtti:

1 Mayıs Mahallesi'nde yıkımlara karşı dernekleşme

Daha öncesinde de 1 Mayıs Mahallesi'nde yıkımlara ilişkin gelişmeleri KÖZ'ün sayfalarında aktarmıştık. Mahallenin Ümraniye'ye bağlı iki parçasında -Site ve Esenevler mahallelerinde- imar planlarının çıktığını, bu duruma ilişkin mahallelinin toplantılar yaptığını; bu toplantılarda dernek kurma fikrinin ortaya çıktığını belirtmiştik. Toplantıların devam etmesi sonucunda dernek fikri iyice olgunlaştıktan sonra dernek kurma kararının alınacağı bir toplantı daha gerçekleşti. Bu toplantıya mahallenin muhtarı, HDK, DHF ve KÖZ katıldı. Derneğin şu anda iki yüzden fazla üyesi var, davaların açılma süreci ile ilgileniyor ve mahalleliye derneğin duyurusunu yapıyor. Ayrıca bu ay sonunda da bir açılış yapılacak.

Dernek kurulmadan önce siyasetlere bir toplantı çağrısı yaptık. Burada devrimcilerin yıkımlara karşı çalışmalarda daha aktif olmaları ve yön vermeleri gerektiği konuşuldu. Bu toplantıda yıkımlara karşı bir derneğin kurulmasını sağlamak gerektiğini söyledik. Bu fikri DHF, Partizan, SODAP ve ESP destekledi. Daha sonrasında ise bu siyasetlerden bir toplantı çağrısı aldık. Toplantıya dahil olduk. Toplantıya bizim dışımızda HDK (Partizan, SODAP, ESP, EMEP) ve DHF katıldı. Toplantıda derneğin pozisyonu konuşuldu ve katılımın azlığı nedeni ile bu derneğin meşru olmadığından bahsedildi. 'Bu mahalle, mahalle komiteleri oluşturularak kurulmuştur. Gene öyle bir çalışma yürütülmelidir' diye konuşuldu. Ayrıca, bu derneğin çoğunluğunun CHPli olduğu vurgulandı.

Bütün bunlara karşı şunları ifade ettik: "Evet, toplantıya katılım yüksek olsaydı iyi olurdu fakat bu olmadı. 'Bu açığı derneğin çalışmalarıyla kapatırız' dedik. 'Mahalleliyi örgütleyeceğiz' diyorsunuz; dernek, örgütlenebilecek en iyi yerlerden bir tanesi. Tüzel kişiliği var, mahallelinin gelebileceği bir yer. 77'deki dönemle bu dönem aynı değil. O dönem devrimciler kitlelere çok rahat yön verebiliyorlardı. Şimdi ise geri çekilme

dönemindeyiz. Biz böyle bir dernekle emekçilere adres göstermiş oluyoruz. Eğer biz o derneğe girmezsek, müdahale etmezsek dernek amacına ulaşamayacaktır."

Konuşmamızda siyasetleri bu derneği sahiplenmeye çağırdık. Onlar ise 'derneği gözlemleyecekleri'ni söylediler. Diğer toplantılarda ise bir platform önerisinde bulundular. Biz ise eğer bu platform derneğe alternatif işler yapmayacaksa içinde yer alacağımızı ifade ettik. Sonuç olarak da platform kurulmuş oldu. Bu platformda HDK, DHF ve KÖZ bulunuyor.

Platform bu güne kadar bir panel gerçekleştirdi. Yapılan bu panele yıkımlar karşıtı dernek de katıldı. Derneğin söz almasının ardından platform adına bir kişi söz aldı ve derneğe karşı olduklarını, mahalle komiteleri oluşturmak gerektiğini söyledi. Biz ise bu tutumu eleştirdik. 'Bu platformun böyle bir karar yokken nasıl bu şekilde konuşulabilir?' diye sorduk.

Bir yerde örgütlü durmaya çalışan birilerine karşı, bir derneğe karşı böyle bir tavır almak, orayı desteklemek yerine oradan kopuk ve ayrı çalışmalar yapmaya çalışmak, rekabetçi bir tavırla hareket etmeye çalışmak; '77 ruhuyla bu mahalleyi koruyacağız' söylemleriyle gelişmektedir. 77'de devrimciler 'kitleler yanlısı yapıyor' bahanesiyle kitlelere sırt çevirmiyordu. Nerede bir örgütlenme varsa oraya dahil olup orayı değiştirip dönüştürmeye çalışıyorlardı. 1 Mayıs Mahallesi'ndeki siyasetlerin yapmış oldukları ise bunun tersi bir tutumdur. Sorumluluk alıp oraya müdahale etmek yerine alternatif çalışmalar yapmaya çalışmaları, bunu göstermektedir.

Kurtuluş Yok Tek Başına ya Hep Beraber ya Hiçbirimiz

İstanbul'dan Komünistler

"Biz bu sorunları 2004'ten beri konuşuyoruz. Kentsel dönüşüm dendiğinde sadece binaları anlamamak gerekir.Yaşamı savunmalıyız. Öncelikle hukuk büroları kurulmalı, bilgilendirme yapılmalı. Sonuçta tüm bu planlar bizi mahalleden atmak için yapılıyor."

HDK 1. Bölge Yürütmesi'nden Mehmet Demir ise şöyle konuştu:

"İktidar şu anda para dağıtıyor. Umud dağıtıyor. Fikirtepe'de bir kişinin 100 metrekare arsası 1.5 trilyon olmuş. Hayatı boyunca düşünemeyeceği bir para. Biz gidip orada 'kentsel dönüşüme karşıyız' desek belki de bizi kovalarlar. Mahallelerde yaşayanları gönderip zenginlere alan açmaya çalışıyorlar. Neden ve neye karşı olduğumuzu anlatan broşürler basıp dağıtmalıyız."

Halkevleri'nden Erdoğan isimli bir arkadaş da şunları belirtti:

"Mücadele yöntemlerine dair bir şeyler söylemek istiyorum. Mesela Dikmen Vadisi'nde sadece tapusu olmayan kaldı ve her yöreden insan birlikte mücadele ediyor. Yenişehir'de de CHPli belediye kentsel dönüşüm yapmak istiyor. Barınma hakkı temelinde mücadele yürütülüyor. Gülsuyu'nun dönüşmesini istiyoruz ama insanca barınma koşulları sağlanarak bunun yapılmasını istiyoruz. Bu toplantıların genişletilerek halk toplantılarına dönüştürülmesi gerekir. Fikirtepe'de önce bürolar kurarak halkı ikna etmeye çalıştılar. Biz bu büroların kurulmasını engelleyebilir ya da çalıştırmayabilir ya da teşhir edebiliriz."

Gülsuyu Gülen su Yaşam ve Dayanışma Merkezi'nden (GÜLDAM) İbrahim Bilgili ise şöyle konuştu:

"Kazım Karabekir Mahallesi'nde yaşanan durumu bizde 2004'te yaşadık. Van depreminden sonra ücretsiz evler verileceği söylendi ama ama sonradan hepsine 'ev sahibi olmak istiyorsanız 70 milyar ödeyeceksiniz' dendi. Vanlı depremedelere ücretsiz ev vermeyen devlet İstanbul'da yaşayan halka neden versin? Biz afet

1 Mayıs Mahallesi'nde kentsel dönüşüm paneli

1 Mayıs Mahallesi'nde Site ve Esenevler Mahalleleri Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği, mahalle halkını bilgilendirmek için bir panel düzenlendi. Panelde açılmış olan davalar hakkında dernek üyeleri ve mahalle halkı bilgilendirildi ve kentsel dönüşümün diğer iller ile İstanbul'un diğer mahallelerinde nasıl gerçekleştiği aktarıldı.

Panelde derneğin avukatı, dernek başkanı, Mimarlar Odası'ndan bir konuşmacı, Kent Hareketleri'nden iki kişi, HDK ve Mayısta Yaşam Kooperatifi konuşmalar yaptılar. Panele yaklaşık 150 kişi katıldı. Panelin çalışmasında da derneğe destek sunduk. Mahallede sesli duyurunun yapılmasına destek verdik ve Kent Hareketleri'nden konuşmacıların katılımı yönünde toplantıda öneride bulunduk ve bu öneri kabul edildi.

Panelde ilk sözü dernek başkanı aldı ve konuşmasında dernekle birlikte durmanın öneminden, 1 Mayıs Mahallesi'nin nasıl kurulduğundan bahsetti. Bizim de bugün bu kuruluşa yakışır bir şekilde örgütlü durmamız gerektiğini vurguladı. Başkanın ardından Kent Hareketleri'nden bir konuşmacı söz alıp bugün kentsel dönüşümün sermaye için yapıldığını, müteahhitleri zengin etmek için uğraştıklarını, bunu yaparken de fakirden alıp zengine verdiklerini söyledi. Bugün kentsel dönüşüm bahanesiyle bizleri şehir dışına sürme planlarının yapıldığını belirtti.

Mimarlar Odası'ndan konuşmacı ise konuşmasında şunları ifade etti: "Depreme karşı kentsel dönüşümün yapıldığını söylüyor. Oysa ki Samsun'daki TOKİ konutlarının halini görüyoruz, Ayazma halkına verilen TOKİ konutlarının döküldüğünü de görüyoruz. Biz kentsel dönüşme karşı değiliz, bizler de iyi evlerde oturarak kaliteli yaşam sürmek istiyoruz. Kentsel dönüşüm yapılıns ama kimse yerinden olmasın, yerinde dönüşüm gerçekleşsin. Eğer gerçekten depreme karşı bir kentsel dönüşüm yapılsaydı hiç kimse yerinden

yasasının çıkmasıyla çok şey kaybettik. Sadece evlerimize değil, yaşam alanlarımıza sahip çıkmalıyız. Afet yasasına göre kimsenin evi garanti altında değil. Rüyalarda görseler ertesi gün risk alanı ilan ederler yaşadığımız yeri. Birlik olmak zorundayız."

Son olarak BDP ilçe yöneticisi Kadir Korkmaz şunları dedi:

"Kentsel dönüşüm, 19. yüzyıldan beri uygulan bir yöntem olarak bugüne kadar iki ayak üzerinde, yani soylulaştırma ve rantılaştırma üzerinde yürütüldü. Kiler Holding'in yaptığı gökdelen bu yasanın çıkmasıyla birlikte 30 kat değerlendirildi."

Daha sonra toplantıyı yöneten arkadaş 'bu konuda CHP'nin düşüncesi nedir?' diye sorarak sözü CHP ilçe başkanına verdi. İlçe başkanı burada yapılan eleştirilerin %80'ine katıldığını söyleyerek Gülsuyu'nda bu konuda bir toplantı yapmak için gittiklerinde bir grubun toplantıya saldırı mahiyetinde bir girişimde bulunduğunu söyledi. Bu sırada Gülsuyu Güzelleştirme Derneği'nden bir arkadaş araya girerek buraya CHP'nin propagandasını dinlemek için gelmediklerini, Gülsuyu'nun örgütlü bir mahalle olduğunu, oraya gelenlerin de ona göre gelmesi gerektiğini söyledi. Bu arada başka arkadaşlar da eleştirilerini yüksek sesle dile getirdiler. Toplantıyı yöneten arkadaşların ısrarına rağmen ilçe başkanı konuşmasını yarıda kesti. Olumlu başlayan toplantı CHP'nin altı meclis üyesinin de konuşmasıyla yerine gerginliğe bırakmıştı zaten. Kapanış konuşmasında 'Bildığınız gibi CHP içinde sola yakın bir kesim var. O yüzden bu toplantıya davet ettik' denmesi herşeyi açıklar nitelikteydi. HDK içinde çalışma yürüten Anadolu'da Yaşam Kooperatifi'nden arkadaş ise HDK'nın böyle bir düşüncesi olmadığını, arkadaşın kişisel görüşleri olduğunu söyledi. Daha sonra başka partilerden de konuşmacıların çağnldığını, burada partilerle birlikte ne yapabilirizi tartışmak istediklerini belirtildi.

Farklı beklentilerle katıldığımız toplantı, farklı mahallelerden çalışma yürüten emekçilerin deneyimlerinin aktarıldığı ve ortak bir mücadelenin olanaklarının açığa çıkarılması bakımından önemli bir işleve sahip olabileceken liberal kaynaşmalara kurban edildi.

Pusulasını Şaşırmayan Komünistler

yurdundan edilmezdi. Dünyada bunun örnekleri var."

Arkadından HDK söz aldı. HDK yapılan bütün saldırılara örgütlü ve eylemli yanıt vermek gerektiğini vurgulayarak mahallenin kuruluşundan bahsetti. "Bugün bu dernek örgütlülüğün bir kalesidir. Bu derneğe sahip çıkıp mücadeleyi bu dernekte sürdürmek gerekir" diye belirtti. HDK olarak kentsel dönüşüm çalıştayı yaptıklarını, bu tip çalışmaların önemli ve anlamlı olduğunu ifade ederek sözlerini bitirdi.

Arkasından Kent Hareketleri'nden bir kişi daha söz aldı ve Kent Hareketleri'ni anlattı. Kentsel dönüşümün bir yalan olduğunu, işçileri-emekçileri sömürmenin bir diğer yolu olduğunu bildirdi. Bunun için birlikte durup örgütlenmek gerektiğini ifade etti.

Ardından ise Mayısta Yaşam söz aldı ve Mayısta Yaşam'ın eğitim dayanışması ördüğünü, bugün bu derneğin de farklı bir alanda dayanışmayı ördüğünü söyledi: "Derneğin kurulmasından önceki süreçte beri birlikteyiz ve çalışmalarımıza birlikte destek sunuyoruz. Derneğin kurulmuş olması önemli bir kazanımdır, bu kazanım hepimizin kazanımıdır. Sistem 'ne kadar bireysel olursanız kazanırsınız' dese de bu bir yalandır. Biz birlikte durursak kazanırız. Birlikte duralım ve bu dernekte örgütlenelim, bireysel hareket etmeyelim, bu dernekte birlikte mücadele edelim".

Mayısta Yaşam'ın konuşmasının ardından Kent Hareketleri'nden Çiğdem Şahin tekrar söz alıp Mayısta Yaşam'ın sözlerinin önemli olduğunu vurguladı ve 'Kesinlikle bireysel hareket etmeyin, anlaşma yapmayın' diye önerdi. Daha sonra ise Fener-Balat-Ayvansaray Derneği'nin deneyimlerinden bahsetti. Konuşmaların ardından panel sonlandırıldı.

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Mahallelerde dayanışma festivallerle büyüyor

1 Mayıs Mahallesi 10. Kuruluş Festivali

2 Eylül 1977'de devletin bütün saldırılarına rağmen devrimcilerin öncülüğünde emekçilerin büyük bir dayanışması ve mücadelesi sonucunda kurulan 1 Mayıs Mahallesi'nde 10 yıldır kuruluş festivali örgütleniyor. Bu festivalin örgütlenmesine mahalledeki kitle örgütleri ve siyasetler katılıyor.

Bu yılki festivalin örgütlenmesinde bir muğlaklık vardı. Her kurum ve siyaset kendi içinde 'bu festival ne olacak?' diye konuşsa da kimse bir çağrı yapmadı. Biz de HDK, DHF ve KöZ'ün oluşturduğu Yıkımlar Karşıtı Mücadele Platformu'nun toplantılarında festivali gündem ettik. Nihayetinde festivalin çağrısı geç olsa da yapıldı. Festival çağrısı yapıldıktan sonra mahallede kurulan yıkımlar karşıtı Site ve Esenevler Mahalleleri Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği'ni festivalin örgütlenmesine katılmaları için davet ettik.

Her yıl Eylül ayı başında yapılan festivalin örgütlenmesine son 1 ay kala başlandı. Örgütleyici kurumlar ve siyasetler şunlar oldu: Site ve Esenevler Mahalleleri Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği, Mayıs Yaşam Kooperatifi, 2 Eylül Derneği, Dersimliler Derneği, KöZ, HDK, DHF, TKP. Her sene festivalin örgütlenmesine katılan Pir Sultan Abdal Kültür Derneği bu sene bir takım irtibatsızlıklardan kaynaklı festivalin örgütlenmesinde yer alamadı. Ayrıca Halk Cephesi de bu yılki festivalin örgütlenmesinde yer almadı.

3 gün süren festival 31 Ağustos, 1-2 Eylül tarihlerinde gerçekleşti. Festivalde AKP'nin ekonomik politikaları ve halkların mücadeleleri hakkında bir forum, kentsel dönüşüm konulu bir panel, Ortadoğu'daki siyasi gündem üzerine bir panel gerçekleştirildi. Festival alanında ise resim sergisi yapıldı ve yıkımlar gündemli bir duvar gazetesi asıldı.

Festivalde örgütleyici olmayan birçok kurum standını açtı. Paneller dışında üç boyunca konserler de gerçekleşti. Katılımın geçen seneye göre daha az olduğu göze çarpan bir durumdu. İçinde çalışma yürüttüğümüz Mayıs Yaşam Kooperatifi de festival alanında standını açtı ve kendini tanıtmak için ilanlarını dağıtıp sohbetler gerçekleştirdi. Aynı şekilde Site ve Esenevler Mahalleleri Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği de hem bildiri dağıttı hem de gelenlere tanıtıcı sohbetler gerçekleştirmiş oldu.

Bu seneki festival geçen senelere göre apolitik bir havada geçti. Yıkımların ve Suriye'deki gelişmelerin bu kadar gündemde olduğu bir dönemden geçerken bu kadar apolitik bir festival, fırsatı değerlendirmedikimiz anlamına gelmektedir.

Festival sonrası yapılan değerlendirme toplantısında festivalin apolitik geçtiği konusunda diğer kurumlarla hemfikir olduğumuzu gördük. Toplantıda KöZ olarak şöyle bir değerlendirme yaptık :“Gündemin bu kadar yoğun olduğu bir süreçten geçerken böyle apolitik bir festival örgütlemiş olmak buranın hatasıdır. Bu hatayı bir dahaki festivalde yapmamak gerekir. Bu hataya düşmemek için ise sahneyi daha iyi kullanmalı, bu mahallede bulunan kurum ve siyasetleri panellerde konuşmacı olmalarını engellemeliyiz. Ayrıca kurumların ve siyasetlerin festival alanında bildirilerini ilanlarını dağıtmalarını engellemeliyiz” (Festival toplantılarında yapılacak olan panellerde ve forumlarda mahalledeki kurumların konuşmacı olmamaları konusu tartışılmış ve böyle bir karar çıkmıştı). Diğer kurumlar ise festivalin apolitik bir festival olduğuna katıldıklarını belirseler de bunu engellemek için neler yapmak gerektiği konusunda herhangi bir öneride ve platformun hatalarına dair bir eleştiride bulunmadılar. Dersimliler Derneği ise festivale kitle örgütlerinin yeterince katılmadığını, kitle örgütlerinin katılımının sonraki senelerde güçlenmesi gerektiğini belirtti.

Kurtuluş Yok Tek Başına ya Hep Beraber ya Hiçbirimiz

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

HDK Lüleburgaz Meclisi'nin toplantısı

HDK Lüleburgaz Meclisi 14 Ekim Pazar günü Teksif İşçi Lokali Toplantı Salonu'nda bir toplantı gerçekleştirdi. Toplantıya 27 kişi katıldı. İl delegesi bir arkadaşın yönettiği meclis toplantısı yürütme kurulunun aldığı kararların katılımcılara aktarılmasıyla başladı. Bu kararlar arasında kuşkusuz en önemli olanı HDK'nin partileşme sürecine girdiği ve önümüzdeki üç seçim döneminde, yani yerel seçimler, genel seçimler ve cumhurbaşkanlığı seçiminde yer alacağı konusu oldu.

HDK'nin her türlü muhalefet akımının, emekçi ve işçi hareketinin, çevrecilerin, Kürtlerin ve alevilerin, öğrencilerin vb. kesimlerin sorunlarına sahip çıkacağına altı çizildi. Devlet iktidarı tarafından şu ya da bu şekilde ötekileştirilen veya yok sayılan kesimlerin, tekleştirilen, zamlar altında ve anti-demokratik baskı koşullarında yaşamaya mahkûm edilen tüm kesimlerin içinde olduğu bir parti olarak kurulduğu ilan edildi. Bu partinin adının Halkların Demokratik Partisi olduğu belirtildi.

Kurulan partinin kongresinin Kasım ayı içinde yapılacak Halkların

ilk eş başkanların da Fatma Gök ve Yavuz Önen olduğu ifade edildi. Vurguyla bu partinin bir seçim partisi olduğu, bunun yanı sıra Halkların Demokratik Kongresi'nin yaşamına ve işlevine devam edeceği açıklandı. HDK'nin esas olarak meclis örgütlenmesini esas alacağı açıklandı.

Lüleburgaz HDK toplantısına HDK'yi oluşturan ve ilçede varlığı olan EMEP ve BDP'nin yanı sıra içinde çalıştığımız Anadolu'da Yaşam Tüketim Kooperatifi İrtibat Bürosu da katıldı.

Toplantıda EDP'den üç kişi, BDP'den üç kişinin olduğu ve EMEPlilerin çoğunluğu oluşturduğu bir topluluk vardı. Seçim dönemine hazırlanmak gerektiği, bunun için propaganda guruplarının oluşturulması gerektiği ve bu amaçla her kesime gidilmesinin önemli olduğu vurgulandı. Kanaat önderleriyle, doğal önderlik vasıflarını haiz insanlarla buluşup partinin oluşumunun anlatılması ve buraya daha fazla sayıda insanı katmak gerektiği vurgulandı.

Yerelliğimizde bu partinin işleyebilmesi için HDK'yi oluşturan

4. Geleneksel Limontepe Festivali

4. Geleneksel Limontepe Festivali, “Limontepe ‘ucube’ değil, yaşam alanı!” şiarıyla 22 Eylül Cumartesi günü gerçekleştirildi. Özgür Yaşam Eğitim ve Dayanışma Derneği, Halkların Demokratik Kongresi bileşenleri, Doğal ve Kültürel Yaşam Girişimi, Uzundere TOKİ Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği ve KöZ festival platformunda birleşerek kentsel dönüşüm karşısında örgütlü bir mücadeleyi savunmak üzere panel, tiyatro, çocuk oyunları ve konserlerden oluşan bir dizi etkinlik gerçekleştirdiler.

Festival örgütlenme süreci sadece festivale sınırlı bir birliktelik değil, uzun vadede kentsel dönüşüm karşısında bir mücadele hattı oluşturmaya yönelik bir adım olarak değerlendirildi. Festivalden 10 gün önce mahallede kapı kapı dolaşarak el ilanları dağıtıldı, pazar yerinde kentsel dönüşüm konulu ajitasyon konuşmaları yapıldı.

Yıkım Değil Çözüm İstiyoruz!

Festival, Limontepe Pazar yerinde saat 12.00'de çocuk oyunları ile başladı. Hemen ardından kentsel dönüşüm forumu gerçekleştirildi. Forumda Dokuz Eylül Üniversitesi Şehir Planlama Bölümü Araştırma Görevlisi Ayşegül Altınörs, Şehir Planlayıcıları Odası Yönetim Kurulu Üyesi Nehir Yüksel, Avukat Hasan Hüseyin Evin, Doğal ve Kültürel Çevre Girişimi Sözcüsü ve Şehir Plancısı Tuncay Karaçorlu konuşmacı olarak yer aldılar. Konuşmacıların yanı sıra Kuruçeşme, Narlıdere, Onur Mahallesi, Kadifekale/Uzundere, Cennetçeşme, Aktepe mahallelerinden gelen temsilciler de deneyimlerini ve sorunlarını paylaştılar. Ayşegül Altınörs ve Nehir Yüksel günümüzdeki şehircilik anlayışları ve kentsel dönüşüm modelleri hakkında bilgi verdiler. Mahalleli söz alarak kendi somut sorunlarını gündem etti. Evlerinin yıkılmasından kaygılan Limontepeli kadınlar somut çözüm istediler. Karabağlar Belediyesi Meclis Üyesi Yaşar Geylani de söz alarak, “Bu semtler göç sonucu oluşmuş bölgeler. Kimse göç edip geldiği için mağdur edilemez. Mahalleli örgütlenirse bir arada durursa bir güç olabilir. Ancak o zaman mağdur olmaz.” dedi. Avukat Hasan Hüseyin Evin de, yasanın hukuksal yanını ele aldı ve mahallelinin meşru direnme hakkına işaret etti. Karaçoğlu da birlik ve mücadelenin gerekliliği üzerinde durarak daha önce atılmış adımlarla bu yeni adımın birbirini pekiştirdiğinin altını çizdi.

Festival tiyatro gösterimleri, Koma Agire Zerdeşt konseri ile devam etti. Ardından Sebahat Tuncel'e destek vermek üzere HDK bir basın açıklaması gerçekleştirdi. 'Sebahat Tuncel yalnız değildir. Ferman padişahınsa, Sebahat Tuncel halkın vekilidir' pankartıyla Sebahat Tuncel'e verilen 8 yıl, 9 ay hapis cezasını protesto ettiler. Açıklamada 'Sebahat Tuncel'i cezaevine kapatarak Kürt sorununda bir çözüm sağlayacağına inanan anlayışlara sesleniyoruz: On binlerce tutuklu, hükümlü, baskı ve zulüm bu sorunda sizin istediğiniz sonuçları dün üretmedi, yarın da üretmeyecek. Gelin insanca ve eşit koşullarda yaşamak isteyenlerin uzattığı eli tutun' denildi.

Çok sayıda devrimci, demokrat kurumun katıldığı festivalde ayrıca Alinteri, BDSP, DHF, Devrimci Hasreket, TKP 1920, Kaldıraç, KöZ'ün örgütlediği 6 Ekim'deki basın açıklamasına çağrı bildirileri dağıtıldı.

Festival Alaadin Us ve Cevdet Bağca konserleri ile son buldu.

İzmir'den Komünistler

partiler ve diğer muhalefet ekiplerinden birkaç arkadaşın kendi konularından istifa edip, kurulan partiye katılacağı da verilen bilgiler arasındaydı.

Bizim gözlemimize göre, yeni partinin duyurulması bir yana, toplantıdan elle tutulur gözle görülür somut istek ve öneriler çıkmadı. Bir yıl önceden beri faaliyet yürüten HDK toplantılarına katılan ortalama insan sayısı kadar bile kişi bu son toplantıya katılmamıştı. Bu durum HDK'nin geçen süreçte en geniş kesimlere ulaşip birleşik ve kitlesel eylemlilikleri boyutlandıran bir işlev görememiş olmasının rolü besbelli belirleyici idi. Bunun yanı sıra pek çok yerde sık sık görülen rekabetçi ve köşe kapmacı anlayışın dayanışmacı anlayışın önünde olması da etkenler arasındadır. Bu son meclis toplantısında EMEP ve BDP arasındaki (yer yer geçen 1 Mayıs eylemindeki ve KöZ'e de yansıyan sorunla da dolaylı olarak ilgili olan) tartışma da bir kez daha rekabetin dayanışmaya galip geldiğinin gözle görülür bir yansıması oldu. Bereket bu tartışmanın uzaması toplantıyı yöneten arkadaşın toplantıyı bitirdiğini açıklayan uyarısıyla önlendi ve toplantı böylece sona erdi.

Lüleburgaz'dan Komünistler

KöZ'ün Sözü Açlık grevcilerinin başlattığı mücadele Sokaklarda, alanlarda tamamlanmalıdır

Geride bıraktığımız döneme kongrelerini geride bırakan burjuva partileri, Cumhuriyet'in kuruluş yıldönümünün nerede nasıl kutlanacağı, 10 Kasım'ın nerede ve nasıl anılacağı ve benzeri yüzeysel konular etrafında fırtınalar koparak girmişlerdi. Bu zahiri tartışmaların ardında, tıkanan anayasa hazırlıklarının çoktan beri bilinen en hassas yönlerinden biri olan, başkanlık yahut yarı-başkanlık sisteminin taraftarlarıyla mevcut parlamenter sistemden yana olanlar arasındaki gerilimin olduğu sır değildi. Bir başka yönüyle de bu gerilimli tartışmanın ardında aslında artık son kez başbakanlık koltuğunu işgal etmekte olan Tayyip Erdoğan'ın kendine yeni bir yer hazırlama gayretlerinin yattığı geride bıraktığımız süreçte biraz daha belirgin hali geldi. Tayyip Erdoğan'ın bu telaşlı gayretinin aslında içeride ve dışarıda hızla itibar kaybetmesine eşlik ettiği de öyle.

Ama bu iki aylık döneme asıl damgasını vuran PKK ve KCK'lı siyasi tutsakların başlattığı ve giderek dışarıda da yaygınlık kazanmaya başlayan açlık grevleriydi. Nitelik açlık grevlerinin sürprizli bir biçimde sona ermesiyle bu evre kapandı ve gündemin baş köşesine ABD seçim sonuçlarıyla yakinen alakalı biçimde İsrail'in Gazze'ye yönelik kim bilir kaçınıcı saldırı hareketi, Suriye 'deki çatışmaların seyri, Patriot bataryalarının sipariş edilmesi, Irak'ta merkezi hükümetle Kürdistan federe hükümeti arasındaki gerilimin tırmanması oturdu.

Açıktır ki, şu anda siyasetin gündemini meşgul etmekte olan bu sorunlar da doğrudan ve dolaylı olarak 'Kürt sorununun çözümü' diye kodlanan sorunla ve daha somut olarak da PKK'ye dair sorunların çözüm tarzıyla yakinen ilişkilidir. Bu nedenle hem geride bıraktığımız dönemin arka planını net bir biçimde görebilmek için hem de önümüzdeki sürecin seyrini kestirebilmek için bu noktaya yoğunlaşmak gerekiyor. Bu itibarla da açlık grevlerinin seyri ve sonuçları tarzı başlı başına bir önem arz etmektedir.

Açlık Grevinin Temel Talebi Tutsakların Bireysel Hakları Değildi

Açlık grevleri esas olarak Abdullah Öcalan'ın tutsaklık koşullarının iyileştirilmesi ve somut olarak da neredeyse iki yıla yakın süredir sürmekte olan tecridin kaldırılması başta olmak üzere, Kürtçe'nin kamu alanında muhtelif kullanım koşullarının belirlenmesi ile ilgili olarak iki temel taleple başladı.

Hükümet cephesinden bu açlık grevlerine gelen yanıt baştan sona kadar aynı kaldı: "Bu talepler siyasi taleplerdir ve doğrudan doğruya açlık grevine giden mahkûm ve tutukluların cezaevi koşullarıyla ilgili talepler olmadığı için meşru değildir." Her ne kadar bu taleplerde herkesin malumu olan sorun, Abdullah Öcalan'ın tutsaklık koşullarının iyileştirilmesine ve KCK davalarıyla birlikte öne çıkan mahkemelerde Kürtçe savunma yapma hakkına ilişkin olsa da; hükümet ve borazanları açlık grevlerinin taleplerinin adeta cezaevleri ve tutukluluk koşullarıyla hiçbir ilişkisi yokmuş gibi sunmakta sonuna kadar ısrar ettiler. Onları asıl rahatsız eden konu taleplerin tutsaklık ve yargılama koşulları ile ilişkili olup olmadığından çok, açlık grevcilerinin doğrudan doğruya kendileri ilgili bir talebi öne çıkarmayıp Öcalan'ın koşullarının iyileştirilmesini vurgulamaları idi. Bu konudaki tepkinin ardında yatan asıl etken ise hükümetin ve genel olarak devletin 'Kürt sorunu'nu bireysel haklara dair bir alanda çözme ve kolektif haklar bağlamında ele almaktan mutlak surette kaçınma konusundaki 'kırmızı çizgileri' idi.

Açıktır ki, AKP hükümeti sözümona açılımlarını başlattığı zamandan itibaren ısrarla 'Kürt sorunu'nu 'Kürt kökenli TC vatandaşlarının bireysel hak ve özgürlükleri' çerçevesinde alma tutumunda ısrar etmiştir ve bu nedenle Kürtlerin adı sık sık Laz, Çerkez, Gürcü vb. kökenli TC vatandaşlarıyla birlikte anılmıştır. 'Kürt sorunu', sık sık 'Türk kökenli TC vatandaşları' ne hakka sahip ise Kürt kökenli olanların da aynı haklara sahip oldukları yahut olması gerektiği söylemiyle ele alınmıştır. Hatta öyle ki Kürtler; Ermeni, Rum veyahut Musevi TC vatandaşlarından da özenle ayrı tutulmak istenmiştir ve hala istenmektedir. Zira bu gruplar Lozan Antlaşması'ndan beri azınlık olarak belli bir statüyle tanımlanmış ve bazı

kolektif haklara sahip olmuşlardır.

Hükümetin Kabul Etmek İstemediği Şey Grevcilerin Kendileri için Bir Şey İstememeleriydi

Bu nedenle Kürt siyasi tutsakların başlattığı açlık grevleri hükümetin ve destekçilerinin tereddütsüz tepkisini çekmiştir. Zira Abdullah Öcalan'ın tutsaklık koşulları konusunda bile söz konusu olan herhangi bir siyasi mahkûmun koşullarına ilişkin talepler değildir: Abdullah Öcalan'ın mahkûmiyet koşullarında istenen iyileştirmeler özel şartlara işaret etmekteydi. Zira açlık grevcileri ve destekçileri Öcalan'ı Kürt halkının önderi olarak kabul ederek buna uygun düzenlemeler talep etmekteydiler. Bu ise zaten hükümetin neredeyse iki yıldır Öcalan'ı tecritte tutarak ve bu biçimde muhatap kabul etmeyerek reddetmek istediği temel unsurların başında gelmekteydi.

Bu gerçeği dosdoğru söylemek yerine, hükümet sözcüleri ve destekçileri iki ayı aşkın bir süre boyunca bu sorunun etrafında dolanıp durdular. 'Cezaevi koşulları oldukça iyidir; eğer buna dair bir sorun olsa elbette bu talepler dikkate alınabilir', 'Zaten yeni yargı paketinde mahkemelerde Kürtçe savunma hakkına dair düzenlemeler var, ayrıca Kürtçe'nin kamu alanında kullanımı konusunda da birçok açılım gündemde' türünden açıklamalar hükümetin 'iyi polis' rolünü üstlenen kanadından yükseldi.

AKP'yi hala sözümona demokrat bir parti olarak göstermek isteyenler 'kimsenin ölümünü istemeyiz, 19 Aralık türü müdahaleleri AKP hükümetinden beklemek abestir; ama makul bir çerçevede bu eylemlere son verilmelidir' korosunu yükselttiler. Bu esnada başlıca 'kötü polis' rolünü bizzat Başbakan üstlenmişti. Önceleri 'açlık grevi filan yok; bunlar kamuoyunu yanıltmak için BDP-PKK tarafından yaratılan suni gündemlerdir' diye konuşan Erdoğan, giderek eylemin ciddiyeti herkes tarafından görülmeye başlayıp destek eylemleri yaygınlaşma eğilimi gösterdikçe, 'idam cezasını geri getirme' tehditleriyle ölüme yatmış bulunan eylemcileri ürkütme saflığına yöneldi. Bir yandan da bu sert söyleminin ardından bir uzlaşma kapısı aralamla gayretini göstermekteydi: 'Öcalan isterse ailesinden kimselerle görüşebilir; ama hükümlülerin avukat görüşü yapması infaz yasalarına göre söz konusu bile olamaz' diyordu.

Doğrusu hükümlülerin avukatlarıyla ilişkisinin kesildiği bu yoldan geçmiş herkesin malumu olsa bile, kimse İmralı'nın özel bir infaz kurumu olduğunu ve oradaki hükümlünün özel şartlarda tutulduğunu hatırlamak istemedi. 'Niçin şimdiye kadar avukat görüşleri infaz yasasına rağmen düzenli biçimde sürdü?', 'Madem engel yoktu niçin aile fertleri ziyaretleri iki yıla yakın süredir görüş yapamıyor?' sorulan hükümet ve destekçileri tarafından sistematik biçimde örtbas edildi.

Hükümet Nerede Geri Adım Attı?

Açıkcısı hükümetin asıl geri adım atacağı noktalar da tam buradaydı. Açlık grevleri yaygın demagojik kampanyalara ve baskılara rağmen aksamadan devam etti. Hatta giderek binlerce tutsağa yayıldığı gibi BDP yöneticilerini, belediye başkanlarını ve milletvekillerini de kapsayacak tarzda boyutlanarak demir parmaklıkların ötesine taşı. Giderek kitlesel destek eylemlerini tetiklemeye başladı. Ardından açlık grevlerinin 60 günlük kritik aşamayı aşmasıyla birlikte, cezaevlerinden cenazelerin çıkması olasılığı konuşulmaya başlandı. Böyle bir gelişme olduğu takdirde dışarıdaki kitlesel protestoların önünün alınamayacağı somut olarak göze görünmeye başladı. Bunun üzerine, önce hükümetin alttan alta İmralı ile görüşmeye başladığı söylentileri duyulmaya başladı. Nihayet 'kendisi aile fertleri ile görüşmek istemiyor' denen Abdullah Öcalan'ın kardeşiyle görüşeceği duyuldu.

Açlık Grevleri Nasıl Sonlandı?

Bunun ardından ağabeyi ile 17 Kasım günü bir görüş yapan Mehmet Öcalan hemen ardından Abdullah Öcalan'ın açlık grevleri ile ilgili mesajını kamuoyuna duyurdu:

"Buradan açlık grevindeki herkese, özellikle birinci ve ikinci gruptakilere tek tek selamlarımı söylüyorum. Hiçbir tereddütte kalmadan bir an önce açlık grevine son versinler. Açlık grevi

eylemi çok anlamlıdır. Bu eylem yerini bulmuş ve amacına ulaşmıştır. Açlık grevi yapılacaksa bile içeridekilerin değil dışarısının yapması gerekir... Dışarıdakiler, kendi görev ve sorumluluklarını zaten zor şartlarda olan, hasta olan, dört duvar arasındaki tutsaklara yüklemesinler... Açlık grevine girenler dışarıdakilerin yapması gereken işi ve sorumluluğu kendi üzerlerine almışlardır."

Bu mesaj derhal BDP milletvekilleri ve KCK sözcüleri vasıtasıyla açlık grevcilerine iletildi ve Kürt siyasi tutsaklarının en yaygın ve en uzun açlık grevi 68 günde sona ermiş oldu.

Bu gelişmenin ardından hükümet çevreleri ve destekçileri öteden beri olduğu gibi (BDP'den Hak-Par'a kadar geniş bir yelpazeye yayılan) Kürt hareketi içinde 'güvercin/şahin' arayışlarına ve bu eksen üzerinden hareketi bölme doğrultusundaki kim bilir kaçınıcı nafile gayretlerine yöneldiler. Açlık grevinin bir ölüme yol açmadan sonuçlanmış olmasını hükümet ve taraftarları bir zafer ve başarı olarak sunma gayretine giriştiler. Oysa Öcalan da mesajında tam tersini söylemiş, 'eylem yerini bulmuş ve amacına ulaşmıştır' demişti.

Hükümet ve taraftarları bunu nasıl çarpıtmak isterseler istesin; bu sözlerin anlamı açıktır: iki ayı aşkın açlık grevlerinin sonucunda hükümet iki yıldır sürdürmekte olduğu İmralı'daki tecridi sona erdirmiş ve Öcalan'ı muhatap almak zorunda kalmıştır. Zaten açlık grevcileri de sokaklarda kitlesel gösteriler yapan Kürtler de uzun zamandır 'tecrit kalksın, görüşmeler başlasın!' demiyorlar mıydı? O halde Öcalan'ın 'eylem hedefine ulaşmıştır' derken kastettiği bundan ibaret olsa gerektir.

Açlık Grevinin Talepleri Tümüyle Karşılanmış Değildir

Bununla birlikte, bu gelişmenin açlık grevlerinin taleplerinin tamamen karşılandığı anlamına gelmediği ve öyle anlaşılmaması gerektiği de o kadar açık olmalıdır. İmralı'daki tecrit tamamen kalkmış değildir; hükümetin tıpkı açlık grevi eylemcileri gibi Öcalan'ı muhatap kabul ettiği açık olsa da, şimdilik sadece aile fertlerinin görüş yasağı kalkmış görünmektedir ve bunun 'bir sonraki bir koster arzısıyla' kesilip kesilmeyeceği belli değildir. Kaldı ki sorun sadece aile fertleri ve avukat görüşlerinin açılmasından ibaret de değildir.

Eylemin talebinin özü öteden beri muhtelif başka eylemlerin konusundan farklı değildir: Öcalan'ın herhangi bir siyasi tutuklu olarak değil Kürt halkının önder kabul ettiği bir kişilik olarak muhatap alınması ve buna uygun tutsaklık koşullarının sağlanmasıydı. Bu henüz tümüyle kazanılmış değildir. Dolayısıyla İmralı'daki tecride son verilmesi talebi henüz ortadadır.

Öte yandan dördüncü yargı paketi ile mahkemelerde Kürtçe savunma yapma imkânının açıldığı doğrudur; ama bu da açlık grevi eylemcilerinin taleplerinin karşılandığı anlamına gelmez. Zira açlık grevlerinde talep edilen ile hükümetin paketinden çıkan çözüm arasında esaslı bir fark vardır. Hükümetin çözümü Kürt kökenli sanıkların adeta herhangi bir turiste tanınan haklarla aynı haklardan yararlanması mertebesindedir. Bu noktada devletin attığı geri adım esasen Kürtçe'nin de ayrı bir dil olarak kabul edilmesinin mahkeme prosedürüne taşınmasından ibarettir ve bireysel haklar çerçevesindedir. Zira iddianamenin okunması aşamasında mahkeme tercüman bulundurmamak zorunda iken savunma aşamasında tercümanı bulmak sanıkların üzerine yıkılmaktadır. Bu, herhangi bir yabancı kökenli sanığın da zaten yararlandığı bir hakkın tercümesinden ibaret görünmektedir. Oysa sorun bunun çok ötesindedir. Devlet TC vatandaşlarının önemli bir kısmının ana dilinin Kürtçe olduğunu kabul etmek ve buna uygun olarak mahkemelerde iddianamenin okunması aşamasında olduğu kadar zabıtların tutulması ve savunma aşamasında da Kürtçe tercüman bulundurmamak zorundadır. Bu Kürtçe'nin bir bireysel hak olarak değil kolektif bir hak olarak tanınmasının bir ifadesi olur ve asıl talep de budur. Bu talep de hala ortadadır. Bunlara son günlerde bir başkası eklenmektedir. Hükümet açlık grevlerinin basıncından kurtulur kurtulmaz 10 milletvekilinin dokunulmazlığını

kaldırma tehdidiyle yeni bir saldırıya kalkışmış durumdadır.

Hükümetin Fezleke Saldırısı

BDPlİ 9 milletvekili ile Aysel Tuğluk'un dokunulmazlığının kaldırılması amacını güden fezleke, önümüzdeki süreçte de Erdoğan'ın başta Kürtler olmak üzere demokrasi ve özgürlük için seferber olan tüm güçlere nasıl yaklaşacağını gösteren son örnek oldu. Anlaşılan o ki, KöZ sayfalarında defaatle tekrarlandığı üzere ABD açısından kullanım süresinin dolduğunu ve bu nedenle de altındaki zeminin hızla kaydığını hissedenden Erdoğan'ın bulduğu çözüm Kürtlere yönelik daha kararlı bir şekilde saldırmaktır. Kuşkusuz altındaki zemin hızla kayan Erdoğan'ın bu saldırısını uygulamasının önünde engel olarak duran faktörlerden biri devlet içindeki Gül ve Erdoğan yanlıları arasındaki çekişmedir. Bu çekişmede ABD'nin Gül'den yana durduğu sır olmadığı gibi, CHP'nin de bu çekişmeden medet umup Cumhurbaşkanı'nın yanında saf tuttuğu giderek daha fazla açığa çıkmaktadır. Nitekim yine aynı çekişmenin bir uzantısı olarak AKPlİ vekillerin fezleke karşısındaki çatlak sesleri artmakta, Erdoğan'ın kendi partisi üzerinde denetim kurup grup kararı alması daha şüpheli hale gelmektedir.

Ancak tüm bunlara bakıp saldırıların azalacağını düşünmek safdillik olur. Burjuvazinin farklı kesimleri arasındaki mücadeleler bugüne kadar emekçilerin ve ezilenlerin önünü açmadığı gibi bundan sonra da açmayacaktır. Gül ve ona giderek yaklaşan CHP'nin dokunulmazlıkların kaldırılmasına yönelik muhalefetine inğreti ve temkinli bir nitelik taşıması bir yana söz konusu muhalefet Erdoğan'ı yumuşatmak şöyle dursun daha da saldırganlaştırmaktadır. Zira Erdoğan'ın bu muhalefeti sıkıştırıp, etkisizleştirmesinin tek yolu Kürtlerin üzerine daha fazla yürümesi, bu yolda MHP ile daha fazla ittifak yapmasıdır. Erdoğan'ın fezleke tartışmalarında açığa çıkan, Anayasa tartışmalarında daha da belirginleşecek yönelimi tam da budur. Bu gelişme de KöZ'ün seçimlerden beri altını çizdiği, AKP'nin zayıflaması, zayıfladıkça saldırganlaşması tespitiyle uyum içindedir.

Erdoğan'ın saldırılarını Gül-Kılıçdaroğlu'nun burjuva muhalefeti durduramayacağı ne kadar belliyse, kimin durduracağı da o kadar bellidir. Öcalan'ın açlık grevlerine ilişkin söyledikleri de bu tespitle uyum içindedir.

Hükümetin Saldırıları Hükümeti Yerinden Edebilecek Yegâne Mubalefet Hareketiyle Önlenebilir

Erdoğan her ne kadar Öcalan vasıtasıyla açlık grevlerinin sonlandırılmış olmasını kendi hanesine bir başarı olarak yazma gayretinde ve bu suretle (en geniş anlamıyla) Kürt hareketi içinde bir bölünmeyi kıskırtma hevesinde olsa da, Öcalan'ın mesajında üzerinde durulması gereken asıl önemli nokta başka bir gelişmeye işaret etmektedir. Öcalan açlık grevlerinin sonlanmasını sağlayan mesajında esas olarak bir başka noktaya dikkat çekmişti: 'Dışarıdakiler, kendi görev ve sorumluluklarını zaten zor şartlarda olan, hasta olan, dört duvar arasındaki tutsaklara yüklemesinler... Açlık grevine girenler dışarıdakilerin yapması gereken işi ve sorumluluğu kendi üzerlerine almışlardır.'

Nitekim bu açıklamanın ardından BDP ve KCK sözcülerinin yanı sıra PKK Başkanlık Konseyi de mesajı aldıklarını ifade eden açıklamalarda bulundular ve eylemlerin başka boyutlarda süreceğini gecikmeden ilan ettiler.

Doğrusu, KöZ'ün arkasında duran komünistler bakımından asıl önemli olan husus da tam buradadır. KöZ'ü takip edenler bilirler ki, ilk yayınlandığı günlerde gündemde olan ölüm oruçları ve açlık grevleri konusunda KöZ yöntem olarak açlık grevini doğru bulmamaktadır. Bununla birlikte bu eylemlerin karşısına geçerek, eylemleri köstekleyip ve eylemcilere nasihatler yağdıran söylemlerden de özenle uzak durmuştur. Siyasi tutsakların ister cezaevi koşullarıyla ister daha genel siyasal taleplerle giriştikleri açlık grevleri söz konusu olduğunda KöZ'ün tercih ettiği tutum daima demir parmaklıkların dışındaki imkânların sonuna kadar kullanılması ve dışarıdaki güçlerin aynı taleplerle seferber edilmesine önem verilmesi

22 Eylül Cumartesi akşamı, Türkiye'deki güncel siyasal gelişmelere yönelik KÖZ'ün değerlendirmelerinin ve tespitlerinin aktarıldığı bir söyleşi gerçekleştirdik. Okmeydanı'nda gerçekleşen söyleşiye 45 kişi katıldı.

Söyleşide Suriye ve Batı Kürdistan'daki gelişmeler önemli bir yer tutarken emekçi muhalefetinin güçlendirmenin ve bir 'ileriye çıkış'ı yakalamanın yolunun nereden geçtiğine vurgu yapıldı.

Söyleşideki ilk tur konuşmada şunlar ifade edildi:

“Öteden beri ısrarla söylediğimiz bir şey giderek görünür oluyor: AKP gittikçe sıkışıyor ve CHP onun rolünü çalmaya çalışıyor. Başbakan şirazesinden boşalır ve herkesle kavgaya ederken CHP de Oslo görüşmeleri, Menderes'in mezarına ziyaret ile AKP'nin rolünü çalmaya çalışıyor. Öbür yandan bölgede AKP'nin sıkışmasını pekiştiren iki gelişme var. Birincisi, Batı Kürdistan'da Kürtlerin yönetimi ele geçirmesi. İkincisi de PKK'nin artan saldırıları.

AKP'nin gerilemesine yol açan en büyük faktör, Kürdistan'daki direniş ve AKP'nin kendi çözümünü Kürtlere diretememesidir. Bu durum aynı şekilde devam ediyor.

Suriye meselesi, 2003'teki Irak meselesine benzer bir biçimde gelişerek başladı. Irak'ta ABD'nin saldırılarıyla Saddam Hüseyin'in destekçileri artıyordu. Kürtler de ikircikli bir rol takınırken Türkiye Kürdistanı da bu durumu pas geçmişti. KÖZ de bunun yanlış bir pozisyon olduğunu, solun statükoyu korumaya yönelik bir tutumu olduğunu ve bunun devrimci dinamiklerden faydalanmamaya yarayan bir tutum olduğunu ifade ediyordu. Öte yandan Güney Kürdistan'daki dinamiğe dikkat çekiyordu. Güney Kürdistan'daki Kürtlerin özerkleşmesi elbette önemli bir dinamiğe denk düşüyordu ama buradan da çok büyük bir devrimci sarsıntı çıkmadı.

Bu esnada Suriye'deki sarsıntı da pek görülüyordu. KÖZ; emperyalistlerin Suriye'ye müdahale etmemesinin nedeninin bölgedeki Kürt dinamiğini tetiklememe kaygısı olduğunu belli bir ihtiyat payıyla belirtiyordu. Bu dinamik kendini belli etti ve Paris Komünü'ne benzer bir şekilde yönetime el koydu. Sürprizli durum dediğimiz de tastamam bu oldu. Bu dinamiği Arap Baharı'ndan ayırt eden çizgi de bu oldu. Bu, aynı zamanda ABD'nin kendi kilitlenmiş durumunu daha da sıkıştıran bir gelişme oldu.

KÖZ olarak geçtiğimiz süreçte AKP'nin ABD planını uygulamak için 'milli birlik' projeleriyle bir uzlaşma aradığını ifade ettik. AKP bunu yapamadı ve Kürtlere tosladı. Kürtleri önce örgütsüzleştirmeye ve silahsızlaştırarak reformlar dağıtmaya karar verdi. Öte yandan Suriye'deki rejimi değiştirmeye çalışırken de beklenmedik bir kazaya maruz kaldı. Bir açmaz ortaya çıktı: Suriye'ye yönelik AKP'nin attığı her adım oradaki Kürtleri güçlendirdi. Özgür Suriye Ordusu'nun Kürtleri içine çekemediği; ne oradaki muhalefetin ne de buradaki hükümetin böyle bir gücü olduğu görüldü. Öte yandan, AKP; İran'la, Suriye'yle anlaşarak Kürtlerin üzerine de yürüyemiyor.

Benzer şekilde CHP'nin ne dediği de belli değil. CHP 'müdahale edelim' mi yoksa 'direnişi destekleyelim' mi diyor? Aynı zamanda TC'nin ilhak etmiş olduğu Hatay'da yeni bir sorun ve dinamik de ortaya çıktı.

İkinci gelişme de PKK'nin artan saldırıları. Elbette, PKK'nin bu hareketliliğini belirleyen bu istikrarsızlık. Esas olarak da Ortadoğu'da özerk bir Kürdistan'ın kurulması ihtimalinde Türkiye'nin bunun dışında kalamayacak olması. Hükümet, Kürtlere yönelik sertleşse de 90lardaki imha söz konusu değil. Birincisi, hükümet şu anda kendi dış politikası yüzünden böyle bir politikayı gidemez. AKP, hala 'demokratikleşme', 'AB prensipleri'yle Kürt sorununu çözmeye çalışıyor. AKP böyle bir uzlaşmaya mahkûm. AKP ne yaparsa yapsın

Okmeydanı'nda KÖZ söyleşisi

bir 'Oslo görüşmesi' daha olacak. Saldırıların amacı da imhadan ziyade pazarlık masasında elini güçlendirme. İkincisi, devletin bunu yapmaya gücü yok. Bölgede PKK'nin kurduğu hakimiyet 90lardaki gibi değil. Çok daha yaygın ve genişleşmiş bir durumda. AKP, bugün BDP'yi kapayamaz veya milletvekillerinin hepsini hapse yollayamaz. Elbette, milletvekillerinin bir kısmını içeriye yollayabilir ama bunu pazarlık için yapar.

AKP, Oslo görüşmelerini sürdürmek zorunda. Ama kendi milliyetçi tabanına sanılmak için de daha saldırgan davranıyor. Kendi içerisinde de çelişkili ve bundan da kurtulacak durumu yok. Bu süreç de MHP'ye yarıyor. CHP'nin durumu daha ilginç. CHP, yeni bir parti olmaya hazırlanıyor. AKP'nin sosyal demokrat varyantı olmaya çalışıyor. Ama kendi içerisinde çelişkili. Oslo görüşmelerinde CHP'nin bu çelişkili tutumu görülüyor.

Oslo görüşmelerini gizli saklı değil, herkesle açık yapmak gibi bir talep; olumlu ve teşvik edilmesi gereken bir talep. Savaşın muhatabı barışın da muhatabıdır. Kiminle görüşeceksen açık olarak görüş. 'Vekiller bu doğrultuda sorumluluk alsın' demek gerekiyor.

Türkiye Kürdistanı'ndaki durum, ETA'dan da IRA'dan da farklı. Masaya otururken de güç dengeleri farklı. 'Görüşme', 'müzakere' genelde olumsuz bir şekilde kavranır. Solda 'adamlar satıyor' diye anlaşılr. Doğru, her zaman masaya oturtmak iyi olmayabilir. Ama şu dönemde devleti zayıflatan ve sol hareketin direnç noktalarını artıran bir iklim var. Karşı taraf, bunu dayatabilecek kadar güçlü. Türkiye solunun önemli bir kısmı, silah bırakma çağrısını ya PKK'ye ya da hem PKK ve devlete yapıyor. Biz ise devletin masaya oturması yönünde bir propaganda yapmalıyız. Bizim muhatabımız PKK değil, devlet ve hükümet olmalı.

Bugün Batı'daki hareket, 90lara yönelik daha geri durumda. Ama bunu kitlesel bir muhalefete dair önemli bir potansiyel barındıran bir hareket olarak görmeli. Daha etkin olarak siyaset yapmamızı sağlayacak vekiller var. Şimdi, vekillere ilk kez bu kadar sahip çıkmak önem kazanıyor. Sebahat Tuncel'e sahip çıkma doğrultusunda muhalif güçler harekete geçmeli. Bu doğrultuda biz muhalefeti güçlendirmiş oluruz.

Barış görüşmeleri konusunda 'görüşmeler savaşın muhatabıyla herkese açık ve şeffaf yapılmalı', 'vekiller bu görüşmelerde yer almalı' demek ve vekillere sahip çıkan bir hatta ilerlenmeli.”

İkinci Tur

Verilen aradan sonra dinleyicilerin soruları alındı. Yoldaş ikinci tur konuşmasında sorulan soruları şöyle cevapladı:

“Irak Savaşı döneminde KÖZ'ün çizgisi neydi? 'ABD'nin, TC'nin ve PKK'nin çözümü aynıdır. Kimin ne yapacağına anlaşılamıyor' dedik. O dönemde gündem Kürtlere AB çerçevesinde hakların verilmesi iken KÖZ 'Kürdistan'da bütün Ortadoğu'yu sarsacak bir Güney Kürdistan gerçeği var, bunu vurgulamak lazım' diyordu. O zaman Güney'deki ve Kuzey'deki hareketin özneleri farklıydı. Bugün, bu iki özne az çok aynı. Güney'deki hareket Barzani ve Talabani kontrolündeyken Batı'daki hareket daha çok halkın denetiminde. Bunun sarıscı etkileri olacak ve artacaktır. Irak Savaşı döneminde ayırım çizgilerimizi daha net çizmeye çalışıyorduk. O dönem de 'Kürdistanlı komünistler' diye bir oluşum vardı ve onun gelişmesini önemsiyorduk. Bugün öyle bir özne yok. Bizim açımızdan belirleyici olan her zaman budur. O dönemde DTP'nin de böyle

bir çizgisi yoktu; bu durumu pas geçen bir durumu vardı.

Biz şu an daha fazla imkan ve kapasiteye sahibiz. Böylelikle Türkiye'de odağında DTP/BDP'nin olduğu bir muhalefetin imkanları arttığı için bu taktik çizgiyi benimsedik. 'Sol öldü, nerede 90lar?' diyenlere inat BDP'nin bu potansiyeli yerine getirmesini önemsedik. Geniş anlamda taktik çizgimizi değiştirmedik. Bu süreçte politik etkimizi artırmak ve sola temas kanallanımızı artırmak istiyoruz. Şu anda herkes vekillerle bir şey yapma peşinde. Pratikte ortak hareket etmenin imkanları çok daha fazla.

Emperyalistler her şeye kadir bir güç değillerdir. Irak'a girdikleri gibi girdiklerinde de çok bir işe yaramayacak. Mısır da Libya da buna örnek. Sermaye bir şeyi isteyince hemen oluyor. Emperyalistlerin de tek bir planı olmayor genelde. Ama bunların dışında başka bir şey var Suriye'de: burada devrimci bir dinamik var. Örgütlü bir Kürt varlığı var. Emperyalistler zayıflamasına rağmen kendi varlığını koruyabilmek için dünyaya daha fazla müdahale etmek zorunda. Bu durum, dünyadaki istikrarsızlık ve devrimci dinamiklerinin artacağına işaretir. Türkiye içerisinde de bir çelişki var: AKP, eski savaş politikalarına dönemez. AKP, bir projeye kefil olmuş. Elinde bu kadar güç olmasına rağmen, savaş dilinde ısrar etmesine rağmen barış masasına da oturmak zorunda. Masaya oturmak; düzeni, AKP ve CHP'yi sıkıştıracaktır – emekçileri ve Kürtleri değil. Bu hükümet belli alanları kapatamıyor. Bu ciddi bir muhalefet imkanı. AKP hem kitleyi öfkelendiriyor hem de kitenin kendisini ifade edeceği bir alanı kapayamıyor. Bu dinamiğin farkında olmak lazım.

Kentsel dönüşümde de kıdem tazminatında da bu durum söz konusu: bunu yapmak zorunda ama süreci yavaşlatmak da zorunda. Onun açmazlarını büyütme ise solun elinde.

BDP'nin kendisi 'biz muhatabız' demediği sürece biz ona 'muhatap' demeyiz. Elbette, bu sürecin muhatabının Kürt halkı olması siyasi imkanları artırır. Vekiller madem bizim vekillerimizi, bu görüşmeler yabancıdevletlerin hakemliği altında değil, vekillerimizin hakemliği altında olsun. Her halükarda vekillerin bu sürece dahil olması gerektiğini savunuruz. Bugünkü durumda bu sürecin herkese açık yürütülmesi savunuruz. Provokasyonlar her zaman olur. Bu provokasyonların gücünü düşürmek, kitle eylemlerini artırmakla olur. O zaman bu tür hesapların karşı tarafın elinde patlaması daha mümkün olur.

Anayasa meselesi, şu an gündemden düşmüş bir durumda fakat bizim yine de emekçilerin taleplerini ve Kürtlerin kimlik haklarını birleştiren halk toplantıları yapmamız ve birliktelikler yaratmamız lazım.

Peki, parti yoksa ne yapılacak? Bizim amacımız 'Bütün ülkelerin komünistleri birleşin' çağrısına cevap veren muhataplar yaratmak. Yeni muhataplar yaratmak elbette politik etkiyi artırarak olacaktır. Bizim siyaset yapma imkanlarımızı artıran şeyler, ortak siyasal kimlikler edinmemizi ve kendimizi sinamamızı sağlar.

Türkiye soluna da 'parti yok, bir şey olmayacak' demiyoruz. Bu, kendisini vuran bir tarz olur. Fakat siyaseti olayların nesnel gelişmelerine göre değil, olabilecek ve mümkün olanı göstererek yaparsınız. Bu, devrimci dinamiği her zaman görebilmekle alakalıdır. Her zaman bizi ileriye taşıyacak kırıklar ve çatlaklar vardır. Biz felaket tellallığı yapmıyoruz. Solun nesnel tabloya dair bir körlüğü var. Devrimci dinamikler görülüyor. Bizim 'reçete'miz ileriye çıkışın mümkün olduğunu göstermek. Vekillere kitlesel eylemlerle sahip çıkmak, bu doğrultuda bir eylemdir.”

İstanbul'dan Komünistler

olmuştur. Bu bakımdan Öcalan'ın mesajı da esas itibariyle aynı doğrultudadır. Bugünkü ödev, açlık grevlerinin sona ermiş olmasının bu eylemin taleplerinin karşılanmış olduğu anlamına gelmediğini unutmadan aynı talepleri daha net ve daha güçlü bir biçimde sokaklarda kitlesel ve birleşik eylemler dile getirmektir. Zaten KÖZ'ün öteden beri ısrarla savunduğu eylem çizgisi de bunu ifade etmektedir.

Bu bakımdan bugün İmralı'daki tecridin tam ve kesin olarak üstelik Abdullah Öcalan'ın özel konumuna uygun bir biçimde kaldırılması hala gündemdedir. Bunun için sadece aile fertlerine ve avukatlarına değil, vekillere ve başka kitle örgütü vb. temsilcileriyle seçilmiş başka temsilcilere açık bir görüş imkânı sağlanmalıdır. Öcalan'ın dışındaki siyasi gelişmeleri düzenli biçimde takip edebileceği koşullar sağlanmalıdır. Bu amaçla her yerde geniş kitle seferberlikleri doğrultusunda birleşik inisiyatifler gecikmeden gündeme gelmelidir.

Öte yandan mahkemelerde Kürtçe savunma hakkına yönelik kısıtlamaların kısmen kaldırılması yetmez; Kürtler TC vatandaşları arasında ana dili aynı bir halk olarak tanınmalıdır. Buna uygun olarak Kürt kökenli TC vatandaşlarının mahkemelerde de başka kamu alanlarında da kendi dilleriyle iletişim kurmalarına olanak verecek koşulları sağlamak devletin bir ödevi olarak kabul edilmeli ve yerine getirilmelidir. Bu talebi yükseltmek üzere en geniş kitle seferberliklerinin birleşik inisiyatiflerle örgütlenmesi gecikmeden gündeme gelmelidir.

Köşeye sıkışan hükümetin açlık grevlerini sonlandırmak için son çare olarak Öcalan'ı muhatap kabul etmek zorunda kalması önemlidir. Ama Öcalan'ın sadece açlık grevlerini sonlandırmak için muhatap alınmasıyla yetinmek olsa olsa AKP'nin ve destekçilerinin tutumu olabilir. Buna karşılık asıl önemli olan hükümetin bir yandan ip sallayarak bir yandan askeri veya adli operasyonları sürdürerek yürüttüğü politikaların önünü kesmek ve bu kirli savaşa son vermek için; savaşın muhatapları kimse onların hepsinin muhatap alındığı görüşmelerin kamuoyuna açık bir biçimde sürdürülmesi talebi de yükseltilmeye devam edilmelidir.

Benzer şekilde bugün için vekillere yönelik fezleke saldırısı Gül ve CHP'nin sahte ve hesapçı muhalefetine peşine takılarak değil, bu kesimlerin ısrarla frenlemeye çalıştığı kitlesel bir eylemlilikle vekillere sahip çıkarak püskürtülebilir. 2007 seçimlerinden beri emek, demokrasi ve özgürlük için mücadele eden güçlerin isabetli seçim taktikleriyle kendi vekillerini parlamentoya yollaması emekçi ve ezilen hareketinin toparlanmasını sağlamıştır. Bugün aynı vekillere sahip çıkmak, sıkışan AKP'yi daha da sıkıştıracak ve emekçi hareketinin önünü açacaktır.

Ancak bu talepler doğrultusunda kitlesel eylemleri tetiklemeye vesile olduğu takdirde yüzler ve binlerce açlık grevcisinin başlattığı ve 68 güne kadar fedakârca sürdüğü açlık grevi eylemleri hedefine ulaşmış olacaktır.

AKP, Gazze ve Başka Gündemlerle Emekçilerin Gündemini Şaşırtamaz

Öte yandan açlık grevlerinin sona ermesiyle neredeyse eş zamanlı olarak İsrail'in Gazze'ye yönelik saldırıları; bir dönem boyunca güya Orta Doğu'nun ağabey devleti edasıyla bölgede tur atan AKP hükümetinin tam olarak hangi konumda olduğunun görülmesine vesile olan bir gelişme olmuştur. Bir yandan Roboski'de çocukları bombalayıp, öte yanda Filistinlilerin başında gözyaşı döken ikiyüzlü hükümetin iki yüzü de açığa çıkmıştır. İsrail'le bir yandan sıkı fıkı ekonomik ilişkilerini sürdürüp diplomatik alanda atraksiyonlar yapmanın da bu alanda bir arabuluculuk yapmaya yetmediği bu vesileyle açıkça görülmüştür. Mısır'ın yeni hükümeti bu süreçte ön almış, AKP bütün afra tافrasına rağmen nal toplamıştır. Filistin'in gözlemci devlet olarak Birleşmiş Milletler'e kabul edilmesinin ardından koparılan tantana bu fiyaskoyu örtmeye yetmemiştir.

Suriye'deki çatışmaların boyutlanarak sürmesi ve Batı Kürdistan'a yönelik tehditlerin boyutlanması söz konusudur. Türkiye somut bir olasılık haline gelen bir sıcak çatışmanın bir tür işareti olarak Patriot bataryaları sipariş ederek zaten başından beri müdahil olduğu Suriye ile sıcak bir savaşın hazırlıkları içine girmektedir. TC sanki saldırı tehdidi altında bir devlet gibi davranarak önceleri kardeş kabul ettiği ve sınırları kaldırma hayallerini dillendirdiği Suriye sınırlarına şimdi Patriot bataryaları dikmektedir. Bunun

anlamı daha geniş kapsamlı bir savaş olasılığının giderek belirmesidir. Olası böyle bir savaş, Nusayrilerin çoğunlukta yaşadığı Hatay sınırlarından başlayıp Kürdistan'ın iki parçası arasındaki en uzun sınır boyunca sürecek bir savaş olacaktır ve elbette bu savaşın kaderini tayin edecek olan unsurların başında Kürtlerin durumu ve tutumu olacağı besbellidir.

Suriye ve Batı Kürdistan'daki gelişmeler Güney Kürdistan ile merkezi hükümet arasındaki gerilimlerin de giderek artmasına yol açmaktadır. Türkiye'nin PKK ile baş edebilmek için medet umduğu başlıca güçler arasında olan güneyli Kürtlerin bu şartlarda ekonomik çıkarlar uğruna bir bırakuji sürecine girmesini beklemek ham hayal olur; aksine bu gelişmenin de farklı parçalardaki Kürtler arasında dayanışma duygularını pekiştireceği açıktır.

Bölgedeki bu gelişmelerin her biri aynı zamanda AKP hükümetinin içeride olduğu gibi dışarda da hızla güç kaybettiğine delalet etmektedir. Ama gerici, Amerikancı bu hükümete asıl nihai darbenin içeriden vurulması gerektiği de açıktır.

Bu nedenle açlık grevlerinin damga vurduğu bir dönemin ardından bu açlık grevlerinin sona eriş biçiminin gösterdiği yoldan geliştirilecek bir kitlesel seferberlik Kürtlerin olduğu kadar komünistlerin ve devrimci sosyalist güçlerin önündeki başlıca ödevdir. KÖZ öteden beri bu doğrultudaki eylem ve etkinliklere katılma yönünde bir tutumu temsil etmektedir ve önümüzdeki süreçte de bu bilincle ödevlerini yerine getirmek üzere hareket edecektir.

KÖZ Panelleri

Geçtiğimiz aylarda İstanbul ve İzmir'de gerçekleştirdiğimiz beş panelin detaylı baberlerine önümüzdeki günlerde çıkacak olan panel özel sayımızdan ulaşabilirsiniz.

EKİM DEVRİMİ VE TROÇKİZM

'Ekim Devrimi Tartışmaları 2012' başlığıyla gerçekleştirdiğimiz panel dizisinin ilki 10 Kasım Cumartesi günü Taksim'de Bağlam Yayınları'nda gerçekleştirildi. 10 Kasım'da gerçekleşen 'Ekim Devrimi ve Troçkizm' konulu panelin konuşmacıları İşçi Kardeşliği Partisi'nden Şadi Ozansü, Komünist Zemin'den Zafer Dize ve KöZ'den Orhan Dilber oldu. Panele 85 kişi katıldı. Panelde Ekim Devrimi'nden çıkarılacak en önemli dersin kendisini işçi hareketinden ayırt eden öncü bir parti olduğunu; Troçkizm'in de bu konuda sınıfta kaldığını vurguladık.

EKİM DEVRİMİ, ORTA DOĞU VE SAVAŞ

'Ekim Devrimi Tartışmaları' başlığı altında dört senedir düzenlediğimiz paneller dizisinin ikinci ayağı ise 11 Kasım Pazar günü Okmeydanı'nda Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi'nde 'Ekim Devrimi, Ortadoğu ve Savaş' başlığı ile gerçekleştirildi. Panele konuşmacı olarak Aydın Çubukçu (EMEP), Hayri Kozanoğlu (ÖDP) ve Çetin Eren (KÖZ) katıldı. Yaklaşık 80 kişinin katıldığı panel iki saat sürdü. Panelde Bolşeviklerin savaşa karşı tutumlarını ifade ettik; günümüzde emekçi ve ezilenlerin demokrasi ve sınıf mücadelesini büyütmenin sosyal şovenizme karşı çıkarak ve Batı Kürdistan'daki devrimci dinamiğe sahip çıkarak mümkün olacağını belirttik. Bu doğrultuda HDK ve BDP'ye sorumluluk düştüğünü söyledik.

EKİM DEVRİMİ VE SAVAŞ

Ekim Devrimi Tartışmaları 'Ekim Devrimi ve Savaş' konusunu gündemine alarak 18 Kasım Pazar günü İzmir'de devam etti. Söz ve Eylem'den Tahir Ozan'ın, KöZ'den Çetin Eren'in panelist olduğu tartışmanın moderasyonunu Savaş Al gerçekleştirdi. KöZ olarak panelde Suriye'ye, Filistin'e, Ortadoğu'ya, Arap Baharı'na ve Batı Kürdistan'daki gelişmelere Ekim Devrimi'nin politik derslerinin ışığında bakmak gerektiğinin altını çizdik. İzmir'deki panele yaklaşık 40 kişi katıldı.

KOMÜNİSTLER TROÇKİZM'E KARŞI NEDEN VE NASIL MÜCADELE ETMELİ?

21 Ekim'de Esenyurt'ta Yeni Dünya için Çağrı dergisi ile KöZ'ün konuşmacı olduğu 'Komünistler Troçkizm'e Karşı Neden ve Nasıl Mücadele Etmeli?' başlıklı bir panel gerçekleşti. Güney Kültür Merkezi'nde gerçekleştirilen panele yoğun bir ilgi vardı. YDİ Çağrı adına Çetin Desde'nin ve KöZ adına Çetin Eren'in konuşma yaptığı panele, 80 kişi katıldı. 4 saat süren panelde sorulması gereken asıl sorunun 'Troçkizm'in de bir alt kümesi olduğu 2. Enternasyonal sosyalizmine karşı nasıl mücadele etmek gerekir?' olduğunu belirttik. Aynı zamanda Komünist Enternasyonal'i yaratmayı ve yaşatmayı hedeflemeden oportünizme karşı mücadele verilemeyeceğini ifade ettik.

ARAP BAHARI'NIN SURİYE, BATI KÜRDİSTAN VE TÜRKİYE'YE ETKİLERİ VE

SOSYALİSTLERİN ÖNÜNDEKİ GÖREVLER

Esenyurt'ta 7 Ekim Pazar günü HDK, YDİ Çağrı ve KöZ 'Arap Baharı'nın Suriye, Batı Kürdistan ve Türkiye'ye Etkileri ve Sosyalistlerin Önündeki Görevler' başlıklı bir panel gerçekleştirdi. Panele yaklaşık 130 kişi katıldı. Panele HDK adına araştırmacı yazar Faik Bulut, YDİ Çağrı Gazetesi adına gazeteci Çetin Desde ve KöZ gazetesi adına Çetin Eren konuşmacı olarak katıldı. Panelde Arap Baharı'nı yere göğe koyamayanların Kürt Baharı karşısındaki suskunluklarına dikkat çektik; sosyalistlerin yıpranan AKP karşısında yükselmeyen CHP'nin güçlenmesini engelleyip ortadaki muhalefet boşluğunu doldurmak olduğunu belirttik. Bunun koşulunun da Batı Kürdistan'a yönelik saldırganlığın karşısında durmak, AKP'nin ve devletin müzakere masasına oturması gerektiğini savunmak ve Türkiye'nin batısında sınıf mücadelesini yükseltmek olduğunu ifade ettik.

